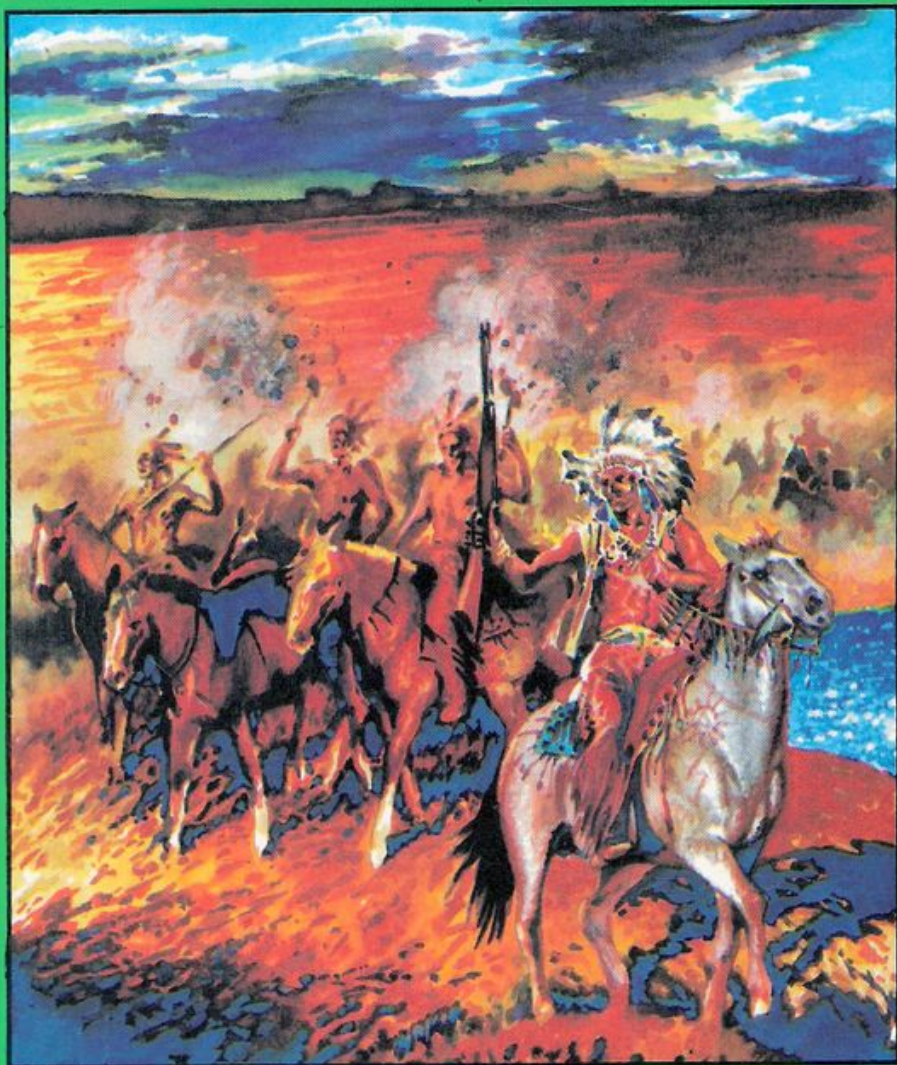

Бестселър на всички времена

ЗЛАТНАТА ГРИВНА

МАЙН РИД

Майн Рид

Златната гривна

Глава I

СМЯНА НА КАРАУЛА

Това юнско утро наистина беше чудесно. На площада пред сградата на военната академия в Уест Пойнт се провеждаше ритуалът за смяна на караула.

Бъдещите офицери бяха замръзнали в стройните си редици и в пълната тишина, която цареше наоколо, очите на всички бяха вперени напред според изискването на устава.

Проверяващият спираше пред всеки от тях и тогава младежът козируваше отривисто и му подаваше пушката си. Офицерът я вземаше небрежно, вперваше свиреп поглед в притежателя ѝ, после така рязко я връщаше, сякаш искаше да го удари с нея.

От пръв поглед всички тези източени фигури в сиви мундири изглеждаха еднакви. Неподвижни и безстрастни, голобрадите им лица като че ли имаха само една цел – да скрият индивидуалността си.

Но при по-внимателен поглед не беше трудно да се забележи, че тези утрешни офицери се различаваха един от друг.

Едни имаха черни коси, а други – руси. Едни бяха по-ниски, други явно ги надвишаваха. Очите на някои светеха с жив, любознателен блясък, а на други – мътнееха без порив.

От време на време някой от възпитаниците на военната академия забравяше уставните петнадесет крачки „по фронта“ и мятане бърз като светкавица поглед към скупчените зад инспектиращия офицер девойки, дошли специално за да видят парада.

– Виж, Джулиет – каза една от миловидните зрителици на съседката си, – колко са смешни... като че ли всеки от тях е глътнал бастун. Кой би могъл да си помисли, че са същите, които видяхме на последния бал!

– Какво дете си наистина! Те винаги изглеждат така на парад – отвърна Джулиет с подчертано превъзходство.

От три седмици тя живееше в Уест Пойнт, а приятелката ѝ беше пристигнала едва вчера. И то направо от пансиона.

– А какво казва той? – попита неопитното девойче, когато видя как строгият офицер спря пред един от младежите и грубо му заговори.

Джулиет я хвана за ръката.

– Нека да чуем, Нети.

– Какво е това? – гърмеше гласът на инспектиращия, а самият той

показваше онова място на мундира, където липсваше копче.

Потърпевшият беше красив младеж със светлоруса коса, с открито и умно лице, което сега беше почервеняло до ушите. Той също погледна към посоченото място и – о, ужас! – едно от блестящите жълти копчета наистина не беше там.

– Изгубил съм го навярно – пошепна страшно засрамен.

– Марш оттук!... Как смеее да се явявате в такъв вид на развод?...

Отивайте направо в ареста и кажете Да изпратят друг на ваше място!

Провиненият взе пушката си на рамо, направи три крачки пред строя, обърна се стегнато наляво и се отправи към казармените помещения.

Със съзнанието за достойно изпълнен дълг офицерът продължи проверката си.

– Какво стана, Джулиет? В какво се е провинил този младеж? Защо този човек го накара да напусне строя? – питаше с любопитство Нети.

Джулиет искаше отново да се покаже компетентна, но всъщност и тя не беше разбрала повече от приятелката си.

– Допускам, че офицерът му е поръчал нещо – отговори тя.

Но застаналият наблизко висок и снажен господин със зачервено лице се усмихна след това наивно обяснение:

– Изпратиха го в ареста, защото се е явил на развод без едно копче на мундира си.

– За едно липсващо копче! – извика Нети. – Може ли да ги наказват така за подобни дреболии? Корнелиус, ти навярно се лъжеш... Тези момчета подаряват копчетата си на девойките, както се подарява цветете... Ето, Джулиет според мен има вече цяла дузина такива копчета!

Корнелиус ван Дайк стана още по-червен и хвърли сърдит поглед към братовчедка си Джулиет.

– Цяла дузина! – произнесе той троснато. – А е тук само от две-три седмици...

– Много важно! И аз имам едно копче, а едва вчера пристигнах.

– Всички сте еднакви – каза разпалено младият човек, – всички без изключение. Готови сте да вземете за герой всеки мухльо. Слава Богу, на мен няма да ми се случи това мъченичество – да прекарам четири години в армията.

Нети направи лека гримаса, може би малко необичайна за една госпожица, но тя току-що беше напуснала пансиона, а и Корнелиус все пак ѝ беше братовчед.

– Моля те – отвърна тя, – внимавай да не се окаже кисело

гроздето... Не е съвсем сигурно дали ще издържиш изпитите си.

– Благодаря ти, че имаш толкова добро мнение за мен. Но аз вече издържах един изпит. И то вчера. Разбира се, на теб щеше да ти е приятно, ако бях пропаднал...

– Издържал си изпита? Истина ли е? Колко щеше да ми е интересно да чуя как отговаряш.

По тона, с който си говореха, можеше да се разбере, че между бравоведите има конфликт.

– Издържах го... и това е важното – отговори Корнелиус тържествено, – а за какъв дявол трябваше да се измъчвам в Уест Пойнт, когато мога да попадна в армията и без това? Купчина пари – и всичко е наред! С пари човек може да си купи кон, място в конгреса и всичко, каквото пожелае...

– Само не и уважение и ум – дори да засипеш света със злато.

Тези думи попаднаха в целта и Корнелиус се обърна настрана, като си подсвирна нехайно. Нети остана много доволна и като се загледа в преминаващата край тях колона, се обърна към Джулиет:

– Какво означава „под арест“?

– Това е тъмница за военни, нещо като мазе, в което затварят бедните кадети за наказание. Но те не се страхуват много от това.

Тези думи прозвучаха донякъде утешително, но Нети се смути от тях и по лицето ѝ можеше да се прочете угризението, което изпитваше.

На следващия ден, в събота следобед, възпитаниците на военната академия бяха пуснати в отпуск и плацът пред сградата пустееше. Единствено наказаният кадет беше застанал с пушка на рамо до входната врата. Мундирът му вече беше изряден, а белият му панталон светеше на силното слънце.

Беше около три следобед и термометърът показваше трийсет градуса на сянка. Как ли се чувствате нещастният младеж със закопчания догоре мундир и с вързаната около врата широка кърпа? Бавно и монотонно той се движеше напред-назад по маршрута си под жаркото слънце. Наоколо не се виждаше жива душа. Лесно можеше да се предположи, че този часовой е поставен тук за наказание и е лишен от правото да се разходи из града на воля.

В силната жега човек би излязъл навън само по изключително важна работа. Наказаният кадет можеше да се позабави малко единствено под сянката на дърветата. И затова не повярва на очите си, когато зърна в дъното на алеята девойка, цялата в бяло, със синьо чадърче.

Като продължаваше да се движи като махало на часовник,

младежът процеди през зъби:

– Трябва да умираш за разходки, за да излезеш в такова време!

Той премина покрай пустата библиотека, покрай прозореца на дежурния офицер. Виждаше се, че този достопочтен господин явно бе предпочел да се поразходи някъде, защото стаята му беше празна. Към края на маршрута си часовоят се убеди, че госпожицата идва именно към него. Но той се обърна уставно и без да забавя стъпката си, тръгна обратно така, като че ли не бе забелязал прекрасното създание.

Госпожицата продължи вече по неговите стъпки и щом се взря в маршировката му, неволно прошепна:

– Горкият младеж!... Нима е възможно да ги наказват така. Жестоко е!

Кадетът вече бе стигнал до другия край на маршрута си и когато се обърна, остана лице в лице с девойката. Очите му гледаха строго напред и упорито избягваха нежния поглед и усмивката, предназначени за него.

„Сърдит е – помисли тя, – и има право. Трябва да му се извиня.“

Извика тихичко:

– Господин Армстронг! Господин Армстронг!

Младежът трепна, за миг забрави задълженията си и тръгна към нея, но бързо се опомни и поднови маршовата си крачка.

– Забранено е да се разговаря на пост – каза той, – но... това сте вие, мис Нети Дашууд? Извинете ме, нямам право да спирам.

Някакво смущение се долови в гласа му. Може би беше очаквал да види друга? Младата госпожица не забеляза това.

– Наистина съм отчаяна – продължи тя, – че заради мен бяхте наказан... Ето копчето ви... ще ми простите ли, че се получи така?

Злополучното копче, което бе станало причина за извънредното му дежурство! Армстронг, кадетът от трети курс, я погледна учудено:

– На вас ли го дадох? Аз пък помислих...

– На мен, разбира се. Уверявам ви! Когато ви го поисках, не предполагам, че ще ви се наложи така скъпо да заплатите за него. Мислех, че кадетите имат много копчета, които раздават на дамите, с които танцуват. Братовчедка ми Джулиет има много и ми е казвала, че момичетата се хвалят с броя им. Не можех да си представя, че вие нямате друго.

Макар и нащрек да не бъде забелязан от някой офицер, кадетът не можа да се сдържи след последните й думи и прихна.

– Вижте, сега всичко е наред – показа той мундира си, – моята немарливост е виновна, а не вие. Пък и един извънреден наряд не е кой знае какво. Не се безпокойте. Моля ви да почакате, докато отида до

другия край на маршрута си. Поседнете на пейката, не мога дълго да стоя на едно място.

Още преди госпожицата да бе разбрала докрай ситуацията, той вече се отдалечаваше от нея. Тъкмо в това време от академията излезе офицер. Жегата го накара веднага да потърси вратата на офицерския ресторант, а в това време кадетът се върна до пейката и като се увери, че няма опасност, каза:

– Простете ми, мис Нети, че ви оставих така... но като часовой... Здрава ли е братовчедка ви Джулиет Брентън?

Той се изчерви при тези думи, но госпожицата не забеляза това.

– Здрава е, благодаря... Господин Армстронг, истина ли е, че когато сте под арест, ви затварят в тъмна дупка само на хляб и вода?

– Не, разбира се – засмя се той, – кой ви каза тази глупост?

– Братовчед ми Корнелиус. Затова толкова много се разтревожих. А наистина ли ми позволявате да задържа това копче?

– Подарявам ви го. Но мога ли да ви помоля за една услуга?

– На драго сърце – радостно каза девойката.

– Виждате ли... – младежът отново се изчерви. – Бихте ли помолили мис Брентън, ако тя дойде на бала в академията, да ми подари първия валс? Нали няма да ми откажете, мис Нети? Все пак заради вас съм наказан...

Думите му прозвучаха толкова затрогващо, че мис Нети нямаше сили да не изпълни молбата му.

– Разбира се – каза тя, – но ще ви помоля да изгравирате името си на това копче. Нали ми разрешихте да го взема?

– С голямо удоволствие. Дайте ми го сега, а на бала ще ви го върна.

– Радвам се. Горкият господин Армстронг! Много ми е жал за вас!...

Щом взе копчето, Армстронг веднага закричи обратно. Младата девойка не успя да се съвземе, когато прозвучаха отмерени крачки, звън на оръжие и караулът, воден от висок кадет с нашивки, се показа зад сградата.

– Стой! Армстронг, напред! – изкомандва старшият.

След тихото предаване на паролата Армстронг влезе в края на колоната и отмина с нея. Госпожицата все така седеше на пейката и когато смяната минаваше край нея, тя срещна отправения ѝ от водещия висок кадет поглед: огнени очи, бронзово лице, почти индианско, и черни къдрави коси...

„Красавец! – помисли си девойката. – Но все пак в лицето му има

нещо първично.“

По същото време, когато Нети влезе в дома на братовчедка си и нямаше търпение да ѝ разкаже за случилото се, Армстронг беше в караулното помещение и докато снемаше от себе си оръжието, споделяше с приятеля си с бронзовото лице:

– Добро момиче, Мак, обеща да измоли от мис Брентън първия валс за мен... Какво ще кажеш?

Макдиармид беше успял да се задълбочи в една задача по тригонометрия, но повдигна глава:

– Реших да отида на бала в бара на Бен.

Армстронг се замисли.

– Послушай ме веднъж, Мак, не ходи там. Току-виж те наказали заради това. Помисли колко труд ще отиде тогава на вятъра и колко време ще бъде загубено, ако не получиш чина, който напълно заслужаваш.

– Ами! – отвърна гордо и с усмивка Макдиармид. – Всеки се весели както може. Какво да правя на вашия бал? В бара на Бен всички са равни, затова ще отида там... и ще ходя, докато...

Той млъкна, уплашен, че е казал повече, отколкото трябва.

– Докато... какво? – попита Армстронг.

– Ще го направя, рано или късно, но ще го направя... ще видиш – решително каза Макдиармид и отново се захвана със задачата.

– Съмнявам се – каза Армстронг, – когато те удостоят с военен чин, ще забравиш всичко!...

Глава II

СЛЕД ДВЕ ГОДИНИ

Изпитите бяха приключили и новопроизведените офицери получиха своите назначения. Празненството в тяхна чест кипеше с пълна сила. По блестящия под на балната зала в академията танцуващите двойки се носеха във вихъра на „Дунавска девойка“. Така бе нарекъл този валс лейтенант Мерил, който току-що се беше завърнал от шестмесечен отпуск в Европа.

Офицери и кадети в парадни униформи кръжаха около прекрасните госпожици, чиито погледи красноречиво говореха за големия им интерес към еполетите и златните висулки.

До вратата на терасата се бяха струпали нещастните кадети от първи курс, на които беше забранено дори да влизат в залата. Застанали така, те приличаха на дежурни пожарникари, скрити зад кулисите на някой театър.

Сред тези кадети можеше да се види на светлината на юнската луна хубавецът Макдиармид в цивилни дрехи.

Този ден той трябваше да напусне академията, без да получи офицерски чин.

Дъвчеше бясно угасналата си цигара и изглеждаше толкова възбуден, че от него можеше да се очаква всичко.

Когато музикантите спряха за кратък отдых, всички побързаха да излязат на прохладната тераса и Макдиармид остана сред малцината, които проследяваха с поглед излизачите двойки.

Млад кавалерийски офицер премина наблизо със своята дама, като пригладваше русите си мустачки. Учуден и разтревожен, той зърна Макдиармид, но успя да размени с него само бърз приятелски поклон.

– Колко е красив този офицер! – каза някой от множеството.

– Никой не може да отрече – потвърди Макдиармид, – Армстронг е благороден и трудолюбив. Жалко е, че това не може да се каже за всички... Особено за един... ето го и него.

Макдиармид замълча, когато видя да слизат по стълбището двама офицери и един възрастен господин в цивилни дрехи. Те се отправиха към сградата на щаба. Нямаше съмнение, че между тях той видя човека, когото търсеше, защото лицето му придоби в миг свирепо изражение, а устата му заизричаха проклетия.

Тримата вече се скриваха зад ъгъла, когато Макдиармид се хвърли след тях. Но една ръка го хвана за рамото.

– Къде си се разбързал? – чу той познат глас, преди още да се бе обърнал.

Срещу него стоеше нисък и набит мъж с грозновато лице изпод сламена шапка, с червена брада и изпъкнали скули.

– Ти ли си, Евън Рой? – каза младият мъж, като се опитваше да се освободи от ръцете му. – Пусни ме! Трябва да отмъстя за честта си! Подлецът, който направи донос срещу мен и съсипа кариерата ми, е наблизно... Пусни ме!

– Няма да те пусна... по-скоро сам ще дойда с теб!

Той така хвана Макдиармид, че на него не му оставаше друго, освен да се подчини. От малкото думи, произнесени с неподражаем акцент, можеше да се съди, че този човек беше шотландец. Като държеше под ръка Макдиармид, той продължаваше да го успокоява, подпомагайки оскъдните си и неразбрани думи с енергични жестове.

– Няма съмнение, че щом Макдиармид говори за поругана чест, всички негови близки трябва да го подкрепят. И Евън Рой ще направи това. Но все пак какво се е случило? Какво е разгневило така главата на нашата фамилия?

Докато се обясняваха, те също завиха зад ъгъла и отново можеха да виждат тримата господа, които преследваше Макдиармид.

– Знаеш ли заради каква дреболия ме изхвърлиха от академията? – попита Макдиармид своя роднина със сподавен гняв.

– Не е трудно да се отгатне! Сигурно тези изкуфели професори не са съумели да оценят характера на един истински благородник – каза Евън Рой с презрение. – А мога ли да попитам къде е била тази академия, когато нашият древен род се е заселил край бреговете на Албион? Но работата е в това, че много неща се измениха и вашата прехвалена Америка съвсем не е място за благородни хора.

Макдиармид се усмихна тъжно:

– Аз не се оплаквам от Америка, драги Евън Рой. Ти забравяш, че тя е истинската ми родина, която обичам с цялата си душа. Мразя само този човек, който върви пред нас между двамата господа, защото той е причината за рухването на всичките ми мечти и усилия, на целия ми четиригодишен труд! Ти знаеш за моите планове, в които личността ми няма особено значение. Да помогна на индианците да се освободят от униженията, които стовари върху главите им една безразсъдна политика, да стана техен защитник и посредник между тях и белите, това е

моята цел. Майка ми е индианка и аз нямам друг дълг освен този. Но исках думата ми да има тежест пред белите, затова се стараех да постигна авторитета на офицерския пагон. Бях съвсем близо до целта и според преподавателите си можех с основание да се надявам на бързо назначение, но този човек – Корнелиус ван Дайк, както научих, че се казва, – който никога не ме е виждал, погуби в един миг съдбата ми. Само няколко негови думи решиха всичко. Той нямаше никакъв повод да се намесва в работите на академията, но се поблазни от мисълта да прояви усърдие и направи донос срещу мен и един мой приятел за съвсем дребно нарушение. И понеже на полуиндианец не се прощава нищо, бях изключен в мига, преди да получа офицерския си чин. Ще си отмъстя за това!...

– Трябва да проявиш малко разум! Подлецът сега не е сам, изчакай по-удобен случай.

– Не мисли, Евън Рой, че гневът е замъглил разума ми. Знам, че тази нощ той ще напусне Уест Пойнт, и няма да го изпускам от очи. Гледай!

Господата пред тях вече навлизаха в градината пред красива лятна къща. Там се спряха за малко, за да се полюбуват на луната.

Когато Макдиармид и Евън Рой преминаваха покрай решетките на желязната ограда, единият офицер произнесе замечтано:

– Не е ли чудесна тази нощ, господин Брентън?

– Наистина е чудесна! – отговори му сериозен глас. – Почти толкова прекрасна, колкото в Неапол, където прекарах последното лято със семейството си. Времето е много подходящо за вашия поход към границата, господин началник, и много се радвам, че и моят племенник Корнелиус ще участва в него. Ще се бавите ли там?

– Сам не зная. Ще трябва да изготвя топографски снимки, а колко може да продължи това, е трудно да се каже.

– Виждам, че предпочитате действителната служба пред задълженията си в изпитната комисия.

– Разбира се! Когато попаднете на границата, не се знае кога и как ще се върнете. Там има индианци, които могат да ви докарат много грижи, макар засега да са спокойни. Колкото до племенника ви, няма да мога дълго да се радвам на компанията му, защото той има назначение за форт Ларами, а аз съм назначен за комендант на форт Лъки.

Оттук нататък Макдиармид и Евън Рой не успяха да дочуят нищо повече.

– Казах ти, Евън Рой, че гневът не е помътил разсъдъка ми! Вече

знам, че мога да определя времето си за разплата. Корнелиус ван Дайк излиза от града заедно с военна част, командвана от полковник Сейнт Ор. Той няма да може да се върне.

Шотландецът се усмихна одобрително.

– Пожелавам ти успех. Това са думи на истински мъж. Благодарна ти кръв няма да те подведе. Напомняш ми за легендите от времето на първите шотландски владетели, когато един Макдиармид одирал живи враговете си и закачвал кожите им пред входа на шатрата си.

Лицето на младия човек прие свиреп израз.

– Съдбата на моя враг няма да бъде по-добра, обзалагам се.

Този път Евън Рой не отговори и те мълчаливо се отправиха към пристанището, където стоеше под пара кораб, готов за отплаване. Беше късно и те се оказаха сами на палубата.

От реката, по която се понесе параходът, се виждаха осветените от луната прозорци на военната академия. Тази гледка извади Макдиармид от мрачната му замисленост и той размаха юмрук към оградата.

– Тежко на всички ви – от първия до последния. Кълна се, че и вас ще накарам да проклинате деня, в който ме изгонихте.

Евън Рой го погледна с недоверлива усмивка.

– Дума дупка не прави – каза той презрително, – страшно е онова куче, което хапе, без да лае.

– Прав си – отговори Макдиармид, – ще видиш, че имам остри зъби.

Паркът край реката се оказа тази вечер мястото, където решиха да се поразходят гостите на военната академия. Храстите, обсипани с цвят, мраморният фонтан, гранитните пейки – всичко това на фона на реката и хълмовете на отсрещния бряг представляваше вълнуваща гледка.

Когато параходът се изравни с терасата, там между лейтенант Армстронг и госпожица Джулиет Брентън се водеше разговор, който много се различаваше от онзи между Макдиармид и Евън Рой.

– Няма ли да ви е жал за Уест Пойнт? – питаше тя.

– Не знам – отговори той замислено, – тук имах и приятни часове, но те се броят на пръсти.

– На пръсти? Учудвате ме. Чувала съм, че офицерите с удоволствие си спомнят за годините, прекарани в академията. Нали пълното равенство тук ги прави истински щастливи?

Армстронг се усмихна горчиво.

– Тук равенството е по-малко, отколкото където и да е другаде. Уест Пойнт е като гимназия, но с по-строг ред. Логично е, когато способните и физически развитите се ползват с повече почит, но не е логично, когато общественото положение и тук играе същата роля, каквато и навсякъде.

Госпожицата побърза да смени темата.

– Кажете ми, моля ви, кой беше онзи мрачен господин, с когото се поздравихте на излизане от бала? Никога не съм виждала по-странна фигура. Напомня ми на Байроновия Луцифер.

– Казва се Макдиармид – отговори Армстронг, – много честен и много способен човек. Беше най-добрият ми приятел в академията. Нещастieto му много ме огорчи. Но неговата история едва ли ще ви интересува.

– Напротив, интересува ме. Необикновеното му лице носи печата на някакъв див гений.

– Твърде точна оценка. Но за човек, който е прекарал с Макдиармид четири години в академията...

– Защо не беше в мундир?

– Защото го изключиха точно преди изпитите заради един подъл донос. За беда доносникът още не е разкрит... Но прекалено строгото наказание взмути всичките му приятели. Той беше един от най-забележителните възпитаници на академията.

– За какво го изключиха?

– Поведението му не беше от най-примерните. Дисциплината постоянно му създаваше грижи и все попадеше в някакви леки нарушения, които доста му се насъбраха. Вечерта, когато пристигна изпитната комисия, той дойде в стаята ми и ние разговаряхме и пушихме. Това стана след загасването на осветлението. Беше против порядките, но офицерите обикновено гледаха на това през пръсти и то се беше превърнало в нещо нормално. Някой подлец ни беше издал на комисията, която се готвела да извърши проверка. Сигурно е бил човек извън академията, защото измежду кадетите не би се намерил човек, способен на подобна мерзост. Вратата се отвори неочаквано и ни завариха, че пушим. И двамата получихме строго мъмрене. На мен това не можеше да ми се отрази, защото похвалите ми бяха много повече от забележките, но за Макдиармид се оказа фатално. Особено когато се разгорещи и наговори на комисията куп остри неща, като намекна и за доносничество. Съветът на началниците го изключи в същия миг. Цялата академия беше потресена от това решение, защото независимо от своята нервност

Макдиармид беше любимец на всички. Беше истински рицар, смел до безумие, а за мен изключването му се превърна в голяма скръб. Не само съм се учудвал на способностите му, но от него съм се учил на истински труд. Дълга му това, което съм и което мога да стана. Дълга му живота си, защото той ме спаси, като рискува своя.

– Наистина ли? – изненада се Джулиет.

– Това стана миналата зима на реката. Пързалихте се с кьнки, когато ледът изведнъж се строши и аз попаднах под водата, като се ударих в острия му ръб и припаднах. Разказаха ми после как Макдиармид се хвърлил под леда, намерил ме и ме измъкнал за косите. Сам се вкочанил, но останалите ни помогнали да се изкачим на леда. Прекарахме после с него цял месец в болницата! Можете да разберете сега моята привързаност към него. Но най-много се безпокоя за бъдещето му. Пропадането на такъв човек не е само загуба за държавата, то може да се окаже опасно за нея.

– Беден ли е?

– Напротив! Баща му е бил много богат търговец на кожи и знам, че му е оставил солидно наследство. Но това не е толкова съществено за него. Той имаше специални причини да чака с нетърпение завършването на академията и получаването на чин.

– Горкият младеж! Съжалявам го от сърце! – въздъхна мис Брентън. – Но вие пък, господин Армстронг, излязохте щастливец и завършихте с почести...

Девојката се побоя да не покаже прекалено пристрастие и замълча.

– Стана ми студено – каза тя, потръпвайки. – Да се върнем ли в залата? Страх ме е да не притесня баща си, като се бавя толкова дълго...

– На вашите услуги – поклони се галантно младежът.

И добави, докато вървяха към залата:

– Всичко вече свърши... и хубавите мигове. Утре заминавам на изток.

– Зная, че след завършването на академията всички получават отпуск – отбеляза мис Джулиет Брентън.

– Така е. Трябва да прекарам този отпуск сред домашните си.

Мис Брентън се почувства леко засегната.

– Ако не се лъжа, имахте уговорка с братовчед ми Корнелиус да прекарате заедно няколко дни в Биш?

Франк Армстронг се поколеба, преди да отговори.

– Не смея да отида там – промълви най-сетне. – Това е много опасно за мен, а войникът не трябва да търси опасностите без причина.

– Опасност? – извика девойката. – Каква опасност, кажете ми.

– Опасност да подхранвам мечти, които за един беден лейтенант като мен са неосъществими...

Той замълча и рязко каза:

– Знаете, че не обичам Корнелиус и за нас е по-добре да избягваме подобни срещи.

Помежду им легна тягостно мълчание и кой знае как би се прекъснало то, ако една нова двойка не се беше появила неочаквано.

– Тук са, Корнелиус! – извика Нети Дашууд. – Джулиет, чичо ни търси навсякъде... Господин Армстронг, братовчед ми е получил нареждане да ви отведе утре в Биш. Всичко е решено и чичо няма да приеме никакъв отказ.

– Все пак ще се наложи да му се извиня – каза с официален тон Армстронг, – утре на всяка цена трябва да замина за Илинойс.

– Отлично! Надявам се, че няма да вземете да ме убеждавате в невъзможността да отложите това пътуване с една седмица – каза девойката, без да обръща внимание на доводите му.

Със своите въздушни светлоруси къдрици, с големите си тъмносини очи, с нежния тен на лицето си Нети изглеждаше толкова сияеща, колкото братовчедка ѝ Джулиет беше величествена под короната черни коси.

– Наистина, господин Армстронг, не бъдете толкова жесток. Помислете си само: ако ни откажете, ще ни липсва един кавалер и няма да можем да си направим дори домашен кадрил, а аз съм се заклела да танцувам всяка вечер.

– Подобна програма, то се знае, е голямо изкушение за мен – отговори той с малко изкуствена усмивка, – но отново трябва да ви уверя, мис, че ми е невъзможно да приема поканата, която така любезно ми отправяте.

Неги го погледна с дълбоко недоверие.

– Но какво най-сетне означава всичко това? – извика тя. – Вие доскоро се възхищавахте от този план... Корнелиус – добави тя строго, – подайте ръка на мис Джулиет, а аз ще си поговоря с господин Армстронг.

И преди Франк да се опомни, той се намери под ръка с Нети Дашууд.

– На какво се дължат това своенравие и тези преструвки? – попита веднага тя с тон, с който обикновено майките мъмрят децата си. – Цели два часа се старая по всякакъв начин да уговоря чичо да ви покани,

защото разбрах със сигурност, че искате това, а когато вече всичко е постигнато, вие отказвате да приемете резултата на моите усилия. Така ли ми се отблагодарявате, че направих всичко, за да бъдете близо до Джулиет?

– Сега си давам сметка колко глупаво ще ви се стори моето поведение – каза младежът. – Няма да мога да изразя голямата си благодарност за всичко, което направихте за мен. Но всичко това още повече ме кара да се подчиня на решението си и да почувствам собственото си положение... Наистина не трябва да идвам в Биш... За нищо на света не бива да допускам това да продължава...

Нети Дашууд капризно тръсна къдриците си.

– Да си призная, никак не очаквах това от вас. Да отстъпите пред някаква опасност! Ами това е недостойно за окичения с лаври възпитаник на Уест Пойнт.

– Не е от страх, повярвайте ми – отговори Франк силно изчервен, – но трябва да ви призная, че всичко това много ме потиска. И ако трябва да бъда докрай откровен, ще ви кажа, че не желая да се окажа жертва на нечий заговор... Не, не се сърдете, моля ви, не отдръпвайте ръката си от моята. Знам, чувствам, че мога да разчитам на вашето приятелство, и го деня високо, повярвайте ми, мис Нети! Но помислете само за минута върху това. Възможно ли е съдията Брентън да ме приеме от сърце като свой зет? Не е възможно, нали? Кажете ми тогава, честно ли ще бъде от моя страна да се възползвам от неговото гостоприемство, за да окажа така или иначе влияние върху решението му? Знам, че ако за малко поне се замислите, ще се съгласите с мен...

– За това трябваше да мислите по-рано, господине – засмя се Нети. – Нима искате да оставите Джулиет на този мухльо Корнелиус?

– Сигурен съм, че мис Джулиет ще направи избор, който ще е достоен за нея – сериозно каза Армстронг. – Живота си бих дал, за да бъда онзи, върху когото ще падне изборът ѝ, но съгласете се, че без самоунижение сега не бих могъл да се наредя между кандидатите за ръката ѝ. Тя е богата и хубава, единствена дъщеря... а цялото мое състояние е тази сабя, която придобих едва вчера. Оставете ме, мис Нети, в ръцете на моята съдба. Ако трудът и жаждата за слава означават нещо по пътя, който съм си избрал, кълна ви се, ще съумея да постигна нещо, което да поставя вместо зестра в краката на тази, която ще прояви великодушието да ме нарече свой съпруг.

Вече приближаваха входната врата на академията. Нети мълчеше и изглеждаше убедена от думите на своя кавалер.

– Вие сте добър човек, а това е достатъчно, за да се издигнете в очите на жените – произнесе тя с такава сериозност, която не можеше да не трогне Армстронг.

Джулиет, която вървеше пред тях, се обърна към Франк със закачлива усмивка:

– Е, какво? Убеди ли ви Нети? Ще бъдете ли наш гост?

– Наистина не мога – с явно усилие произнесе той. – Благоволете, мис Брентън, да предадете на баща си моята благодарност и искрените ми съжаления.

– Прощавайте тогава – каза Джулиет.

Тя беше недоволна, но все пак му протегна ръка.

– Довиждане, господин Армстронг – отзова се и Нети, – помнете, че в Биш имате верен приятел.

Докато се отдалечаваше, Армстронг усещаше как сърцето му се свива и отмалява под бляскавия мундир.

Глава III ЧУДНАТА КЪЩА

Тази нощ, толкова тиха и прохладна в Уест Пойнт, беше убийствено тежка в Ню Йорк. Луната, скрита наполовина зад тъмните облаци, едва осветяваше авенюто, по което се скитаха хора, напуснали задушните си къщи, за да подишат чист въздух. Край входните врати, по тротоарите и навсякъде наоколо се виждаха мъже, запалили цигари, жени с ветрила в ръце. В парка се движеше тълпа от хора, които търсеха място по пейките или на поляните. По улиците с изплезени езици лежаха кучета, сигурни, че в тази горещина никой няма да ги обезпокои. Само някой закъснял файтон надуваше пронизителната си тромба на път за дома.

Край брега на река Хъдзън неподвижни лодки стояха на котва и само едва забележимото трепване на вирнатите им носове напомняше, че под гладката повърхност все пак има течение. Хиляди пристанищни работници си почиваха, налягали по брега.

Беше една от онези редки нощи в Ню Йорк, когато човек можеше да си помисли, че е в Кайро или в Калкута.

Изведнъж посред тази необикновена тишина нощният влак нахлу с грохот в града, прелетя по моста, изхвърли облаци от дим и искри и с пронизителен писък се отправи към главната гара сред шум от колела, свистяща пара и немлъкващи звънци.

Около дванайсет пътници, между които Макдиармид и Евън Рой, слезоха от вагоните. Без да обръщат внимание на закъсенелите файтонджии, те тръгнаха пеш към улица Лексингтън и спряха пред масивна къща, чиято входна врата беше ярко осветена и се открояваше между останалите, скрити в мрака, постройки.

Евън Рой позвъни и пред вратата след миг се появи стар негър, по чието лице се разля широка усмивка, щом видя Макдиармид.

– Влезте, маса – покани ги той, като не сваляше от гостите големи-те си, светнали от радост очи.

– Как е майка ми? – побърза да попита младият човек.

– Госпожата е здрава, но госпожицата не успя да я убеди да се покаже на улицата. Тя винаги предпочита разходката из градината и казва, че само видът на улицата е достатъчен, за да се разболее.

Макдиармид се усмихна тъжно:

– Тя има право, стари Джо! Какво добро донесе цивилизацията на тази нещастна страна?

Негърът не отговори, пропусна с поклон двамата господа в съседната стая.

Помещението, пригодено за бална зала, беше великолепно подредено, но по стените му контрастираха със строгата си внушителност окаяните оръжия, глави на антилопи и елени наред с някой японски бонзай или стара китайска ваза. На масата, върху златиста покривка, бяха захвърлени най-обикновена пушка, няколко пистолета в кобури, кутия с патрони, а наред с тях стоеше изящен поднос с чаши и бутилки.

Макдиармид веднага се загледа в подноса. Той се засмя и потупа Джо по рамото:

– В цивилизацията все пак има нещо добро, щом е измислила уискито. Да прием за цивилизацията!

Той взе една бутилка и я вдигна над главата си.

– Аз, Джон Логан Макдиармид, потомък на две поколения индиански вождове и наследник на богатствата им, заявявам тържествено, че правя чест на цивилизацията, като се напивам в нейно име! По дяволите Уест Пойнт и академията, по дяволите армията! Те отказаха да ми дадат сабята, която можеше така добре да им служи. Толкова по-зле за тях! Небето ми е свидетел. Ще им покажа, че на Джон Логан Макдиармид не му е необходим документ, за да се сражава!... Евън Рой, пия за твое здраве!

Без повече церемонии той надигна бутилката, но Евън Рой се хвърли към него и го сграбчи с две ръце:

– Джо, вземи бутилката от ръцете му!

Между двамата започна мълчалива, но напрегната борба. Макдиармид се опитваше да се освободи, навеждаше се, за да отхвърли Евън от себе си, но шотландецът беше по-силен, а и вече бе успял да стисне Мак в прегръдките си като в менгеме.

Двамата се въртяха в кръг, пъхтяха и взаимно се заплашваха, без да успеят да направят нещо повече.

В това време Джо заключи останалите бутилки в бюфета и сложи ключа в джоба си.

– Можете да го пуснете, мистър Рой. Няма от какво да ви е страх.

Евън натисна приятеля си силно и като отпусна в миг ръцете си, така тласна Макдиармид, че той се простря на килима. Джо благоразумно се скри.

Настъпи гробна тишина. Зашеметен от падането, Макдиармид

остана неподвижен. Евън Рой дишаше тежко, изправен до него. Но победеният сякаш изведнъж осъзна унизителното си положение. Лицето му се изкриви, див огън пламна в очите му и с пъргав скок той се изправи на крака.

Блед като платно, се хвърли мълчешком към масата, за да грабне някакво оръжие.

Евън Рой го изпревари с ловкостта на леопард и с един замах на голямата си ръка запрати оръжията на другия край на стаята.

Двамата мълчаха, но от очите им се стрелкаха светкавици. Гневът на планинеца рязко се смени с необичайна нежност и неочаквано той заговори на родния си шотландски, за да бъде по-изразителен.

– Не е срамно за младия лъв да бъде усмирен от по-възрастния си събрат, който е готов да даде и последната си капка кръв за него. Ако Макдиармид се гневи срещу своя благодетел, против онзи, който го научи да владее оръжието, тогава... няма нищо по-лесно от това.

Евън разкопча жилетката си и подаде на младия човек остър шотландски нож, насочен срещу голата гръд.

– Удари ме! – извика той. – Като глава на семейство имаш власт над живота и смъртта на всеки един негов член.

Младият човек се разтрепера с цялото си тяло. Той се колебаеше. Най-сетне захвърли ножа с дълбока въздишка.

– Няма мъж, на когото бих отстъпил, но ти, Евън Рой, си нещо друго за мен. Дай ми поне чаша уиски. Няма да ми навреди.

– Няма да ти дам уиски – отвърна решително шотландецът, – в рода на баща ти умеят да пият и да владеят разума си, но ти имаш и майчина кръв, а хората от нейното племе никога не са били в благородна дружба с бутилката.

– Обещавам ти, че няма да пийна и глътка в повече – настояваше младият човек.

– Чувал съм вече тази песен. Същите обещания даваше и Големия орел на баща ти, когато търгувахме с кожи. А щом сръбнеше, за чаша уиски беше готов да продаде жена си, децата си, оръжието и коня си – всичко! Какво стана с този страшен вожд и прочут воин? Умря като куче в една бедна колиба, изоставен от всички, и никой не го пожали... освен дъщеря му, която стана по-късно почтена съпруга на Макдиармид.

– Говориш за майка ми – въодушевено се намеси младежът, – не забравяй това, Евън Рой! Защо толкова много цениш европейската си кръв, а кръвта на индианеца не смятат за нищо? А тази къща, земята, богатството – не ги ли получихте от майчиното ми племе? Не дадох ли

индианците всичко, което имаха, в замяна на отровата, с която ги снабдяваше баща ми? За буре с уиски давах по двеста триста бизонски кожи, а този, когото ти наричаш глава на знатен род, за тях не беше нищо друго освен измамен търговец. Ето какво ще ти кажа: всичко тук по право ми принадлежи, защото е от майка ми, и щом проклятието на племето тежи на съвестта ми, ще пия. Джо! Донеси уиски!

Гласът му беше яростен и прокътят из цялата къща.

Джо и не мислеше да изпълни тази заповед, но след минута по стълбището се дочуха леки стъпки и шум от коприна погали слуха на мъжете. До отворената врата застана нежна девойка.

– Братко, най-сетне си при нас! – извика тя и се хвърли в прегръдките на Макдиармид. Гневът на младежа изведнъж изчезна. Той целуна сестра си и като отстъпи малко, радостно я загледа.

Тя беше слабичка и бяла, с големи черни очи и тъмна като въглен коса. Закръгленото ѝ лице и леко изпъкналите скули – белег на произхода ѝ – я правеха по-млада, отколкото всъщност беше, а блясъкът на зъбите ѝ, едва доловимата матовост на бялата кожа ѝ придаваха смиреност и доброта. Дрехите ѝ, ушити от скъп лионски плат, бяха смесица от последната мода и индианските традиции, а на главата ѝ грееше пъстра копринена кърпа, прикрепена със златист обръч.

– Дъще на утрото – каза младият човек глухо, – всичко е свършено, сестрице. Макдиармид никога няма да поведе белите воини на бой. Те обидиха твоя брат и разбиха надеждите ни за по-добра съдба на индианците. Трябва да напуснем този град. Напразно заменихме някога родния вигвам с тези каменни къщи. Белите и червенокожите никога няма да могат да живеят заедно. Да се върнем в прерията, в истинската ни родина!

Дъщерята на утрото скръсти покорно ръце на гърдите си.

– Ти си вожд на племето ишепета, братко. Дълг за всяка жена е да изпълнява волята на смелия воин. Готова съм.

– А мама? – попита той.

– Чака те в стаята си – отговори тя и тръгна пред него.

Коридорът, както и цялата къща бяха ярко осветени. Те спряха пред затворена врата, откъдето долитаха звуците на еднообразна тиха песен.

– Милата мама! – прошепна Мак. – Тя пее песента на вожда в чест на моето завръщане. Почакай ме тук, сестрице...

И той влезе сам в стаята.

Глава IV ФОРТ ЛЪКИ

– Уверявам те, приятелю, че военният дух изчезва. Няма да изминат повече от десет години и ние няма да имаме боеспособна армия.

Това песимистично мнение изказа с меланхоличен глас един възрастен дебел офицер със зачервено лице и сиви четинести мустаци.

Целият вид на капитан Адолф Щрикер красноречиво говореше, че той има зад гърба си толкова бойни походи, колкото са и годините на военната му служба. Всичко у него – начинът, по който държеше главата си, пронизващият поглед на малките му сиви очи, скрити под гъстите вежди, лицето му, дори дебелият му къс нос – показваше опитен и патил човек.

Беше облечен в мундир... В Далечния изток офицерите се обличаха немарливо, но и там беше трудно да се види такъв мундир – дотолкова овехтял и протъркан, че беше трудно да се определи от пръв поглед първоначалният му цвят. Вълнена риза без вратовръзка, войнишки панталон, натъпкан в грамадни ботуши, и бяла шапка – това беше цялата униформа на този обикновен капитан.

Той и още неколцина офицери от Лъки бяха образували общество на заклетите ергени и гледаха доста недоброжелателно на чистичките си женени колеги. Ергените предпочитаха да попият уиски и да димят с късите си лули.

През този ден в компанията на Щрикер бяха доктор Слоукъм, старши хирург на форта, капитан Бурке и още двама-три-ма лейтенанти.

– Имате право, капитане – отвърна докторът. Той беше известен сред войниците с прозвището Татарина, поради недоверието, с което се отнасяше към техните оплаквания. – Армията вече далеч не е онази, която се би през Мексиканската война.

– Все пак – забеляза един от лейтенантите – в какво отношение се е променила армията? Да не би сега да изпълнява по-зле задълженията си? Да не би войниците да са се отучили да се бият?

– Виж какво, драги. Като изкараш трийсет години служба и вземеш участие в петнайсет похода, тогава ще запееш друга песен.

Тези думи произнесе капитанът, като гледаше към доктора, който издаде одобрителен звук.

– Тези млади хора в нищо не се съмняват – прибави капитанът

между две подръпвания от лулата си.

Разговорът се прехвърли върху достойнствата на офицерите, произведени от редовете на армията. И понеже тази тема беше неизчерпаема, сигурно препирнята щеше да продължи до обед, ако не я беше прекратил един млад човек в бяла риза и ботуши до коленете, който се втурна във форта като вихрушка, размахвайки над главата си пакет писма и вестници.

– Имам честта да ви приветствам, господа – извика той, – идвам от Сан Антонио с Чарли Колорадо и пощенската чанта... Лейтенант, ето телеграми за командира... Има писмо за тебе, Щрикер. Майоре, връзка вестници... Колет!... Кипсли... и за теб. А сега, господа, какви новини има?

– Преди всичко, скъпи Мегер – отговори докторът, – ще ти призная, че ти се радваме толкова, колкото и на розите през май.

И наистина за една минута видът на салона се промени. Недоволните и раздразнени допреди малко хора, готови да говорят глупости, да се карат с първия, който им се изпречи, станаха неузнаваеми.

Далече от градовете, събрани често против волята си, офицерите от пограничните гарнизони далече на изток съвсем естествено гледаха на света с недоверие и враждебност. От скука те обикновено се събираха в дежурната стая, където срещаха все едни и същи физиономии и започваха нескончаемите препирни и скандали. При подобна ситуация омразите и дуелите не бяха рядкост. Като се прибавеше към всичко това прекалената отдалеченост на Лъки от железопътната линия и съвсем рядката поща, враждебните околности, пълни с индианци и всякакви разбойници, можеше лесно да се разбере приятното оживление, което донесе със себе си кореспондентът с вестниците и писмата.

Но чудно нещо – никой от офицерите не полюбопитства за премеждията на новодошлия по пътя. А Мегер не бързаше да разказва. Той стоеше спокойно и си вееше с широкополата шапка, за да се освежи, усмихваше се и явно се радваше на веселата суетня, която беше създавал сред тези хора.

Нищо войнишко нямаше в цялата му фигура, макар на жълтия му кожен колан да висяха чифт пистолети. Лицето му изразяваше смес от независимост, свобода и хладно безстрашие. С един поглед можеше да се разбере, че този човек никога и при никакви обстоятелства не беше се молил за нещо.

Като прочете писмата си, капитан Щрикер се приближи до него.

– Все пак трябва да ни разкажете, Марк, за премеждията си дотук.

Как се промъкнахте покрай тези проклетни индианци?

– Това не е толкова трудно. Не случайно вече три години съм специален кореспондент, нали? Когато с Чарли решим, че е по-удобно да пътуваме денем, тръгваме през нощта. Това е всичко! Току-що имахме едно малко сблъскване почти пред форта с неколцина червенокожи, но като разбраха с кого си имат работа, избягаха.

– Казват, че кореспондентите са като котките и винаги падат на краката си – обади се и докторът, който явно искаше да се покаже любезен. – Случвало ми се е да препарирам котки, но въпреки приказките, че трудно умирали, те все пак бързо издъхваха под ножа ми... Опасявам се, драги Мегер, че ако ви хванат и ви скалпират, нито аз, нито друг хирург ще успее да ви върне косата.

– Ами! – отвърна с пренебрежение Мегер, като си играеше с камшик.

С големия си нос, с късата си, почти остригана до голо коса, с вечното подвижните си сини очи и лукавата си усмивка той винаги изглеждаше така, сякаш се присмивате на някого или на нещо.

– Досега червенокожите не са стигали до косите ми, пък и ще им бъде трудно да ги снемат – преди да тръгна от Сан Антонио, се остригах като пудел.

– Не се радвай много – отрезви го капитан Бурке. – Разказвах ми, че веднъж, когато индианците хванали пленник с гола глава, започнали да го заливат с вряща вода по корема, за да порасне по-бързо косата му.

Марк Мегер се заля от смях.

– Отлично – каза той, – но такива неща едва ли се случват с истинските кореспонденти. Ние умеем да се справяме с бедите. Що се отнася до мене, готов съм да вляза в лагера на индианците, все едно денем или нощем, и да си отида оттам невредим. Това ми се удаде веднъж и възнамерявам да го повторя.

– Няма ли да пийнете нещо с нас, Марк? Какво ще обичате?

– Не, благодаря. Не пия нищо освен съвсем малко вино в чашата с вода, и то когато обядвам.

– Хайде де, не се занасяй.

В салона влезе лейтенант Пейтън и се обърна към новодошлия:

– Комендантът желае да поговори с вас, господине. Марк Мегер стана и излезе след офицера.

– Сигурно се е случило нещо ново – каза младият офицер, докато вървяха към жилището на коменданта.

– Да – отговори кореспондентът, – моят вестник понаду-ши

нешичко и ме изпрати да разузная на самото място. Правителството възнамерява да превземе Червения рог и през тази седмица Дванайсети полк ще бъде изпратен в Дакота.

– Искате ли цигара?

– Не, благодаря, не пуша. От тютюна отслабват очите и се изхажбява нервната система, а тази нощ трябва да бъда бодр.

– Нима смятате още тази нощ да напуснете форта въпреки раздвижването на червенокожите?

– Боже мой, но нали затова съм дошъл! Сведенията ми подсказват, че индианците са се разбунтували сериозно. Те масово напускат обиталищата си и отиват на север уж на лов. Както ми се струва, за сборен пункт са си избрали Жълтите скали. Говори се и за един бял, който ги бунтувал. Доколкото подочух, ще имат наскоро голям съвет тук наблизо и смятам да присъствам на него.

Лейтенантът спря от изненада и се вторачи в кореспондента.

– Сериозно ли говорите? В цялата ни армия едва ли има офицер, който да се реши на такова нещо. Самият дявол ли се е вселил в специалните кореспонденти?

– Не, разбира се... – спокойно отговори Мегер. – Работата е в това, че искам първи да се докопам до тази новина. Ако успее да предам на вестника си подробностите от този индиански съвет, той ще увеличи тиража си с няколко хиляди екземпляра, защото другите вестници няма да имат кореспонденти там.

– Това е така наистина – съгласи се капитанът, като същевременно се питаше дали си няма работа с луд човек.

Жилището на коменданта Сейнт Ор беше поотдалечено от другите сгради и представляваше доста кокетна къща. С големия си швейцарски покрив и широкия си балкон тя имаше претенции за оригинална архитектура и значително се отличаваше от постройките на казармите, приземните бараки, павилионите, дори и от офицерските къщички. Тези постройки бяха направени от борови греди. Всичко наоколо блестеше под лъчите на яркото слънце. На върха на високия пилон, забит по средата на широкия плац, се полюшваше леко националният флаг. Това пространство беше оградено от земен вал, по който се разхождаха часовете, а по-нататък се ширеше безкрайната прерия. Така изглеждаше форт Лъки.

По времето, когато Мегер влезе в укреплението, на първия етаж на къщата с балкона един все още млад човек с решително и енергично лице седеше пред работната си маса. Знаците върху офицерския му

мундир издаваха неговото старшинство – това беше самият комендант.

През широкия прозорец срещу масата си той виждаше като на длан целия форт. Стените на стаята бяха окичени с ловни трофеи – глави на бизони и антилопи, рога от скален овен, различни оръжия и портрети. Ако се прибавеше и това, че подът и дори стените бяха покрити с кожи, лесно можеше да се предположи, че домакинът на това жилище, полковник Сейнт Ор, комендантът на форта, беше страстен ловец.

Докато той се занимаваше с всекидневните си записки, госпожа Сейнт Ор седеше до него мълчаливо и плетеше нещо. Беше на около двайсет и седем-двайсет и осем години, с кротко лице, оградено от тъмни коси, вдигнати по испански на висок кок и привързани отзад с черна дантела.

– Ти ми каза наскоро – продума изведнъж тя, – че през седмицата ще имаме гости, но после не спомена нито думица за това.

– Да, мила – каза полковникът, – съдията Брентън и семейството му се канеха да ни дойдат на гости. Поне ми обещаха. Помниш колко добре се отнесоха с мен, когато ме извикаха за комисията в Уест Пойнт. Тогава съвсем сериозно изразиха желание да прекарат една седмица от отпуската си при нас във форта. Мисля, че ще ти бъде приятно да се запознаеш с мис Джулиет Брентън и братовчедка ѝ мис Нети Дашууд...

Той се наведе отново над масата, за да продължи заниманието си, когато на вратата се почука.

– Влезте – вдигна той отново глава.

Появи се капитан Пейтън, адютант на полковника.

– Телеграми, господин полковник, току-що донесени от кореспондента на вестник „Хералд“ господин Мегер.

Комендантът Сейнт Ор веднага разтвори големия плик с държавен печат, а адютантът остана в очакване на заповеди.

– Ще бъда щастлив, ако видя Марк Мегер – каза полковникът, като прочете телеграмата, – защо не си направиш труд, Пейтън, да го доведеш?

Офицерът козирува уставно.

– Една минутка – бързо го спря полковникът, – тази сутрин ми докладва, че дежурният офицер не е присъствал при почистването на коношните, нали?

– Да, господин полковник.

– Кой е този офицер?

– Капитан Сейнт Ор.

– Разбра ли дали има основателна причина за това?

- Да, господин полковник, оказа се, че не е чул сигнала на тръбата.
- Добре. Предай му да отиде в ареста.
- Той вече е там, господин полковник.
- Прибавям му още осем дни... Още двама такива офицери като брат ми могат да провалят дисциплината в полка.

Капитанът се поклони. Госпожа Сейнт Ор, която следеше с внимание този разговор, се намеси:

– Нима ти още държиш в ареста горкия Джим? – каза тя с умоляващ глас.

Но без да ѝ отговори, комендантът се обърна към адютанта си:

– Нали чу заповедта ми, капитане?

Офицерът се обърна стегнато кръгом и излезе.

Госпожа Сейнт Ор с дълбока въздишка наведе глава над плетивото си.

– Има новини за нас, мила Елси – каза внимателно полковникът, щом останаха сами. – Правителството мисли, както и аз, че индианците се канят да се разбунтуват. Съобщава се за някакъв бял, който се опитвал да ги обедини срещу нас. Скоро тук ще пристигне подкрепление. В нашия форт ще се събере цялата войска.

Госпожа Сейнт Ор не отговори нищо. Тази новина не ѝ беше приятна. Освен това искаше да покаже на мъжа си, че му е сърдита заради брат му.

Мълчанието им се проточи няколко минути. Комендантът се зарахожда из стаята, потънал в мислите си. После се приближи до нея.

– Не ми се сърди, мила Елси. Ще доведе твоя мил Джим на вечеря.

Кроткото лице на госпожа Сейнт Ор светна:

– Зная, че ти не можеш да бъдеш толкова коравосърдечен.

– Ще изляза за малко. Ако дойде господин Мегер, помоли го да ме почака.

Като взе голямата си бяла шапка, полковникът излезе и забързано се отправи към офицерските жилища. Той се движеше стремително, подсвиркваше си малко разсеяно, но не пропускаше да отвръща на всеки срещнат подчинен, който му козируваше.

Пред вратата на една от къщите спря и попита войника, който почистваше ботуши:

– Капитан Сейнт Ор въщи ли е?

– Тъй вярно – отвърна стегнато войникът, като мигом остави работата си и се изпъна като струна.

– Под арест ли е?

– Тъй вярно, господин полковник.

– Как стана така, че пропусна почистването на конюшните?

– За това съм виновен аз, господин полковник – каза войникът, като премига с очи, – пропуснах да му съобщя.

– Ти не си добър войник. Ще заповядам да те изпратят на пост извън форта и тогава ще видим какво ще направят индианците със скалпата ти.

Войникът видимо се изплаши, но без да го удостои с повече внимание, полковникът прекрачи наведнъж трите стъпала и отвори вратата към скромната стаичка, където млад офицер, облечен по домашному, се бе отпуснал в ниско кресло с угрижено лице и с цигара в устата.

– Джим, драги, Елси те моли да дойдеш днес на вечеря – каза полковникът.

– Аз пък те уверявам, че още днес ще помоля да ме преместят отгук!

– Само че от това няма да излезе нищо! Тази вечер в шест! Решено, нали?

Полковникът излезе бързо.

След малко капитан Пейтън въведе Марк Мегер в къщата му и ги остави насаме.

Глава V

ПОДКРЕПЛЕНИЕТО

Запасал сабята си, нахлупил голямата си бяла шапка, комендантът Сейнт Ор стоеше пред вратата на форта и се взираше далеч в прерията. Тръбачът беше подал сигнал за приближаващото подкрепление. Аджутантът капитан Пейтън придържаше за юздата големия черен кон, а полковникът насочваше далекогледа си към приближаващата кавалерийска колона. Оръжието блестеше на слънцето, а назад се беше проточил обозът.

Наблизо, вдясно от форта, се виждаха два индиански вигва-ма, покрити с бизонски кожи. Половин дузина деца, съвсем голи, с големи корени и надвиснали над очите мръсни коси, играеха пред тях. Две-три старици, същински магьосници от трагедията „Макбет“, спокойно си бърбеха, седнали на припек пред бизонска кожа, от която изстъргваха последните остатъци месо. Възрастен индианец, завит с мръсна покривка, спеше край тях или се правеше на заспал. И всичко това на петдесет крачки от форта.

Погледнато безпристрастно, нямаше нищо необичайно в тази картина с безгрижните деца на безкрайната прерия.

Те бяха просто нещастни същества, които изглеждаха по-зле и от циганите, нищо повече от просяците, които скитаха около селищата на европейците, готови на всичко само за бутилка уиски. Последни представители на нещастно племе, което скоро щеше да изчезне от лицето на земята.

Комендантът Сейнт Ор не беше склонен да обръща на тези индианци повече внимание, отколкото на мухите, а и войниците му така бяха привикнали на подобни гледки, че дори не ги забелязваха.

– Сигурно това е колоната на Уестбрук! – каза комендантът на своя адютант, като отдръпна далекогледа от очите си. – Колко човека очакваме според телеграмата?

– Пет ескадрона от Дванайсети полк, господин полковник. Чарлтън ще доведе още два от форт Ларами и три роты от Четирийсет и четвърти линеен полк.

– Да, наистина – каза полковникът, като отново насочи далекогледа си към приближаващата колона. – А къде е онзи нехранимайко Илис? Ще приготви ли той най-сетне коня ми?

– Вече го води – каза млад лейтенант, като излезе напред. – Ще ми позволите ли, господин полковник, да ви бъда ординарец?

– На драго сърце, драги Дейвид, ако нямаш по-важна работа.

Дейвид току-що беше пристигнал от Уест Пойнт и гореше от ентузиазъм.

В този момент един войник доведе прекрасен кон с чудесно седло. Комендантът обичаше хубавите коне. Жребецът не беше от най-кротките и ездачът трябваше да положи доста усилия, докато той усети опитните ръце и се признае за покорен. Полковникът беше от хората, които не само са отлични ездачи, но и умеят да стоят красиво на седлото. Той изглеждаше като пришит за него и когато конят танцуваше и се изправяше на задните си крака, той така извиваше красивото си тяло, че човекът и животното представляваха едно неразделно цяло.

Пейтън и Дейвид възседнаха също конете си и тримата се понесоха по прерията. По даден сигнал войниците стегнаха редиците си. Когато полковникът и двамата придружаващи го офицери стигнаха до колоната, тя представляваше сбор от стройни и добре оформени по подразделения карета, обвити в облаци прах. Пред общия строй беше излязъл майор Уестбрук с извадена сабя.

Когато полковникът спря на двайсетина крачки от колоната, оттам прозвуча кратка команда:

– Внимание! Пред рамо!

Разнесе се метален шум и извадените саби блеснаха на слънцето. После настана тишина. Права редица от светнала стомана очертаваше строя.

Майор Уестбрук отдаде чест със сабята си и рапортува:

– Господин полковник, имам честта да очаквам вашите заповеди. Благоволете да извършите преглед на колоната.

– Затова съм тук – отвърна комендантът.

– Слушай моята команда! За почест!

Майорът се присъедини към свитата на полковника и всички бавно потеглиха покрай колоната.

Повечето от войниците имаха добър вид, но загорелите им решителни лица малко отговаряха на европейското понятие за войник изобщо.

Едни от тях бяха с черни шапки, други – със сиви, трети – със сламени, а имаше и с униформени фуражки. Сините им мундири изглеждаха почти изпяло еднакви, но обувките им бяха толкова разнообразни, колкото и шапките им.

Макар и леко натоварени, конете изглеждаха поуморени, защото за три седмици бяха изминали четиристотин и петдесет километра. Дълга върволица от коли оформяше ариергарда.

Колкото до офицерите, те бяха облечени още по-зле и от войниците. Капитан Грюнт например беше във фланелен кител, който вероятно някога е бил син, но сега имаше подчертано червеникав цвят. Вдясно от него беше тлъстата фигура на лейтенант Корнелиус ван Дайк, който с труд се крепеше на седлото. Над сивата му униформа лъщеше широкото му, налято с кръв лице, подпухнало от многото пиене през почивката.

Младият лейтенант Франк Армстронг от левия фланг беше единственият офицер в отряда, който имаше походно облекло според устава.

Комендантът се усмихна одобрително, когато премина край него, и се намръщи, като забеляза чудноватата фигура на Ван Дайк.

– Господин майор – каза той строго, – надявам се, че офицерите ви ще запомнят, че не могат да се носят така във форта. Капитане – обърна се той към Грюнт, – щом пристигнем, в същата минута да изпратите този офицер в ареста...

Лицето на капитана се стегна.

– Слушам, господин полковник!

Под впечатление от този неприятен епизод полковникът продължи прегледа. Когато стигна до края на колоната, той се поклони леко и студено на майор Уестбрук.

– Разположете хората си край северната стена, майоре. Там ще намерите достатъчно количество вода и дърва. Извинете ме, но ще предадете сабите си, преди да се разположите на местоназначението.

Комендантът пусна коня си в тръс и се отдалечи, като остави майора пред колоната. Но щом измина четвърт километър, той си възвърна доброто разположение на духа и се върна при майора, който го следваше отдалече.

– Две думи, майоре – викна той усмихнато.

Майорът се приближи без особено желание за веселие. Комендантът се направи, че не забелязва сърдития му вид.

– Надявам се, че вие и вашите офицери ще се запознаете тази вечер с мисис Сейнт Ор?

– Не бихме пропуснали това удоволствие – отвърна съдържано майорът.

– Дано наистина бъде за вас удоволствие, а не приятно задължение – сърдечно му каза комендантът. – Оставете това, майоре. Твърде добре се познаваме и се уважаваме, за да се сърдим за някакви си забележки

по служба. Винаги съм смятал Уестбрук за мой стар приятел. Още помня капитана от Дванайсети полк, който в сражението при Бул Рук ми даде първия пример за героизъм на бойното поле. Не мога да забравя колко съм ви задължен, макар съдбата да се окажа по-щедра към мен, отколкото към вас.

Трогнат от думите на коменданта, майорът му протегна ръка.

Следван от адютантите си, полковникът препусна към форта, когато един индианец, легнал на самия път, скочи като ужилен и с ужасен вик се преметна встрани. Замалко да попадне под краката на коня на лейтенант Дейвид и това не стана само защото успя да метне върху главата на коня одеялото, което държеше. Уплашен, конят се метна встрани и замалко не изхвърли ездача от седлото.

Щом овладя подплашения си кон, Дейвид подгони индианеца и го обсипа с удари на камшика си.

– Мръсно куче! – крещеше той. – Сега ще запомниш как се плаши кон.

Нешастиникът едва се спаси във вигвама си, а лейтенантът, като успя да го удари още няколко пъти, се върна на пътя и каза през смях:

– Този вече няма да плаши други коне. Хващам се на бас.

Комендантът, който беше отминал напред, не видя този епизод, но Пейтън се спря и не се съдржа.

– Беше много жесток към този нещастник, Дейвид. Не мисля, че той нарочно хвърли одеялото върху коня ти.

– Ами! – отвърна му Дейвид. – На проклетите индианци трябва от време на време да им се дава по някой урок. Няколко удара с камшика само ще са от полза. А що се отнася до мен, аз изпитвам удоволствие от това. Не мога да понасям тези шарени изчадия.

– Какво са ти направили тези нещастни същества? – попита адютантът. – Животът им и без това е тежък и няма защо да го правим още по-тежък. Човекът, когото наби, навремето си е бил храбър воин...

– Пейтън, как смееш да ги защитаваш? И аз вярвах в благородството на индианците, когато четях Фенимър Купър, но откакто ги опознах по-отблизо, ще ти кажа чистосърдечно, всички те – жени, мъже и деца – ме отвращават еднакво.

– Не си прав да говориш така – замислено каза Пейтън. – Щеше ли да бъдеш по-добър, ако беше в тяхното окаяно положение?

Не се разбра дали адютантът успя да събуди съжаление към индианците у приятеля си, но все пак лейтенантът мълча до самия форт и влезе вътре с наведена глава.

Полковник Сейнт Ор не беше от началниците, които оставят войниците да бездействат, и само два дни след пристигането на колоната във форта беше определил занятията, които трябваше да води всяка част. Така лейтенант Корнелиус ван Дайк и лейтенант Армстронг се оказаха в отряда, предназначен за нощна експедиция.

Трябваше да се огледа районът около форта. Ван Дайк, който имаше зад гърба си тригодишен опит, беше определен да ръководи експедицията. Бяха му дадени и дванайсет местни индианци за водачи.

Комендантът Сейнт Ор имаше много полезен обичай да не пуска извън форта и най-малкия отряд, докато не извърши най-строг преглед. Беше около единайсет часа вечерта, когато той излезе на плаца.

Всичко наоколо беше тъмно и тихо. Огньовете вече бяха загасени, луната все още не беше изгряла и малкият отряд стоеше пред него в пълен мрак.

Пред трийсетте строени конници един ординарец минаваше с голям фенер и осветяваше всеки човек. Запалил цигара, полковникът се спираше до всеки и внимателно го оглеждаше. Не казваше нищо, само от време на време изпукваше с пръсти – нещо, което му беше станало навик.

След него на прилично разстояние вървяха Ван Дайк и Армстронг, който носеше дълга сабя, а войниците бяха въоръжени с карабини и с по два пистолета. Понеже нямаха саби, в отряда не се чуваше обичайното прозвънване и в тишината хората изглеждаха като призраци.

Когато прегледът привърши, комендантът приближи до офицерите и каза на Армстронг:

– Ще направите много добре, ако оставите сабята си във форта. Нейният шум няма да е от полза за нощното разузнаване.

Когато позасраменият младеж се обърна, за да изпълни заповедта, полковникът добави сърдечно:

– Знаете ли, това е моя мания. Не всички мислят като мен, но съм убеден, че съм прав. Вървете, ще успеете да се върнете, преди да дам сигнал за тръгване.

Армстронг мълчаливо се поклони, качи се на коня си и полетя към офицерските жилища.

Щом той се отдалечи, комендантът се обърна към Ван Дайк.

– Трябва да ви кажа две думи насаме, и то повече като приятел, отколкото като началник. Позволете ми един съвет...

Лейтенантът се изчерви.

– Разбира се, господин полковник, но се надявам, че не смятате...

– Не, разбира се, не намирам вашия пропуск за непоправим, но вие

отивате на опасна операция. Господин Ван Дайк, зная, че сте от богата фамилия и може би смятате, че това, за което друг офицер би загубил пагоните си, на вас ви е позволено. Това е измамно чувство. Гледайте да не ви виждам повече във вида, който имахте при пристигането си.

Лейтенантът наведе глава.

– Трябва да ме разберете правилно. За онова, което се случи тогава, вече няма да ви напомням. Отмених ареста ви и ви определих за началник на тази експедиция, за да ви дам възможност да загладите лотото впечатление, което ми направихте тогава. Разбирам какво е младостта и не възнамерявам да преувеличавам вината ви, но ще трябва да ми дадете дума, че няма да пийнете и капка вино, докато се намирате извън форта.

Ван Дайк наведе глава още по-ниско.

– Справедливо ли е – каза той, – защото съм се провинил веднъж, да ме смятате за способен да наруша задълженията си? Бях болен тогава... това е всичко... Не можех да се оправдавам в строя, но сега ще ви кажа, че ще изпълня дълга си, както винаги съм го изпълнявал.

Командантът не каза нищо. Той само впери пронизателните си очи в него и лицето му се свъси.

Армстронг се върна без сабята си.

– Така е добре – каза високо полковникът, – така трябва да се излиза срещу индианците. Господа, остава ми да ви кажа още нещо. Получихте писмена заповед, изпълнявайте я стриктно. Задачата ви е да проучите района до Потока на антилопата и да ми докладвате резултатите от наблюденията си. Най-важното е да избягвате сражения, освен ако не ви нападнат. За придвижване по-добре избирайте нощта. Трябва да разберем какво са намислили съседните племена, погрижете се за това.

Той вече се отдалечаваше, когато Армстронг преодоля вродената си стеснителност.

– Мога ли да попитам нещо, господин полковник?

– Можете, разбира се.

– Ако ни се удаде случай да получим сведения извън дадените ни в писмената заповед инструкции, можем ли да се възползваме от случая?

В това време луната изгря и освети отряда. Полковник Сейнт Ор гледеше втрещено младия човек в очите. Той прочете в тези очи решителност и великодушна готовност за саможертва. Но не изрече това на глас.

Вместо отговор полковникът посочи един индианец и се обърна към Ван Дайк.

– Господин лейтенант, запомнете Червената стрела, онзи индианец

на десния фланг. Той е най-изкусният следотърсач в околността. И ви моля да проявявате повече благоразумие в отношенията си с тези хора. Те са много чувствителни, а в същото време винаги са готови да се възползват от слабостите на другите. Точно за тях като че ли е казано, че е необходимо да се управляват с желязна ръка в кадифена ръкавица. Сигурен съм, че ще се справите отлично. Довиждане, господа, и нека Бог ви дари със сполука. Според пресмятането ми ще стигнете до Потока на антилопата в неделя сутринта.

Ван Дайк се поклони и тръгна към коня си. Комендантът се обърна към Армстронг.

– На добър час! Доверете се на звездата си и ще направите чест на нашата стара академия в Уест Пойнт. Уверен съм в това.

Франк Армстронг се развълнува от тези неочаквани думи и сълзи задушиха гласа му:

– Прощавайте, господин комендант! Благодаря ви, много ви благодаря!

Разнесе се командата на Ван Дайк да се строят в две редици. По сухата трева се чу тропот на копита. Последва нова команда и малкият отряд се отправи тихо към вратата на форта. Комендантът проследи колоната, докато и последният войник не се скри, погълнат от тъмнината, и се упъти към дома си. Докато вървеше, той пукаше с пръсти и си мислеше: „Това момче има някакъв особен огън в очите. А колкото до Ван Дайк, ако скалпът му остане в ръцете на някой индианец, то ще е, защото конят му няма да успее да избяга от бойното поле заедно с него. А може и червенокожите да го намерят упоен от винени пари. Проклето вино!“

Глава VI

ПРИЕМ У КОМЕНДАНТА

В десет вечерта следващата събота и двете зали в жилището на коменданта бяха изпълнени с хора. Преобладаваха офицерите, но имаше и двайсетина дами. Едни от тях живееха във форта, а другите бяха техни приятелки, дошли с мъжете си.

Всеки беше тук с различна цел. Един се блазнеше от обещания голям лов, друг – от възможността да закупи земя наблизо, а мнозина бяха дошли просто от любопитство.

– Мисис Пейтън – говореше лейтенант Дейвид на млада жена, която се оглеждаше, току-що влязла в залата, – моля ви за помощ. Мис Брентън не ми вярва, че и дамите ще бъдат поканени на лова с хрътки.

– Вярно е – отвърна с усмивка мисис Пейтън, – колкото до мен, аз винаги придружавам мъжа си по време на лов, но не нося оръжие. Но има дами, които ловуват истински, например миналия месец една девойка от Кентъки, която беше с нас, уби три бизона.

Джулиет Брентън се възмути от този подвиг, а братовчедка ѝ Нети извика:

– Наистина ли? Три бизона със собствените си ръце? Представям си колко е била горда с това! Трябва да се опитам и аз да убия един в големия лов, който ни е обещал комендантът.

– Ако ме вземете за водач, ще убиете дори два – уверяваше я Дейвид.

– Съветвам ви да тръгнете с опитен ловец като мен – намеси се весело лейтенант Пейтън, – ако не искате да се върнете с празни ръце.

До тях се приближи мисис Сейнт Ор и като чу за какво си говорят, се намеси:

– Мис Джулиет, наистина съм в отчаяние, но комендантът е принуден да отложи малко лова... само за няколко дни. Трябва да бъдем сигурни, че наоколо няма индианци. А дотогава можете да се задоволите с лов на зайци в близост до форта. Участвали ли сте в лов с кучета?

– Никога.

– Това е много интересно, а мъжът ми има прекрасни кучета. Но мис Нети Дашууд едва ли ще се задоволи с такъв скромнен дивеч.

– Какво да се прави – с въздишка отвърна Нети, – все пак се надявам, че тези проклетни индианци ще се махнат от околностите.

– И ние искрено се надяваме на същото – малко тъжно отговори мисис Сейнт Ор, – но няма ли да е по-добре да оставим този разговор и да посветим малко време на музиката? Мис Джулиет, няма ли да ни попеете?

Джулиет не чака да я молят, стана и отиде до пианото, сподирена от неколцина поклонници.

Капитан Джим Сейнт Ор, който стоеше усамотен в срещуположния край на салона, се приближи и седна зад инструмента.

– Е, детето ми, какво ще кажете за живота във форта?

Независимо че беше по-млад от брат си, капитанът обичаше да се държи малко покровителствено с по-младите от него и този му маниер се харесваше в обществото. Но в случая трябваше да се отбележи, че той беше почти два пъти по-възрастен от Нети.

– Според мен тук е много интересно! – с въодушевление му отвърна тя. – Всички тези господа са толкова внимателни и любезни!

– И вие проявявате голяма любезност, като говорите така за тях – скромно се отзова капитанът, – но позволете ми да ви попитам за нещо, мис Нети. Познавате ли един офицер на име Франк Армстронг?

– Разбира се, познавам господин Франк Армстронг и дори се надявах да го видя тук, във форта. Защо вече толкова време не е дошъл в залата при нас?

Капитанът изведнъж стана сериозен.

– Можете ли да пазите тайни?

– Разбира се.

Нейните устни трепнаха.

– Армстронг замина за седмица или две и ми повери едно писмо до вас, мис Нети.

– Писмо за мен? – извика госпожицата от изненада. – Сигурен ли сте, че е за мен, а не за друга?

– Напълно. Нали сте в кръга на приятелите му?

– Без съмнение – каза тя искрено.

– Е, тогава всичко е много естествено. Армстронг замина на първия си поход. Както всички млади офицери, и той изглежда е решил, че няма да се върне... Но защо се уплашихте?... Няма и най-малка опасност и след седем-осем дни той ще е сред нас.

Неги беше пребледняла и лицето ѝ изразяваше силна тревога.

Капитанът промени гласа си и се престори на много недоволен.

– Така и очаквах – продума той като че ли на себе си, – нямате нито капка смелост... Хайде, стегнете се, иначе няма да се реша да ви дам

писмото.

– Къде е то?

– Ето го, но ще ви помоля да не обръщате внимание на това, което е написано върху плика... Тези млади офицери винаги пишат завещания преди поход, но те остават без последствия.

– За Бога, какво е написано върху плика, капитан Сейнт Ор? Кажете ми, защото не смея пред всички да погледна писмото.

– Пише: „Да се отвори само в случай, че бъде убит или попадна в плен при индианците.“ Така постъпват всички сукалче-та. Когато се върне, той ще се срамува от тези редове...

– Когато се върне... Но ще се върне ли? И кога ще стане това?

– Трудно е да се каже. Целта на похода е да се разубие за индианци в околността. Но Армстронг е в добра компания. Замина с приятеля си лейтенант Ван Дайк и двамата командват трийсет превъзходни конници и няколко чудесни индиански водачи. Колкото до Ван Дайк, той е вече три години сред прерията и познава обстановката отлично.

– Ако беше само с Ван Дайк, нямаше да съм напълно спокойна. Той не е завършил военната академия, знаете ли това?

Капитан Джим се засмя.

– И той, както и аз, момиченце, както и три четвърти от най-добрите ни офицери.

– Мислех, че не е възможно да станеш добър офицер, ако не си завършил военната академия – каза госпожицата – или поне... Но, за Бога, простете ми, капитане. Не исках да ви засегна ни най-малко. Съвсем друго исках да кажа...

– Не се извинявайте. Това е много разпространено мнение. Но не е най-справедливото. Уест Пойнт досега не е дал нито един добър войник. Наистина, там има всичко необходимо за обучение. Но ще сгрешите, ако си помислите, че говоря така от завист. Моят брат например е завършил там и по-добър офицер от него не познавам. Но човек може да стане превъзходен офицер и без тази академия.

– Към коя категория принадлежи Ван Дайк? – попита изведнъж Нети.

Капитанът замълча. Семейна черта на Сейнт Ор беше никога да не говорят лошо за другите.

– Мис Брентън всеки момент ще запее. Да не й пречим – каза той, като се зарадва на възможността да не отговори на въпроса.

Джулиет изпя романс. Изпълни го вярно, но без особено чувство. Поблагодаряха й, макар да не успя да трогне никого. След ромansa

мисис Сейнт Ор изсвири прекрасен валс от Шуберт.

Лейтенант Дейвид веднага покани Нети Дашууд и капитанът се избави от неудоволствието да каже мнението си за Ван Дайк.

Валсът беше последван от полка, после от кадрил. Танците следваха един след друг. Комендантът полковник Сейнт Ор в парадната си униформа се оказа измежду най-добрите танцьори. Беше се отдал на възможността да се повесели и да забрави за малко всекидневните си грижи. А в танците той все още можеше да се конкурира с голобрадите си лейтенанти.

Неговият младежки порив дразнеше заклетите ергени и капитан Щрикер, Грюнт и още някои други около тях не пропускаха възможността да отправят по негов адрес критични бележки.

– Няма що, добър комендант! – мърмореха те в своя ъгъл главно за това, че този прием ги лиши от удоволствието да се посветят както винаги на ергенската си компания с лула в уста и с чашка уиски.

Полковникът не им обръщаше внимание и не пропускаше нито един танц.

Вече минаваше полунощ. Приемът беше в разгара си, когато изведнъж блеснаха светкавици и се разнесе оглушителен гръм. Всички се втурнаха към прозорците, но оттам нахлу силен вятър, примесен с едри капки дъжд. Когато затвориха плътно вратите и прозорците, танците се подновиха сред грохота на бурята.

Нети Дашууд пребледня. Нейният кавалер Дейвид напразно се опитваше да я успокои:

– Това е най-обикновена буря, която бързо ще премине. По-добре е, разбира се, в такова време да си на прием, отколкото в прерията. За щастие, ние получихме подкрепление и малко ни поолекна. Сега можех да съм дежурен например.

– А такава буря опасна ли е в прерията? – попита госпожицата. – Няма ли опасност гръмотевиците да убият някого?

– Не ми се е случвало да видя подобна смърт. В прерията е страшен само дъждът. Случва се хората да се разположат на почивка в някое сухо корито на река или в най-безобидна долина, а когато дойде силният порой, водата помита хората заедно с палатките. Преди два месеца един наш отряд попадна в подобна ситуация и няколко коня се удавиха. Но сега сред нашите е индианският водач Червената стрела.

– Наистина ли? Колко ми е приятно да чуя, че те са добри водачи.

– Колко сте мила, мис, като се интересувате от съдбата на нашите момчета. А те самите, уверявам ви, обръщат много малко внимание на

подобен дъжд. Но извинете ме за недосетливостта. Навярно познавате някого от офицерите в похода?

– Моя братовчед – каза госпожицата, като се изчерви до корените на русите си коси. – А вие уверен ли сте, че не го заплашва никаква опасност?

– Наистина никаква – каза той, почувствал се малко засегнат от прекалено голямата загриженост на девойката за съдбата на някой от отсъстващите.

В този миг оглушителен гръм сложи край на танците. Кавалерите отведоха дамите си до местата им и балната зала изведнъж се превърна в зала на тревожно очакване. Всички си говореха полугласно, никой не се смееше вече, във въздуха се носеше неясно предчувствие.

За щастие, това не продължи дълго. Бурята отмина, като остави форта зад себе си, и когато отвориха прозорците, луната светеше ярко посред чистото небе и отвън нахлу свеж въздух.

Лейтенант Дейвид, недоволен от себе си, че не бе успял да направи сериозно впечатление на мис Нети Дашууд, се възползва от първата възможност да напусне залата и тръгна към офицерските жилища.

„Възможно ли е този пияница Ван Дайк да е причина за тревогата й? – питаше се той. – Какво толкова е намерила у този пияница?“

Мрачното настроение не му позволи да забележи тъмната фигура, която се отлепи от стената и го последва с котешка пъргавина. Беше полугол индианец с обтегнат лък в ръцете.

– Пази се, Дейвид – разнесе се вик сред плаца. Младият човек в миг се хвърли встрани. Звук от летяща стрела се смеси с вик на болка.

Капитан Джим, който седеше пред стълбището на комендантската къща и беше успял толкова навреме да забележи нападението, се втурна по посока на вика. Тъмната фигура беше изчезнала.

– Ранен ли си? – извика той. – Виждам. Добре, че е в ръката. Прибе-ри се, за да не плашиш жените, и изпрати да доведат доктора. Аз ще хвана онзи бандит.

И капитанът се затича към караулното помещение.

– Старши, изведете войниците! – извика той. – Някой рани със стрела лейтенант Дейвид. Хванете всички червенокожи, които ви се из-пречат. Чувате ли какво ви казах?

– Извинете ме, господин капитан, но без дежурния аз...

– Поемам отговорността върху себе си. Тичайте!

Без повече бавене войниците грабнаха пушките си и хукнаха към мястото, където бяха индианските вигвами.

От тях нямаше и следа. Огньовете бяха изгасени, на триста крачки околоръст не се виждаше нито един индианец.

Войниците вече се връщаха назад, когато силен изстрел проехтя от другата страна на оградата и от часовой на часовой до тях достигна вестта, че е стрелял войникът от пост номер осем.

„Това е зад конюшните – каза си капитан Джим, – бандитът е избягал от другата страна. Отлично, няма какво да се добави. Това да ми е за урок – да не се бъркам в чуждите задължения.“

– Кой е дежурен тази нощ?

– Лейтенант Грокъм... Ето го, тича насам.

– Какво правите там? – викаше дежурният офицер. – Не чухте ли изстрела зад конюшните? За какъв дявол караулът е зад оградата? Кой си позволява да се разпорежда в мое отсъствие?

– Аз – обади се капитан Джим, – не трябваше да се губи време. Старшият не е виновен...

Лейтенантът млькна, като го видя, а караулът се върна на мястото си. След пет минути старшият рапортуваше:

– Някакъв индианец премина през оградата при пост номер осем. Часовоят стреля, но не го улучи.

Лейтенант Пейтън притича без шапка. Нетърпеливо изслуша разказа за случилото се и веднага изказа своята версия:

– Готов съм да се обзаложа, че тази стрела е на Татука. В деня, когато пристигна подкреплението, Дейвид го наби до кръв с камшика си и сега е поискал да си отмъсти.

– Докато не премахнем тези негодници до един – отзова се лейтенант Грокъм, – няма да имаме мира.

– Лесно е да се каже – засмя се капитан Джим, – но тъй като сега е невъзможно да преследваме Татука, по-добре ще е да отидем при Дейвид. Той трябва да е благодарен на случая, че аз бях навън и успях да го предупредя в последния момент, иначе стрелата щеше да пронизе сърцето му вместо ръката.

– Нещо ми подсказва, че тази есен няма да мине без сражение, а този разбойник... ще бъде чудо, ако не ни докара главоболия – заключи адютантът Пейтън.

Докато разговаряха така, офицерите стигнаха до жилището на Дейвид и го намериха под грижите на доктор Слоукъм, който вече беше превързал раната му.

Би трябвало това да е проста драскотина, ако можеше да се вярва на Татарина, макар стрелата да беше минала през ръката.

Глава VII ПО СЛЕДИТЕ

Под командата на Корнелиус ван Дайк конниците се придвижваха на североизток в образцов ред и прекосяваха безкрайната прерия, изпъстрена тук-таме с островчета от изгорена трева.

Видимо изтощени, конете вървяха с наведени глави. Мундирите на всички бяха покрити с плътен слой прах. Уморени и свъсени, хората се вглеждаха унило в несвършващата равнина.

Додето поглед стигаше, не можеше да се види следа нито от селище, нито от живо същество. Навсякъде само прегоряла от слънцето трева, небесна синева и никаква зеленина. Не се мяркаше никъде дори един хълм. Само ниски като къртичини могили разнообразяваха скучната гледка. Малко пред отряда лениво се поклащаха върху конете си трима от водачите индианци. Те следваха дирята от мачтата на вигвам, която ясно се виждаше върху песъчливата почва. Такива следи можеха да се видят само при придвижването на индианските селища, когато цялото имущество се привързваше върху средната мачта на вигвама и единият ѝ край се влачеше след коня.

След пет-шест часа път отрядът навлезе в дълбока долина, скътана между отвесни скали. Цветът пред очите на войниците си оставаше жълто-червен, дори и скалите имаха червеникав оттенък.

– Човек може да си помисли, че това са залежи от някаква руда – каза Армстронг, който яздеше пред колоната до лейтенант Ван Дайк.

– Защо не – отвърна той намръщено, – сега приближаваме Двугърбата планина, както се изрази Червената стрела. Дявол та взел тези гърбове! Как ми се иска да сме във форта. Боя се, че доста рисковано тръгнахме по тези следи и ще има да се разкайваме за това.

– Ами! – весело отвърна Армстронг. – Преувеличаващ. Поне е приятно да се придвижваш по места, където не е стъпвал преди теб кракът на друг бял човек и можеш да се надяваш само на себе си при среща с тези ужасни сиукси. Уверявам те, драги Ван Дайк, че това ми харесва повече от бездействието във форта. Помисли си само колко е вълнуващо, че можем да разберем накъде водят тези следи.

– Да, но като се озовахме в теснината, ние се отклонихме от инструкциите и се страхувам, че ще се наложи да изслушам строго мъмрене от началството. Защо ли те послушах?

– Добре, няма да настоявам за нито крачка повече в тази посока, ако до вечерта не открием нищо – каза сериозно Армстронг. – Кажи ми все пак какво лошо може да се случи, ако продължим да следваме дирята от индианския вигвам. Чакай, може би има нещо ново?

Армстронг сочеше към единия от водачите, който, наведен до земята, съсредоточено разглеждаше нещо.

Почти в същия миг водачът препусна обратно към офицерите, като размахваше наметката си.

Това изведнъж промени настроението в отряда. Войниците, които дремеха по седлата, изненадано се изправиха и с любопитство зачакаха приближаването на индианеца.

Този водач беше строен и тялото му излъчваше сила под разнообразните дрехи, с които се беше облякъл. На главата си беше нахлупил островърха шапка, накичена с три пера, по челото му висяха медни украшения. Беше гол до кръста, със сини войнишки панталони, а на краката си носеше индиански мокасини. Върху седлото му беше праметната шарена завивка.

В ръката си държеше пушка, а по себе си беше увесил цял арсенал от ръждясали пистолети.

– Какво има, Червена стрела? – попита Ван Дайк, като излезе малко напред. – Откри ли нещо ново?

– Нови следи. Американски кон, мулета, бели хора! – извика с гърлест глас индианецът, като допълваше бедния си запас от английски думи с жестове и мимики.

– Бели хора тук? – учудено извика лейтенантът. – Как разбра това?

Бронзовото лице пред него за миг изрази нещо средно между превъзходство и снизходително презрение и водачът отвърна кратко:

– Следи... подкован кон...

Ван Дайк беше потресен. Като се обърна към приятеля си и му предаде новината, попита:

– Какво да правим сега? Дали да вървим по следата, или да се върнем, за да избегнем срещата?

Франк Армстронг едва съдържаше усмивката си. Ван Дайк беше негов началник, имаше тригодишен опит в прерията, но при най-малката трудност проявяваше по нещо непривлекателно от характера си. Той явно имаше склонността да се оставя на течението на събитията и беше необходимо съвсем малко твърдост, за да го накара човек да отстъпи от мнението си.

– Много ясно е според мен, че трябва да проследим тези конници –

отвърна след кратко мълчание Армстронг, – възможно е да се окажат най-обикновени търговци, но ако не са... – Той сниши глас и последните думи каза само на себе си: – Само ако...

Вместо да се успокои от думите му, Ван Дайк съвсем се разстрои.

– Търговци ли?... Това не е за предпочитане. Тези, които търгуват с индианците, не обичат, когато някой им се бърка, и са готови на всичко, за да не бъдат разкрити машинациите им. Пък и в инструкцията, която имаме, не се казва да предприемаме опасни и безполезни преследвания. И понеже аз съм началникът тук, отхвърлям този план на действие.

Младият лейтенант не обърна особено внимание на думите му и само попита индианеца:

– Хората, които са оставили тези следи, далече ли са оттук? За колко време можем да ги настигнем, ако пришпорим конете?

Червената стрела погледна към слънцето, после към хоризонта, дълго търси думи из паметта си и накрая започна да изрича и думи, и цифри без всякаква връзка помежду им.

– Два, три, четирийсет, единайсет, високо още – помагаше си с жестове той, но усилията му оставаха безплодни.

Франк се досети, че неправилно е задал въпроса си.

– Можем ли да ги стигнем до залез-слънце? – бавно и отчетливо произнесе той.

Лицето на водача се проясни.

– Да, слънце ще бъде още високо... – заобяснява той, като показваше към небето онази височина, на която щеше да е слънцето след три-четири часа.

– Господин лейтенант – заговори с най-официален тон Франк Армстронг, – ще ми разрешите ли да тръгна само с водача по тази следа, ако не искате отрядът да продължи напред? С помощта на Червената стрела лесно ще разгадая тази гатанка и ще ви намеря отново.

Ван Дайк въздъхна с облекчение.

– Това предложение ви прави чест, лейтенант, разрешавам ви да проучите следата. Колкото до отряда, преценявам, че вече доста сме се отдалечили от набеязания маршрут, затова ще се върнем край реката и ще дадем възможност на конете да си отдъхнат.

Франк беше обзет от въодушевление пред възможността да действа известно време сам, защото Корнелиус постоянно го ограничаваше.

– Това е чудесно! – извика той. – Ще тръгна с Червената стрела по новата следа и след не повече от три дена ще ви настигна при устието на рекичката Бомини.

– Прекрасно – отвърна Ван Дайк, – ще те очаквам там, драги. – Той отново заговори фамилиарно с подчинения си. – Предупреждавам те все пак, че след изтичането на този срок няма да можеш да разчиташ на мен, защото ще върна отряда във форта. Не мога да излагам всички заради фантазиите ти.

Лейтенантът изгледа Ван Дайк с твърд поглед и каза сухо:

– Не знам какво съдържание влагате, уважаеми господине, в думата фантазия, но, струва ми се, тук става дума за изпълнение на дълга, а не за фантазия. Ако не ме чакате на уговореното място, ще се върна във форта сам. Но нито това обстоятелство, нито скритата ви заплаха ще ме спрат да се добера до някое важно сведение.

Ван Дайк не издържа студения поглед на своя подчинен и се обърна.

– Решено е, скъпи Франк – отвърна той, – не мога да те задържам, но пак повтарям, че няма да чакам повече от три дни на уговореното място и на четвъртия ще съм вече във форта. Ще бъда доволен, ако върна отряда невредим след тази глупава разходка.

– Не виждам нищо глупаво в неприятелската следа – отговори презрително Армстронг, – но все едно, постъпете както сте решили, Ван Дайк. Бих могъл да очаквам и повече съдействие от приятел и офицер, който служи с мен в един полк...

– Можеш да прибавиш: от глупак и така нататък – прекъсна го с насмешка Корнелиус, – но не съм толкова ограничен, колкото искаш да ме изкараш. Запомни това добре. Омръзнало ми е други да вадят кестените от огъня с моите ръце. Тръгвай и бъди уверен, че няма да си троша главата, за да пазя скалпа ти, щом сам искаш да влезеш в капана.

Сред прерията, далеч от светския живот, грубите натури бързо сваляха маската на приличието и се изявяваха с истинската си природа. Подмятането за съперничество от страна на Ван Дайк беше нещо, което и двамата съзнаваха. Това сериозно засегна Армстронг.

– Ето какво било! – произнесе той с презрение. – Много добре! Аз имам само една цел – да си изгубя главата пред перспективата да се направя, че не виждам опасната възможност да изпълня задачата си. Надявам се, че това ще бъде споменато в заповедта пред полка.

– Пожелавам ти тази чест – отзова се иронично Ван Дайк.

Така се разделиха. Ван Дайк се върна при отряда, а Франк се приготви да продължи напред с тримата индианци.

– Тръгвай след офицера си – каза Ван Дайк на ординареца на Армстронг – и вземи товарния кон.

Простичкият ирландец се учуди на тази заповед, но без възражение последва своя лейтенант.

Когато го видя да се приближава, Армстронг се опита да го върне.

– Патрик, можеш да не идваш, няма да ми трябваш.

– Как така? Кой ще ви приготвя обяд и вечеря? Кой ще ви оседлава коня?

– Сам ще се справям, драги Патрик. Ако пък не мога да си приготвя сам храната, ще остана без нея.

Патрик не настоя повече. Той отдаде чест, обърна конете и тръгна назад към отряда. Армстронг въздъхна след отдалечаващия се ординарец, но се овладя и се обърна към водача.

– Води ме, Червена стрела. Полковник Сейнт Ор ми каза, че мога напълно да ти се доверя.

Индианецът се надигна поласкан от седлото и заговори с гордост:

– Полковник... комендант е велик вожд, много велик... и винаги взема със себе си Червената стрела. Червената стрела също велик вожд... много велик...

Франк Армстронг вече беше придобил известни навици при общуването с индианците.

– Комендантът казваше, че никога не е срещал по-добър водач от Червената стрела. Още при първата ни среща комендантът ми каза, че Червената стрела е способен без страх да се хвърли срещу сто хиляди сиукси.

Бронзовото лице светеше от удоволствие, когато слушаше всичко това. Той нададе тържествуващ вик и произнесе величествено:

– Хау! Хау! Стиснете ръка... лейтенант... стиснете ръка.

Младият офицер сърдечно стисна протегнатата тъмна лапа, доволен, че е успял да докосне чувствителната струна в душата на индианеца и да спечели приятелството му.

– Не се съмнявам, че ще ме върнеш здрав във форта. Предполагам, че на връщане няма да намерим Ван Дайк на уговореното място. Но кажи ми откровено, ще се вмъкнеш ли с мен в лагера на сиуксите, ако се наложи?

Водачът се засмя гърлено.

– Сиукси глупави. Червена стрела... отива... средата на свещения вигвам... ако лейтенант заповяда.

Отрядът вече се беше скрил от погледа им. Пред тях теренът се снишаваше, а следата ставаше по-ясна върху рохкавата почва. Ясно се виждаше, че оттук са преминали няколко индиански племена с пялото

си имущество. Дори и неопитен, Армстронг забеляза многото бразди от натоварените пилони, които червенокожите завързваха в единия край за товарните си коне.

– Нали тези следи не са като онази, за която съобщи преди малко? – попита Армстронг.

– Не... онази следа напред. По нея върви мой приятел...

Скоро лейтенантът настигна този приятел – водача, който забеляза следата от два наскоро подковани коня, а заедно с тях и стъпките от две дребни товарни животни.

– Кой ли е оставил тази следа?

– Не знам – отговори другият индианец, като се опитваше да произнася испански думи.

– Какво мисли Червената стрела?

– Може скоро... научи – отвърна замислено индианецът.

Без да си кажат дума повече, конниците тръгнаха бързо по пресните следи.

Местността постепенно се променяше. На хоризонта се показва синкавият гребен на верига от високи хълмове, която се сливаше в далечината с надигащата се прерия. Върху песъчливата повърхност тук-там се виждаха кактуси. Надалече, едва забележима между две тъмни линии, се стелеше лека мъгла. Навярно там имаше река.

Конниците побързаха да настигнат третия водач, който се беше спрял да ги изчака. Между него и Червената стрела се завърза оживен диалог на индиански.

Докато възбудено си изясняваха нещо, те непрекъснато сочеха към мъглата пред тях.

Най-сетне Червената стрела се обърна към Армстронг:

– Бели... там лагер на бели, вода... дърва, огън. Всичко, всичко! – И като сочеше с ръка, повтаряше: – Дим, хора!

Колкото и да се вираше през далекогледа си, Армстронг не успяваше да забележи дим. Опитното око на Червената стрела безпогрешно беше определило белия отенък на хоризонта. И само след много внимателно и продължително виране лейтенантът забеляза тъничката белезникава струя, която се издигаше над върховете на дърветата и се стопяваше във висините.

– Мислиш, че това е огън, накладен от бели?

Индианецът отвърна с жест, че не се съмнява в това.

– Тогава ще отидем при тези бели хора – решително каза Армстронг. – Ако са добри, няма нужда да се страхуваме от тях, ако пък не са,

Златната гривна

по следата знаем, че са колкото нас на брой, и тогава ще се види кой е по-смел. Напред!

Той пришпори коня си и препусна, следван от тримата индианци.

Глава VIII НА РАЗУЗНАВАНЕ

Пушекът, който беше привлякъл вниманието на водачите, се издигаше от бивак, разположен сред кедрова гора. Наблизо спокойно пасяха два коня и две товарни мулета, чиито следи толкова безпогрешно беше разчел Червената стрела. Конете бяха прекрасни представители на онази смесена порода, получена от индианското пони и големия американски кон. Мулетата бяха едри, млади и силни. Все пак си личеше, че са измислили дълъг път и са уморени.

Голямата река Жълтия камък, широка около шестстотин метра, спокойно влачеше водите си покрай потънали в зеленина брегове. Коритото ѝ стигаше чак до планинската верига в далечината, а от двете му страни растеше буйна кедрова гора.

На дващестина крачки от пасящите животни весело прашеше огън, запален от сухи съчки, а около него бяха насядали трима души, които явно се канеха да похапнат. Край тях бяха струпани два стъкмени по мексикански товара, две калифорнийски седла, одеяла и карабини.

Единият от тези хора беше Марк Мегер, кореспондентът на вестник „Хералд“. Той се беше отправил на път, за да търси предполагаемия съвет на индианските вождове. Все пак можеше да се прости и на най-добрия му приятел, ако не успеше да го познае в този миг. Дотолкова журналистът се беше изменил през последните дни.

Лицето му, при други обстоятелства винаги чисто и гладко обръснато, сега беше с бронзов загар, а гъстата брада го правеше неузнаваем. Синята му риза беше заменена от дълго черно палто, закопчано от горе до долу. Вместо сламена шапка на главата си беше сложил черно бомбе. Казано накратко, Мегер се беше превърнал в скромен свещеник.

Колкото до неговите спътници, всеки би разпознал в тях от пръв поглед хората на прерията, казано по друг начин, те бяха от онези бели, превърнали безкрайните простори в свое второ отечество.

Единият от тях, и без това огромен на ръст, имаше още по-внушителна фигура, като впечатлението се подсилваше от дългата му черна коса и огромната брада. Той гледаше винаги добродушно, но нещо в него издаваше открит характер и безкрайна решителност. Беше облечен в червени дрехи, панталоните му бяха напъхани във високи ботуши, а върху главата му едва се задържаше бяла шапка, дотолкова беше

пробита отвсякъде. Единственото му оръжие беше пушката, която държеше до себе си. Този човек беше познат сред прерията под името Чарли Колорадо и беше известен на петстотин километра наоколо. Последният от тази тройка се казваше Бил, когото всички наричаха Красавец. Това прозвище сигурно му беше лепнато заради грозното му лице.

Истинското му име беше Уилям Форд. Нисък, но силен като бик, с тъмно лице, дебели устни и изпъкнали скули – това беше той. Войната се беше погрижила да обезобрази лицето на Красавец Бил, а болестите бяха довършили делото ѝ. Физиономията му беше изпяло нашарена от следите на едрата шарка, дълбока рана от сабя слизаше от челото към долната му челюст, носът му едва се забелязваше, а на всичко отгоре беше оцеляло само лявото му ухо и предните му зъби липсваха. При едно от многобройните прекеждия щяха да извадят и лявото му око, но тогава Чарли Колорадо пристигна точно навреме и довърши противника му. След тази случка Бил и Чарли станаха неразделни. Физическите недъзи на Бил не му пречеха да бъде един от най-добрите следотърсачи.

– Кажу, Чарли – каза кореспондентът на „Хералд“, като събличаше дългото си палто и внимателно го сгъваше, – ще разберем ли скоро дали вървим по верния път? Как мислиш?

Чарли се готвеше да наниже парче месо на пръчка, за да си опече вкусна закуска, и не отговори веднага.

– Красавец Бил и аз сме решили да доведем тази работа докрай, господин Мигюр, и ще удържим на думата си, докато скалповете ни са все още на главите. Така ли е, Бил?

Но Бил беше зает с вече опеченото месо и отвърна кратко:

– Знаете, че ще бъда винаги с вас, господин Мегър.

– Но защо и двамата не можете да произнасяте истинското ми име? – попита със смях кореспондентът. – Струва ми се, че да изговориш Мегер не е по-трудно, отколкото Мигюр и Мегър, както го изговаряте вие.

– Много съм ви благодарен за урока – произнесе Чарли тържествено, – господин Мигюр, аз зная, че това не са кой знае какви тънкости, защото все пак съм учил малко в Кентъки преди трийсет години, и нека се задава с това печено месо, ако името Мегер не се произнася в която и да е цивилизована страна само като Мигюр.

– Ако това е твоето лично мнение, повече няма да настоявам – каза Марк весело.

– Да, точно това е моето мнение и съм готов да го защитавам пред целия свят... Какво става, Бил?

Бил изръмжа и посочи с пръст пътя, по който бяха дошли. Между

клоните се виждаше равнината и няколко конници, които се приближаваха.

– Индианци, честна дума! – извика Чарли, като хвана пушката си.

Мегер стана бавно и като сложи длан над очите си, се загледа внимателно в далечината. Ездачите без съмнение идваха по следите им.

Децата на прерията не губеха време, за да разглеждат приближаващите се хора. Те се втурнаха към конете и мулетата и ги доведоха понаблизо.

Но кореспондентът хладнокръвно извади далекогледа си и го насочи към конниците. Доволен от онова, което видя, той се обърна към спътниците си:

– Всичко е наред, Чарли! Това са казионни водачи и с тях язди офицер.

– Тогава ние трябва да избягаме или да ги принудим да се върнат – отвърна Чарли сериозно.

– Защо? Не вършим нищо незаконно.

– Нима човек може винаги да знае кое военните наричат законно и кое незаконно? – отговори дълбокомислено човекът на прерията. – Тези хора са заети само с едно – как да пречат на честните хора да си спечелят парчето хляб. Те винаги носят в джоба си лист хартия, която ти заповядва да напуснеш индианските земи, особено ако имаш вземане-даване с червенокожите.

– Човек може да допусне, че вие се занимавате малко и с контрабанда.

– Че какво от това? През целия си живот не съм навредил на никого – нито на бял, нито на червенокож. Не всеки правителствен чиновник може да се похвали със същото... Никога не съм продавал мухлясало брашно, нито вмирисана сланина. А колкото до уискито, кълна се пред Бога, продавам от същото, от което пия. По-честно от това не може и да бъде. Но все ще се намери някой наконтен лейтенант с два реда медни копчета да каже: „Драги, трябва да напуснеш това място.“ Не е ли за ядосване, дявол да го вземе! Тези военни! Където се появят, е по-добре свестният човек да не се показва.

И Чарли плюна енергично, като че ли искаше да подчертае още по-изразително своето отношение към американската цивилизация.

Марк Мегер отново насочи далекогледа си към приближаващите се конници.

– Които и да са тези хора – каза той спокойно, като се обърна след минута към Чарли, – струва ми се, ще бъде много по-добре, ако

оставите пушките настрана. Ако индианците с офицера са от племето на сиуксите, не трябва да се караме с тях, понеже имаме намерение да се вмъкнем в бивака им. Нали помните нашите намерения?

– Аз не забравям, че сме на служба при вас, господин Мигюр – почетително отвърна Чарли, – но право да си кажа, не е ли срамно да се отказваме от бой, когато сме трима срещу четирима?

– Ако намерението ми беше да се бием, нямате да допусна да оставим pistolетите си във форта. Обясних ви, че тази работа, с която сме се заели, е деликатна и ще са нужни много търпение и такт, за да успеем. Затова оставете пушките си на мира, завийте ги с одеялата и върнете животните при тревата, където си бяха. Все едно че нищо не се е случило.

Чарли го послуша, но се виждаше, че е огорчен. Бил просто помагаше на приятеля си да възстановят обстановката, при която ги завари появата на приближаващите се конници.

Кореспондентът следеше с далекогледа идващите и когато те се приближиха на около километър, облече палтото си и седна край огъня.

Като усещаха вкусната трева пред себе си, конете на Франк Армстронг и на тримата индианци се носеха без подканяне все по-бързо към бивака под кедрите. Индианците вече отдавна бяха забелязали, че край огъня има само трима бели, настанили се мирно за почивка, и без особена предпазливост навлязоха в горския гъсталак.

Младият лейтенант се учуди много, когато вместо онези, които очакваше да види, зърна един свещеник в дълга дреха и бяла вратовръзка, вдълбочен в църковна книга.

– Добър ден, отче! – вежливо поздрави той, докато индианците разглеждаха почетително седналия край огъня свещеник.

Той вдигна изненадано глава, сякаш учуден от внезапния глас.

– Какво чудо! Пътешественици по тези места! Да ви благослови Бог!...

– Ваше преподобие – каза Франк, – няма ли да ни позволите да споделим с вас този бивак?

– Земята принадлежи на всички чеда по света – отговори „духовникът“. – Водата, тревата, дърветата и, дори дивечът, който се среща по тези места, принадлежат колкото на вас, господин офицер, толкова и на нас.

– Разбирам, че получихме позволение ви да се настаним тук – каза младият човек, слезе пъргаво от коня си и веднага започна да го разседлава. – Почтени отче, благоволете да ми кажете с кого имам честта

да разговарям? Името ми е Армстронг, лейтенант от Дванайсети кавалерийски полк. На вашите услуги!

Свещеникът, който отново се бе задълбочил в четивото си, повдигна глава.

– Извинете ме, но вие като че ли ме попитахте нещо, господин офицер?

– Да – отговори Армстронг, като се понамръщи, – попитах ви за името. Аз съм офицер от федералната армия, достопочтени отче, и е не само мое право, но и задължение да научавам името на всеки бял, когото срещам по индианските земи.

– Сигурен съм, че ще извините моето невежество във военните дела, господин офицер. Много ми е приятно да ви съобща името си и всичко останало. Аз съм отец Смитфилд, бакалавър по богословие от Кайена. Тръгнал съм за лагера на сиуксите, където може би ще ми се удаде да покръстя някого в християнската вяра.

– Сериозно ли говорите? – извика Франк. – И аз съм тръгнал към лагера на сиуксите, почтени отче. Ще можем да си правим компания.

Сега вече свещеникът остави настрана книгата си и почти цяла минута гледа мълчаливо младия офицер в очите.

– Сериозно ли казахте това? – попита той. – Не разбирате ли, че аз отивам при вожда, който е в непримирима вражда с американското правителство, и че само да се появите там, хиляди воини, жадни за кръв, ще ви разкъсат на парчета?

– Знам, но защо войникът да не опита това, което е решил един свещеник?

– Забравяте една важна особеност в случая. Червенокожите уважават дрехата на духовното лице. Те разбират, че аз отивам при тях не за територии или за кожи и че за подслона ще им заплащат. Това е причината, поради която аз без страх ще вляза в лагера им, а вие се излагате на сигурна смърт.

– Разсъжденията ви не са лишени от основание, но все пак съм решен да дойда с вас в лагера на сиуксите яли... да ви върна във форта.

– И едното, и другото няма да бъде много великодушно от ваша страна – отговори свещеникът. – Доколкото разбирам, вие искате аз да ви отведа при индианците.

– Много добре сте разбрали мисълта ми.

– Но помислете, моят сан не ми дава право да се намесвам като страна в светските дела. А и личното ми мнение е същото. Излиза, че аз, пратеникът на мира и любовта, трябва да заведа в лагера на Изправената

мечка, великия вожд на сиуксите, един непознат за мене човек, който може да се окаже най-обикновен шпионин, който дебне това племе...

Франк Армстронг почувства цялата справедливост на това възражение и наведе глава.

– А откъде знаете, че аз не нося мирно предложение за сиуксите? Послушайте ме, отче, трябва да ви обясня намеренията си. Имам сведения, че при сиуксите се е появил вожд, който е със смесена кръв – наполовина бял и наполовина индианец. Той е станал жертва на недоразумение при белите и това го е тласнало към червенокожите. По това, което разказват за него, за решителността му, за военните му познания и начина на мислене, струва ми се, че е един от моите приятели – всъщност най-скъпият ми приятел от младежките години. Искане ми се да го предпазя от безумното начинание, което е започнал, да го разубея в ползата от индианския бунт, който може да завърши пагубно за племето му... Ето защо трябва да вляза в лагера на сиуксите, а там... каквото е решил Бог!... Ако ми откажете съдействието си, отче, няма да ми остане друг изход, освен да ви върна във форт Лъки.

Свещеникът повдигна рамене.

– Не, драги господине, във форта няма да се върна. По-добре ще е, ако изпълня вашето желание. Но ви съветвам още веднъж да прецените риска, на който се излагате... Излишно ще е да вземем с нас и вашите индианци. В лагера на сиуксите можете да влезете само като мой помощник. Освен това моето положение ми повелява да носим със себе си само една пушка, колкото да се снабдяваме с храна.

– Не – отвърна Армстронг, – ще ме вземете такъв, какъвто съм – офицер от Дванайсети кавалерийски полк, а не по-мощник на свещеник. Колкото до индианците ми, ако намирате за необходимо, ще ги върна обратно. Това е лесно.

Свещеникът гледаше Франк Армстронг с неприкрито възхищение.

– Нека бъде, както искате. Това е лудост, но вие ме възхищавате.

Този израз на лицето му, пък и цялата му фигура подсетиха за нещо Армстронг и той извика:

– Простете ми, ако се лъжа, но ми се струва, че вие не сте този, за когото се представяте. Не сте свещеник!

– Имате право – каза Мегер, отхвърляйки решително маската си, – аз съм специален кореспондент на вестник „Хералд“ и съм готов да ви помогна. Покори ме вашата решителност. Когато пожелаете, господин Армстронг, особено ако владеете и перото така добре, както и сабята, бих ви ходатайствал, за да постъпите в редакцията на моя вестник,

защото едва ли във вашата заседнала в казармите армия ще се намерят и двама офицери, които биха се осмелили да се изложат на опасността, която ви очаква.

С тези думи той протегна ръка на младия офицер, който я стисна искрено.

– Кажете ми, моля ви, заподозряхте ли ме, че не съм този, за когото се представям, преди сам да се издам?

– Право да си кажа, не подозирах нищо. Отлично играехте ролята си.

– Какво да се прави! Човек трябва да е готов на всичко, ако иска да притежава добра новина. Можете да кажете, че това е против здравия разум, но аз се поблазних от възможността да разкажа подробно за онава, което ще стане в света на сиуксите, и ще отида при тях – дори да изгубя главата си.

– Ще видите, че ще постигнем това, за което сме тръгнали, без да пострадаме ни най-малко – каза възбудено Армстронг.

– Чувствам, че ще имаме успех, а моите предчувствия не са ме лъгали никога. Но след всичко това парче печено месо няма да ви уплаши, нали?

Чарли и Красавецът Бил веднага се заловиха за работа и след четвърт час между младите хора цареше истинска дружба, подкрепена от великолепия бифтек.

Глава IX ЛОВ НА БИЗОНИ

Във форт Лъки този ден цареше истинско оживление. Чуваха се весели гласове, носеше се музика, която оркестърът на Дванайсети кавалерийски полк щедро пръскаше из пустата околност. Пред вратите на форта вече нетърпеливо чакаха коли, а по плаца се събираха конници. Между тях повечето бяха офицери, но имаше и цивилни, възседнали индиански понита, въоръжени от главата до петите с пушки и пистолети. И съдията Брентън беше тук, облечен в сив ловен костюм.

Комендантът, полковник Сейнт Ор, беше сменил униформата си с кожени дрехи и даваше последните си указания на участниците в лова.

– Господин Брентън, запазил съм ви място до жена ми и до госпожа Пейтън. Моля ви да го заемете, време е за тръгване. Предстои ни да изминем около петнайсет километра, за да стигнем до бизоните. Не виждам господин Дейвид, къде е той?

Дейвид се приближи на кон. Бегае блед и с превързана ръка. Нападателят му Татука не беше открит, макар да претърсиха цялата околност.

– Господин Дейвид,верявам ви обоза с провизиите ни. Ако не се пазите, ще огорчите много доктор Слоукъм. Ще се движите бавно, това е заповедта ми. А сега, на конете и – марш!

Всички напуснаха форта. След половин час дружината достигна границата на зелените поля, които започваха на два-три километра от форта и се простираха чак до голата прерия.

Въздухът беше чист и толкова прозрачен, че всичко в равнината изглеждаше много по-близо, отколкото беше в действителност. Средата на октомври по тези места предлагаше влажен, но приятен климат. Три седмици от излизането на разузнавателния отряд под командването на лейтенант Ван Дайк на сто километра около форта никой не беше забелязал нито следа от индианци. А всеки ден се правеха допълнителни огледи. Ето защо комендантът реши, че условията са подходящи за един вълнуващ лов на бизони.

Съседите, които узнаха за пълното отсъствие на индианци в околността, се надпреварваха в старанието си да получат покана за този вълнуващ лов. Всички жени и почти всички офицери се включиха в него. Временен комендант на форта стана капитан Щрикер и с него останаха

толкова офицери, колкото бяха необходими за занятията на войниците.

Малцина бяха предпочели колите. Повечето язدهа.

Джулиет Брентън, единствена наследница на богатия си баща, препускаше върху великолепен кон, доставен с голям труд от Омаха само заради този ден. Нети Дашууд се беше задоволила само с едно седло върху обикновен кавалерийски кон, но в последния момент се беше намесил капитан Джим.

– Мила госпожице – каза ѝ любезно той, – имам едно прекрасно бързоного пони. Предоставям го на ваше разположение. Яхнете го и ви обещавам да не изоставате от останалите ловци.

Нети Дашууд бързо изостави идеята си да язди високия войнишки кон и прие предложението на капитана с благодарност. Когато се намести върху темпераментното бяло пони, наистина оцени жеста на Джим.

За себе си капитан Джим беше избрал хубав вран кон, купен в Южна Каролина от един фалирал фермер. Полковникът яздеше както винаги великолепия си жребец, лейтенант Пейтън изглеждаше добре на своя черен кон. Изобщо всичко беше организирано прилично и не липсваха ловци с прекрасни коне и впечатляващи костюми.

Цялата компания весело се движеше по зелените поля. Някои препускаха наоколо, а в ариергарда величествено пъплеха колите с багажа и провизиите. Петнайсетте километра бяха изминати почти неусетно и сигналът за почивка завари компанията в красива местност, потънала в зеленина, с няколко водоема, все още пълни след последните дъждове.

Всичко наоколо напълно покриваше представата на европейца за американската прерия. До хоризонта се ширеше океан от зелена и гъста трева, която преливаше в различни цветове от вълните на лекия вятър.

– Ето това е истинската прерия! – възкликна Нети Дашууд.

– Тук ли се каним да спрем? – попита нейната братовчедка Джулиет.

– Да, госпожице – отговори адютантът Пейтън, – заповедта е да се установим край това езерце и да се подкрепим. До големия път на бизоните има не повече от километър.

– О, как ми се иска по-бързо да ги видя! – каза Нети. – Не можем ли да отидем дотам, докато приготвят закуската?

– Може – съгласи се Джим, – това няма да ни отнеме повече от половин час. Мис Джулиет, Пейтън, няма ли да дойдете с нас?

Четиримата веднага се отправиха към хълмовете, които ограждаха равнината на север. Бързо изгубиха групата от очите си.

– Ако сега ви изоставя, ще можете ли да се върнете? – обърна се

Джим към Нети Дагаууд.

Тя се огледа на всички страни. Зелената равнина беше навсякъде една и съща и нищо отличително не правеше впечатление.

– Ще се опитам все пак – каза тя уверено.

– Каква, посока ще изберете?

– На запад, разбира се, защото, след като напуснахме форта, ние се движехме на изток, ако не съм се излъгала.

– А как ще определите накъде е изток?

– По слънцето.

– Ако е скрито зад облаци?

– Тогава ще прибягна до помощта на компаса си.

– Нима имате компас?

– Не го ли виждате, закачен е за синджирчето на часовника ми? – Тя му показва миниатюрен като петаче компас.

– Да си кажа право, вие сте едно от чудесата на нашето време. Такава предвидливост не бих могъл да очаквам от братовчедка ви например.

Джулиет Брентън и Пейтън бяха изостанали малко по-на-зад – ето защо Джим си беше позволил толкова безцеремонна забележка.

– Лъжете се по отношение на моята братовчедка. Тя съвсем не е лекомислена. Знаете ли, че владее три езика?

– Не бих се усъмнил нито за миг дори, че владее три езика, че изпълнява безпогрешно сонатите на Бетховен, че пее модни романси и че може да нарисова роза на ветрилото си. Съмнявам се само в едно, а то е, че би могла да намери обратния път, ако се изгуби.

– Но за това няма защо да се безпокоим. Предполагам, че няма опасност да се изгубим тук.

Конете бяха започнали да изкачват една стръмнина и капитанът спря ненадейно.

– От височината пред нас може би ще видим бизони, но нека първо се изкача аз. Поемете за малко юздите на коня ми, дете.

Капитан Джим Сейнт Ор скочи пъргаво от седлото и с далекоглед в ръце се заизкачва към билото. Оттам той започна да разглежда околността, като залегна предпазливо в тревата. Изведнъж бързо свали далекогледа, обърна се и заслиза надолу.

– Колкото е възможно по-бързо трябва да се върнем в лагера – каза той на спътниците си, – там има индианци.

Джулиет Брентън пребледня от това известие, и то така, че всеки миг можеше да припадне. Очите на Нети светнаха от радост и тя извика:

– Колко съм щастлива! Досега не съм имала възможност да видя истински диваци.

Двамата офицери се спогледаха учудено от изненадващата решителност на слабичката наглед госпожица.

– Успокойте се, мило дете – обърна се бащински Джим към мис Джулиет, – засега няма никаква опасност. Индианците са далеч оттук, на повече от пет километра, и при това те не подозират за присъствието ни.

– Все едно, аз се страхувам! – извика Джулиет с ужас. – Да се махаме по-бързо оттук! Господин Пейтън, за Бога, заведете ни обратно в лагера.

– Наистина, хайде по-бързо назад, а аз ще остана още малко, за да проследя пътя на тези разбойници – каза капитан Джим.

– Нека остана с вас, капитане – помоли мис Нети Дашууд, – за мен ще бъде много интересно.

– С удоволствие ви разрешавам, мило дете, особено когато съм уверен, че не ни заплашва опасност.

Без да се успокои ни най-малко от това уверение, Джулиет Брентън вече галопираше към лагера, съпроводжана от Пейтън. Двамата бързо се скриха от погледите им.

– Мис Нети, вие сте едно храбро войниче – каза капитанът, щом останаха насаме, – но все пак ще се излъжете, ако подозирате у индианците рицарски обноски и снизхождение към жените. Като дявола са, не различават нито пол, нито възраст и ако трябва да съм откровен, бих предпочел – при опасност да ни пленят – първо да разстрелям вас, а после и себе си. Сега държите ли още да се изкачите на хълма и да ги видите?

Нети потръпна леко и ръката ѝ, която държеше юздата, трепна, но тя бързо се овладя.

– Да, капитане, ще дойда с вас! Освен това съм въоръжена. – И тя извади мъничък пистолет, украсен със слонова кост, и го показа на Джим.

– Какво е това? – попита той и се вторачи в него, както се разглежда нещо съвсем миниатюрно.

– Това е отличен пистолет, уверявам ви – засегна се Нети, – с него от двадесет крачки уцелвам шапка седем пъти от десет изстрела.

– Мис Нети, припомняте ми какво бе изрекъл един скитник на име Чарли Колорадо, когато противникът бе насочил към него подобно оръжие...

– Чарли Колорадо? Коя е тази личност?

– Жител е на прерията и е наш приятел. Но слушайте все пак. „Приятелю, казал Чарли, ако чуя и най-малък шум от тази играчка, ще те накарам да я глътнеш като хапче.“

Нети се засмя, но капитанът вече яздеше към билото и тя бързо го последва.

Наистина в далечината се виждаха хора, които се движеха към тях.

– Защо мислите, че са индианци? – попита госпожицата.

– Погледнете през далекогледа, детето ми.

Тя се визира известно време с внимание и извика:

– Не са индианци, капитане! Нима индианците носят шапки?

– Нека да погледна още веднъж... Разбира се, бих могъл да се излъжа. Все пак ми се струва, че...

Този път той се съсредоточи напълно и след минута прихна:

– Имате право, драга госпожице. Как можах да взема белите за червенокожи. И то кои бели? Това са кавалеристите на Ван Дайк.

Госпожицата отначало пребледня, после пламна цяла, но не каза нищо.

– Успокойте се, не се вълнувайте – с покровителствен тон произнесе капитанът, – няма да имате възможност да разпечатате писмото, но аз се радвам на това. Приятелят ви без съмнение е здрав и невредим, както ви предрекох.

– Нима вече го виждате? – не се съдържа тя.

– Не го виждам все още, а и как мога оттук да разгледам всички лица? Трябва много внимателно да се настрои далекогледът...

– Моля ви, направете го – каза Нети, – сама няма да се справя с него. Опитайте, скъпи капитане. Вие ще можете...

Той насочи далекогледа към бързо приближаващия се отряд. Не беше трудно да различи полошквация се върху седлото си Ван Дайк... уморени и измършавели коне, покрити с прах хора, индианските водачи на Червената стрела... но къде ли бе самият той? Капитанът не успяваше да види Червената стрела, губеше се от погледа му и Армстронг.

Тежко предчувствие обзе капитана, той продължаваше да се визира с всички сили и вече се питаше какво и как ще каже на девойката, ако предчувствието му се окаже вярно.

Най-сетне се реши и отлепи око от далекогледа, но преди да каже каквото и да е, госпожицата като че ли се досети за неприятната вест.

– Знаех си! – извика тя. – Уверена бях, че Корнелиус ще го предаде... подлец... О, капитан Сейнт Ор! Какъв негодник е този

Корнелиус!... Той е невредим, не се е изложил на никаква опасност. Мразя го! Бих го убила на драго сърце със собствените си ръце, нищо че ми е братовчед...

Тя се давеше в ридания, а негодуванието ѝ нямаше граници.

– Престанете, дете – започна бащински капитанът, но после тонът му рязко се смени, – сама не знаете какво говорите! Трябва да се съобразяваме с фактите, не с предположенията... Очевидно е, че Армстронг не е в отряда, но аз не виждам и Червената стрела, най-опитния от всички следотърсачи в тази прерия. Защо да не предположим, че са изостанали малко от отряда? По-добре ще направим, ако посрещнем Ван Дайк и научим от устата му новините.

– Да посрещна това чудовище?... Никога! Моля ви, капитане, нека се върнем в лагера. Никой няма да посмее да ми каже, че аз, най-добрата приятелка на Армстронг, съм посрещнала онзи, който го е предал и изоставил. Уверена съм в това... Когато намразя някого, то е от цялото ми сърце и завинаги.

– Виждам това – отговори Сейнт Ор, – да се върнем тогава в лагера, иначе ще ни заварят тук.

Без нито дума повече Нети обърна коня си и препусна назад. Капитан Сейнт Ор не успяваше да я догони.

Новата вест на капитана сложи край на тревогата в лагера. Комендантът замина напред, за да посрещне отряда, а Нети се скри в палатката на мисис Сейнт Ор и заплака на гърдите на Джулиет, като изказваше опасенията си, без да се прикрива.

Глава X НОВИНАТА НА ЛЕЙТЕНАНТ ВАН ДАЙК

Комендантът скоро забеляза отряда и с напрегнато внимание започна да се взира към него.

И той забеляза отначало Ван Дайк, който биеше на очи с ръста си. По-назад се виждаха няколко коне и мулета, които не бяха натоварени – знак, че отрядът е претърпял загуба. Хората имаха уморен и унил вид, всичко говореше за лош крайна разузнавателния поход.

Комендантът не изказа гласно пред новопристигналите неприятни-те си впечатления. Той отвърна студено на отдадената му чест и остана неподвижен, докато Ван Дайк изкомандва на колоната да спре и се приближи, за да рапортува.

– Господин полковник, имам чест да ви представя отряда, който ми поверихте за изпълнение на специална задача. Достигнахме на десет-дванайсет километра от Жълтата река по следите, оставени от едно индианско преселение. Срецнахме и разбихме една шайка сиукси, като убихме трима души от тях и взехме няколко коня. От наша страна също претърпяхме загуби. Длъжен съм със съжаление да рапортувам, че отрядът беше напуснат от лейтенант Армстронг и от водача Червената стрела. И двамата са пленници на индианците.

– Как стана това? – попита полковникът с леден глас, като пронизваше лейтенанта с очи.

Офицерът помълча малко с наведена глава и заговори с угоднически глас:

– Господин Армстронг напусна отряда, като поиска от мен разрешение за това. За да проследят една следа, с него тръгнаха и следотърсачите Червената стрела, Изкусната лисица и Голямото куче. Уговорихме се да се срещнем отново най-късно след три дни при устието на река Бомини, на мястото, където генерал Мол е устройвал лагер по време на последния си поход.

– Можете да пропуснете тази подробност – каза полковникът, като забеляза, че лейтенантът разтегля разказа си.

– Чакахме три дни, през това време постегнахме конете, а в уговорения срок се завърнаха двама от индианските водачи, които господин Армстронг бе взел със себе си. Те докладваха, че са забелязали група сиукси, и аз сметнах за възможно да ги разпръсна. Настигнахме ги още

същата нощ. Конят ми беше ранен...

– Но кажете най-сетне какво стана с господин Армстронг? Къде е той? – прекъсна го отново полковникът с тревога в гласа. – Подробностите за вашия подвиг можем да чуем и по-късно. Споменахте, че водачите са се върнали... После?

– Не носеха съобщение от Армстронг до мен, господин полковник. От разказа им разбрах, че той е срещнал някакви контрабандисти, търговци на кожи или нещо подобно и заедно с тях отишъл направо в лагера на сиуксите.

Комендантът направи гримаса от учудване и се замисли.

– По каква логика дойдохте до заключението, че е пленен?

– Не би могло да стане нещо друго в онзи район, където индианците щъкат като гъсеници, щом е отишъл сам... И ние самите, ако не бяхме успели да разгромим шайката от сиукси, щяхме да бъдем обградени от тях и...

– Да ви обкръжат? А колко бяха на брой тези сиукси?

– Три големи вигвама, господин полковник, около петдесет коня... Разбира се, след това сражение побързахме да се върнем във форта.

– Това виждам – отвърна полковникът, – но ми обяснете защо допуснахте Армстронг да се отдели от отряда и да върви срещу опасностите, и то съвсем безполезно?

– Ще ми повярвате ли, господин полковник, че направих това с голямо колебание, но... той настояваше много... с него тръгнаха трима водачи, а... дотогава не бяхме срещнали нито един индианец. Той не искаше да се върне, докато не се добере до някакви ценни сведения... пък и разпорежданията, които му дадох, бяха съвсем точни. Той обеща да се завърне след три дни при рекичката Бомини и заедно да се придвижим до форта. Не искам, господин полковник, да обвинявам в нищо нещастния младеж, но той наруши заповедта ми. За това ще заплати скъпо, защото едва ли повече ще имаме удоволствието да го видим.

– Добре – каза студено полковникът, – ще поговорим пак за това. Вие продължете към форта. Ние сме тук на лов, но както се вижда, ще се наложи да го прекратим. Горкият Армстронг...

Щом произнесе това, полковникът обърна коня си и препусна към лагера.

Там всички бяха в очакване, напразно се питаха за нещо по-конкретно и не знаеха какво да предприемат. Отначало бяха разтревожени от новината за приближаването на индианците, после тази новина бе заменена от друга – за завръщането на Ван Дайк и отряда му, но вестта за

липсата на един офицер и на един водач, както става винаги в такива случаи, породи хиляди догадки. В тази обстановка и най-неясните думи, дори слуховете, бързо прерастваха в точни цифри и факти. Войниците, толкова дисциплинирани и скромни пред своите началници, всъщност бяха най-големите съчинители на какви ли не „достоверни слухове“, способни да ги произвеждат и от най-малкия намек, изпуснат от някой офицер. Докато полковникът отсъстваше, легендата вече беше оформила контурите си: Ван Дайк бил нападат от несметни индиански пълчища, половината отряд бил избит, а в числото на загиналите бил и лейтенант Армстронг.

Повечето от поканените за лова цивилни не повярваха на тези измислици. Те просто съжаляваха, че са изоставили спокойния си живот и са приели риска да попаднат в дивата прерия заради някакъв си лов на бизони. А ето че вместо бизони се бе появила банда от онези страшни червенокожи! Дори и величествената гледка, която представляваше полковникът, препуснал сред своята свита, не можа да внесе успокоение. Обратно, настана паника и всички се втурнаха към своите коне и мулета.

Обезпокоена от този шум, мисис Сейнт Ор се показа от палатката си.

– Нищо няма, Елси – успокояваше я полковникът, който спря коня си наблизко, – няма опасност! Съществува малка пречка, която ме принуждава да отложам лова за друг път... Получих важни сведения и трябва да се върна незабавно във форта... Тръбач, свири за оседлаване на конете!

Полковникът даде тази заповед гръмогласно и още преди войникът да бе вдигнал тръбата си, всички започнаха да оседлават и яхат конете си. Само войниците, по-опитни и привикнали към подобни обрати, вършеха работата си спокойно.

– Надявам се, драги коменданте – каза съдията Брентън, който пристигна зачервен от бързане, – че няма нищо сериозно?

– Наистина нищо. Отрядът, който бях изпратил в индианските райони, ми донесе очакваните новини, а това означава война. Предстои ни поход и съм принуден да отложам лова и да се върна незабавно във форта. Съжалявам, господине, че вие, като мой гост, а и всички наши приятели се лишавате от едно удоволствие. Но какво може да се направи пред стихийната сила на войната? Тя е едно от нещата, които не могат да се отлагат.

– Разбира се... няма как – каза поуспокоен съдията, – ние не бихме

желали по никакъв начин да попречим на вашите действия, затова утре ще напуснем форта.

– Защо трябва да бързате толкова, драги господине. Тук не ви заплашва нищо, повярвайте ми. Само за дамите има опасност... да останат във форта скучаещи, когато офицерите тръгнат на поход.

Съдията се досети за намека на полковника и побърза да прекъсне разговора. Перспективата да утешава изоставени във форта дами съвсем не му допаднаше.

– На драго сърце бих се опитал да ви бъда полезен... пък и на дамите, но не виждам какво може да се направи. Извинете ме, ще отида да потърся коня на дъщеря си. Надявам се, че походът ви ще се увенчае с успех.

Съдията бързо се отдалечи.

– Къде е дъщеря ми? – попита той слугата, който стягаше чантите.

– Струва ми се, че госпожицата и мис Дашууд са в палатката на мисис Сейнт Ор.

Съдията вече се готвеше да отиде там, когато един глас го спря:

– Здравей, чичо! – приближаваше се зад гърба му Ван Дайк. – Как си със здравето? Благодарение на Бога аз се завърнах жив и здрав.

– Ти ли си, Корнелиус? – каза съдията, като с мъка се извърна. – Как попадна тук?

– Позабиколих малко, за да мога да ви кажа „добър ден“. Ще успея да настигна хората си до форта. Братовчедките ми здрави ли са?

– Те са у мисис Сейнт Ор... А вярно ли е това, което се говори за горкия Армстронг?

– Напълно вярно, чичо. Никога вече няма да видим този герой – отвърна лейтенантът с почти весел глас. – Като пленник на индианците вече сигурно е изгорен жив...

В този миг един силует надникна от палатката и се скри обратно, но преди това със звъняк глас извика:

– Подлец!

Корнелиус пребледня леко, но бързо си възвърна неизменната самоувереност и попита:

– Къде е Джулиет?

– В палатката на мисис Сейнт Ор. Горката, толкова се е уплашила от близостта на индианците... Да влезем ли да я видим?

Но Корнелиус, който допреди малко като че ли не желаше нищо повече от това, да види братовчедка си, се разколеба. Когато съдията вече повдигаше платнището на палатката и с жест го подканяше да влезе,

той се отдръпна.

– Не, чичо, страх ме е да не закъснея... ще препускам след отряда си. Кажете на Джулиет да не се безпокои за мен...

И като възседна отново коня си, той препусна така бързо, сякаш го гонете цяло племе сиукси.

Глава XI ПИСМОТО

Когато се завърнаха във форта, Джулиет и Нети се отделиха в предназначената за тях стая на втория етаж в комендантската къща. Джулиет, както и по-рано, плачеше, а Нети, напротив, седеше със сухи очи, отпусната и пребледняла.

– Мила Нети – хленчеше Джулиет, – не мога да повярвам, че всичко това е истина. Кажете ми, че не е възможно!... Горкият Франк Армстронг! Толкова беше весел и добър, така ме обичаше! Като си помисля само, че вече няма да го видя... И за бедния Корнелиус ми е мъчно. Те бяха приятели и той за нищо на света не би допуснал да му се случи нещо лошо.

– Това все пак не попречи на Ван Дайк да го остави в прерията, а той да се завърне цял и невредим, за да те ухажда.

– Какво е можел да направи? – отвърна с хълцане Джулиет. – Зная, че Армстронг хранеше към мен нежни чувства. Но и Корнелиус също е влюбен в мен... Не разбирам защо го съдиш толкова строго. Какво е виновен, че е останал жив?

И мис Брентън продължи да хленчи, като се полюляваше на стола си.

Нети стана. Нещо блесна в очите ѝ.

– Казано накратко, Армстронг вече е мъртъв и ти на драго сърце би се омъжила за Корнелиус.

– Не говори така, Нети. Как можеш! Горкият Франк още не е погребан! Ти си още дете и нищо не разбираш от подобни страдания... Веднага се вижда, че не те е измъчвала любов. Иначе сърцето щеше да ти подскаже много неща...

– Истина е... аз съм дете, което според теб нищо не разбира от любовта. Може и да имаш право, но все пак бях приятелка на Армстронг и няма да забравя това, което веднъж той ми даде... това е едничкото нещо, което имам от него...

Последните думи Нети произнесе шепнешком, сякаш разговаряше сама със себе си. После млъкна и потъна в мислите си.

Двете останаха така известно време, но Нети не се стърпя.

– Най-много се възмуствам, че си готова толкова бързо да забравиш смелия лъв и да се привържеш към страхливия елен. Послушай ме,

Джулиет, обеща ми да не се омъжваш за Корнелиус поне докато смъртта на Армстронг не бъде установена със сигурност. Почакай една година... поне половин година в негова памет.

– Защо? За да рекат, че нося траур заради него – каза Джулиет, като престана да плаче. – Това е невъзможно, мила Нети. И ако татко поиска това от мен, ще го послушам въпреки цялата си скръб.

Нежното лице на Нети пребледня още повече след тези думи.

– Тогава трябва да ти разкрия една тайна... Когато господин Армстронг е тръгвал на този поход, е оставил писмо за мен. Искаш ли да узнаеш какво пише той в това писмо?

– Писмо!... От Франк! До теб? Как е посял!...

– Не бъди, моля те, ревнива – отвърна с невидима усмивка Нети. – Бог е свидетел, че той беше повече привързан към теб, отколкото ти сега към паметта му. Писмото е адресирано до мен, но без съмнение то е за теб. Искаш ли да ти го прочета? Да го разпечатам ли?

– Уви, няма друг начин! – отвърна Джулиет, като закри лице с кърпичката си. – Това е нов удар в сърцето ми... Но съм длъжна да понеса тази жертва. И така, Нети, не ми обръщай внимание.

Неги я гледаше със съчувствие. Стана й съвестно за думите, които й каза преди малко.

– Не плачи, Джулиет... Дали не е по-добре да не четем това писмо сега? Ще го задържа, ако ми позволиш... Все пак съм задължена да изпълня последната му воля. Колко ли мъчно би му станало, ако узнаеше, че мога да се отклоня от изпълнението на този тежък дълг! Като си помисля, че трупът му се търкаля някъде в прерията... Може би оттам ни гледа в тази минута...

Джулиет трепна и с ужас се озърна наоколо.

– Ще ме накараш да полудея – каза тя. – Разпечатай писмото най-сетне! Нали виждаш колко се измъчвам!

Неги не се колеба повече. Тя извади сгънатия плик и прочете надписа: „Да се отвори само ако бъде убит или попадна в плен при индианците. За Нети Дашууд, най-добрия и най-верния ми приятел.“

– Чу ли? Той ме определя като най-добър и най-верен свой приятел. Да го благослови Бог! – И малката девойка вдигна очи към небето.

– Моля те, не ме карай да чакам повече! – извика нетърпеливо Джулиет. – Ти наистина се присмиваш над моята скръб.

Неги бързо разпечата плика и извади писмото. Оттам падна кичурче коса.

– Това е за мен, Джулиет. Нали няма да поискат да ми го вземеш?

Сложил го е вътре, за да покаже, че не ме е забравил, докато е писал писмото...

Джулиет я изглежда строго.

– На твое място бих прочела писмото – каза тя сухо, – иначе как ще разберем за коя е кичурчето?

– Каквото и да пише... ще ми го оставиш, нали? Нищичко нямам за спомен от него.

– Чети най-после или ми дай аз да го прочета.

Нети не чака да бъде молена повече.

Форт Лъки, 13 септември

Тръгвам на опасен поход, откъдето се заклех пред себе си да не се завърна, ако не бъда достоен да бъда споменат в заповед по армията. Ако мога да си представя, че някой ще прочете тези редове, докато съм жив, нямаше да ги напиша. Знаете колко ми е чуждо самохвалството. Но знаете също и причината, поради която искам да се отлича. Излишно е да Ви го казвам, добра и скъпа Нети, излишно е да повтарям, че постъпвам така, за да заслужа вниманието на Вашата братовчедка Джулиет, лъчезарната звезда на моя живот...

Самодоволна усмивка заигра след тези редове по устните на Джулиет.

... Реших да се вмъкна в индианския лагер. Успее ли да се измъкна оттам, то ще е само със слава. Ако до един месец не се върна, това ще означава, че вече няма да ме видите. Ван Дайк е добър младеж, но не мисля, че той ще поеме риска да ме последва. Няма да го съдя за това. Ако бях богат като него и бях братовчед на Джулиет Брентън, не зная, мила Нети, дали бих останал в армията дълго време. Но аз съм длъжен да си спечеля име, а това е път, който води само към опасности. Но рискът не е страшен за мен, когато знам, че ще бъда възнаграден. Вярвам в съдбата си и ще постигна своето или ще загина.

Пиша Ви всичко това, Нети Дашууд, защото се уповавам на честността и верността на приятелството Ви. Когато няма да ме има вече, кажете на Джулиет колко много я обичах. Тя е толкова блестяща, че сигурно в тълпата от поклонници около себе си не е успяла да ме забележи. Бях най-нерешителният. Но Вие, малка приятелко, знаете всичко. Знаете, че аз ѝ се посветих изцяло след

онзи чудесен бал. Тогава бяхте твърде малка, но и досега помня Вашето присъствие. Защо не бяхте момче! Сега щях-ме да бъдем неразделни.

Тази част от писмото явно не допаднаше много на Джулиет. Тя хвърляше недружелюбни погледи към братовчедка си, като че ли искаше да я прекъсне.

Но няма защо да споменавам миналото, когато трябва да мисля само за това, което ми остава преди смъртта. Оставям това завещание на капитан Сейнт Ор, който обеща да изпълни последната ми воля. Сабята ми искам да бъде изпратена на мама. А на Вас, мила Нети, оставям най-скъпата за мен заръка. В писмото ще намерите кичурче коса. Предайте го на Джулиет. Кажете и, че последната ми мисъл ще бъде за нея, а последната ми дума – нейното име. Кажете ѝ още, когато прочетете това писмо, че никога повече тя няма да чуе името на

Франк Армстронг.

Девојката довърши с отслабнал глас писмото и мълчаливо загледа през прозореца късчето синьо небе. Сълзите свободно се лееха по бледото ѝ лице. Но някаква утешителна мисъл се примесваше с тъгата ѝ, защото нещо подобно на усмивка се появи на устните ѝ.

От това състояние я извади резкият глас на братовчедка ѝ:

– Защо не ми дадеш косите му? Нали прочете, че това ти е заръчано. Сигурно искаш да ги задържиш за себе си!

Неги се разтрепера и стана.

Джулиет също се изправи, двете девојки застанаха една срещу друга и сякаш се измерваха с очи.

– Е, ще ми дадеш ли тези коси? Знаеш много добре, че са за мен. Какво означаваше ти за него?

– Какво ли? Нима се осмеляваш да ми кажеш, че съм нямала никакво значение за него? Защо тогава адресира завещанието си до мен? Защо ме постави в тази минута между себе си и теб? Това доверие не може да е нищо. Ти съзнаваш това и то те дразни. Можеш да го признаеш.

Вместо отговор Джулиет, която вече не успяваше да се владее, поsegна към кичурчето коса, но в този миг Нети се свлече на пода безжизнена.

Мис Брентън се хвърли към вратата и завика за помощ.

Комендантът, съпругата му, всички, които бяха в къщата, затичаха към стаята на двете госпожици. Някой веднага извика доктор Слоукъм.

Когато той пристигна и внимателно прегледа момичето, лицето му беше доста загрижено.

– Ще са й необходими спокойствие и тишина, нека да лежи в полумрак – каза той тихо, – нервното изтощение е голямо. Страхувам се от възпаление на мозъка – добави той, като се наведе до ухото на коменданта.

– Нова беда! – затюхка се полковникът. – Утре сутринта ние потегляме на поход, а съдията Брентън веднага трябва да замине на запад...

– Кажете ми, много ли е сериозно наистина състоянието на горкото дете? – намеси се мисис Сейнт Ор.

– Страхувам се, че е така – отговори докторът, – необходими са й пълен отдих и спокойствие. Да тръгне на път в това състояние, това означава да я убием.

– Тогава тя остава тук – каза мисис Сейнт Ор с решителен тон, – това е всичко. Ще я обичам като собствена дъщеря.

Комендантът погледна жена си угрижено.

– Не се безпокой за мен, приятелю – каза тя, – знаеш колко съм самотна, когато тръгнеш на поход. Това момиче ми е дар от небето. То ще ми бъде приятел и разтуха в самотата. Надявам се, че колкото и да е сериозна, болестта ѝ не е толкова опасна, че грижите ми да ѝ навредят. Ти по-добре отиди при господин Брентън и го успокой, за да може да се отдаде на работата си, а болната остава при мен.

– Щом е така – каза докторът, – аз отговарям за момичето. С помощта на мисис Сейнт Ор ще се справя с всичко и прекрасно ще минем без господин съдията.

На следващата сутрин, когато тръбачът възвестяваше зората, съдията – малко угрижен, а Джулиет – малко посрамена, че напуска Нети в това тежко състояние, вече седяха в приготвената за тях кола, която щеше да ги откара до най-близката железопътна гара. През това време мисис Сейнт Ор се настани до леглото на малката си пациентка.

Глава XII ЗЛАТНАТА ГРИВНА

Мястото, където рекичката Жълтия камък се вливаше под остър ъгъл в река Туин, представляваше обширна и богата долина, сякаш вкопана между високите брегове.

На стръмния северен бряг беше застанал човек. Висок, облечен пишно в индиански дрехи, той сякаш се любоваше на чудната природа.

Косата му беше украсена с дълги орлови пера, на тила му се вееше от вятъра конска опашка, а наметалото му беше обшито с чисто злато. Мокасините му представляваха истински шедевър на индианското изкуство, а голите му ръце бяха почти целите покрити със сребърни гривни, между които блестеше с великолепието си една от чисто злато, украсена с едри брилянти.

Всичко у този човек издаваше знатния индианец: орлов нос, изпъкнали скули, пронизателни очи, спокойно и твърдо лице, почти котешка гъвкавост на движенията.

До него беше застанал човек с облекло на канадец, от онези, които се занимават с търговия в Хъдзъновия залив и около устието на река Орегон. Този човек се казваше Евън Рой. А колкото до индианския вожд до него, това беше Макдиармид, бившият възпитаник на уестпойн-тската военна академия.

И двамата бяха вперили очи в реката, която се извиваше пред тях между зелени поляни и тъмни крайбрежни ели.

Величието на тази природа внушаваше спокойствие и мир. От двете страни пасяха бизони, без да се плашат от човешкото присъствие. На около два километра се виждаше индиански стан, около който пасяха коне.

И тук цареше спокойствие. От време на време някой възрастен човек преминаваше от един вигвам в друг, играеха полуголи деца.

– Това, което е пред нас, е празник за очите! – с възхищение произнесе Евън Рой. – Но щеше да е много по-добре, ако тези нещастници имаха истински жилища и сигурна храна през зимата.

– Какво добро им е донесла цивилизацията, за да приемат нейните закони? – попита младият вожд, който постепенно се връщаше към обичайните си разсъждения. – Тя искаш те да имат къщи, стада, храна. Но кой ще им остави всичко това, ако го имат? Бедността е последната им

защита!

– През топлите сезони това е поносимо. А през зимата? Могат ли те като стадата да променят местоположението си през различните годишни времена?

– Защо да не могат да го правят? – попита гневно младият човек. – Преди те постъпваха точно така. С настъпването на студовете отиваха към езерата при устието на Самарона. Никоой не им пречеше. Живееха свободно, както са живели бащите им, сражаваха се, когато се наложеше, и бяха щастливи. Трябваше да се появят белите и да прогонят индианците, да им отнемат родината. Те им я откраднаха, Евън Рой! Баща ми си мислеше, че е постъпил благородно, като е дал на майка ми името си и правата, които има бялата жена. Мечтаел е да ни спаси от живота на дивите червенокожи, като ни възпита в града. Какво ни донесе това възпитание? Помогна ли ми то, когато ме изгониха от академията и ме лишиха от военно звание? Защити ли то сестра ми от презрителните погледи? И най-глупавите бели кукли се отвращават от нея, въпреки че не са достойни да завържат връзките на обувките ѝ. И всичко това само защото тя е със смесена кръв. Евън Рой, хиляди пъти съм премислял всичко това и съвестта ми вече е произнесла присъдата си. Племето на баща ми разори племето на моята майка. Аз ще върна на нещастниците вярата им, ще отмъстя за тях или ще умра!

– Защо се заплиташ в тази история? Майка ти е от племето на чернокраките, а ти си дошъл при племето дакота.

– Имаш право. Дакота е чуждо племе за мен, но племето на майка ми изчезна през войните, които водеше с белите, а останалите живи се спасиха в Канада под закрилата на английското знаме. Заклех се пред майка си, че ще обединя всички индиански племена и ще ги поведе срещу техните грабители.

– Ти си учил история, Макдиармид, и не може да си забравил каква е била съдбата на вожда Матох, на Понток. Срещу цивилизацията всеки ще претърпи поражение. Колкото до теб, ще се случи едно от двете: или няма да можеш да обединиш всички индиански племена, или, дори и да успееш да постигнеш мечтания съюз, той ще бъде разбит още в първото сражение.

– Защо трябва да ни разбият? Не може ли да има и друга логика? Като видят срещу себе си силния съюз на всички племена и усетят мощта му, белите могат да решат, че ще е по-изгодно за тях да оставят на индианците част от земята, която им е необходима, за да живеят нормално, вместо да продължат прокълнатата си система на унищожаване,

възмущаваща и онези, които я привеждат в изпълнение. А работата не е само в резултата, самата цел е прекрасна и примамлива. Ще се опитам да я постигна, каквото и да ми струва това.

След тези думи всеки от събеседниците потъна в мислите си.

– Времето напредна – забеляза след малко Макдиармид, като погледна към слънцето, – трябва да се върнем в лагера и да разберем как Голямата змия се справя с играчките си...

– Голямо нещастие е – започна с патос Евън Рой, – голямо нещастие е, че във вашето семейство само баща ти е постъпвал умно! Вместо да подхранваш у себе си неосъществими намерения, да подготвяш бунт, за да постигнеш някакво илюзорно примирие с белите, щеше да е по-добре за теб да продължиш бизнеса на баща си, да удвоиш богатството му чрез търговия с кожи и да станеш толкова могъщ, че да принудиш всички да ти се кланят.

– Пътят към почестите и славата не минава само през златото – вдигна гордо глава бившият възпитаник на военната академия. – Няма да понасям постоянните несполуки, Евън Рой, уверявам те!... Но нека да тръгваме!

Те се спуснаха бързо в долината и стигнаха до самата вода. Бизоните, които пасяха наоколо, дори не повдигнаха глави и продължиха да щипят трева, без да се смущават.

– Ето ти и друг пример за благородството на цивилизацията – каза насмешливо Макдиармид. – Ако лагерът пред нас беше на белите войници, мислиш ли, че бизоните щяха да бъдат толкова спокойни? Пък и кой би ги оставил тук? Щяха да ги разпръснат, без да знаят защо го правят, може би само за да доставят удоволствие на някой скучаещ офицер или без всякакъв труд да се сдобият с ловен трофей. Изглежда, ние, презрените диваци, имаме повече благородство и разум да пазим нашия дивеч и да убиваме само колкото ни е необходимо, за да се прехранваме.

– Не отричам известно коварство у белите – каза Евън Рой, – а индианците имат само едно средство за живот и ако опитът не беше ги научил да пазят дивеча, един Бог знае как биха просъществували. А колкото до теб, Макдиармид, отсега ще ти предскажа, че рано или късно ще се завърнеш в големите градове.

– Но не по-рано от мига, в който свободният живот и прерията станат невъзможни за мен.

Двамата откриха сред тръстиките чудесна индианска лодка, изработена от жилаво дърво, с опънати върху нея бизонски кожи. Макдиармид

пъргаво скочи в нея, вдигна проснатата на дъното бяла вълча кожа, наметна я върху плещите си и щом Евън Рой седна в лодката, хвана дълъг прът и се отправи към отсрещния бряг.

Интелигентността на Макдиармид се проявяваше и в различния подход, който прилагаше в общуването си с образовани хора и със своите индианци. При необходимост словото му искреше от красноречие или излъчваше кротост, сила и простота.

Баща му, син на разорен благородник, бе напуснал на младини родината си и бе заминал за Канада. Там, край бреговете на Хъдзъновия залив, той бе започнал търговия с кожи, но бе запазил дълбоко в себе си спомена за далечната родина, за детството си и те се бяха превърнали в лъч от поезия сред изпълнения с грижи и груба проза живот на търговците. Почти целият му живот бе преминал далече от цивилизования свят, в простата търговска кантора, където бяха идвали само индианци, за да му продават кожи. В ограничения кръг от хора, в който бе минала младостта му, той бе намерил и своята съпруга, дъщеря на един от вождовете, с които търгуваше, и заедно с нея бе продължил да се бори за онзи по-добър живот, който искаше да остави на децата си. Затова един ден, събрал всичките си спечелени пари, бе напуснал прерията и се бе установил в Ню Йорк.

Щастливата случайност, а и търговският му усет го бяха накарали да вложи капиталите си в земите покрай Големия канал край града, пустеещи и безлюдни по онова време. Връзките му с индианците бяха продължили и в Ню Йорк и той бе увеличил доста капиталите си от търговията с кожи.

Не след дълго бързо разрастващата се американска столица почувства истинска нужда от неговите пустеещи земи покрай канала. С паразитна бързина върху тях израснаха огромни сгради, кварталът прерасна в предмостие, после влезе в границите на града, докато най-сетне се превърна в негов централен район.

Ето това е кратката история на един скромен търговец на кожи, който изведнъж бе станал много богат капиталист. При това обществено положение за него не бе трудно да намери един по-сговорчив конгресмен, който да открие вратичка за сина му към военната академия. В предсмъртните си мигове богатият старец виждаше не само възстановената слава на своя древен род, но и могъществото, което оставяше на фамилията си чрез военния чин на сина си и огромното влияние върху коренното население на страната.

Така откъснат от света заради частното образование, получено в

тихата бащина къща, Макдиармид изведнъж попадна във военната академия на Уест Пойнт посред буйната компания на нейните петстотин възпитаници. Озова се там с инстинктите на своята шотландска, френска и индианска природа – с бронзовия загар на лицето си, с безмерната си гордост, с честолюбивите си планове.

Говореше свободно четири езика, познаваше отлично историята на древността и на Европа, но нямаше почти никаква представа от историята на Америка и в академията изучи със страст миналото на земите и хората, които станаха негова истинска родина чрез кръвта на майка му. Едва тогава научи той колко сърдечно бяха посрещнали индианците първите бели преселници, които само за петдесет години бяха успели да отнемат всичко, което по право принадлежи на тези коренни жители, но дори и след това бяха продължили да ги преследват и унищожават. От картата на Северна Америка, цялата изпъстрена с местни названия, той узна, че от щастливите стопани на земите между Атлантическия океан и река Мисисипи след последните сто години не бе останало нито едно племе. Изпаднаше в умиление, докато четеше за храброто племе семиоли, което дълго бе успяло да се съпротивява в самия тъгъл на Флорида срещу могъщата държава на белите. Причина за поражението на червенокожите се бе оказал един офицер, чиято коварна постъпка била възхвалявана като образец на висша политика и се бе заключавала в това, че след като поканил четирийсетте първенци на това племе при себе си на преговори, с измама ги пленил и превърнал в роби. Макдиармид узна, че за тази си доблестна постъпка офицерът бил получил висока правителствена награда. След като прелисти летописите на тази отчаяна борба, Макдиармид навсякъде откри безчестие, жестокост, безпощадно изтребление, което белите последователно прилагали към онези, които имаха само този грях, че искаха да живеят в родината си.

Цялото му същество бе възмутено и той бе пропит до последната си клетка от съчувствие към червенокожите си събратя. Често се питаше в минути на размисъл дали съдбата не е отредила на него да поправи тази ужасна несправедливост.

Когато през последната ваканция откри в домашната си библиотека историята на Канада, разбра, че французите бяха проявили много повече справедливост към местните племена. Те се бяха заели да ги цивилизоват, вместо да ги избиват. В тази страна и англичаните бяха последвали същата миролюбива тактика и като резултат на дългото мирно съществуване белите и индианците вече живеяха като един народ. „Защо да е невъзможно това да стане и в Съединените щати?“ – питаше се той.

Постепенно в душата му зрееше великият план, който сега беше започнал да осъществява. Несправедливостта, на която бе станал жертва, само даваше последния тласък.

Той ще обедини във велик съюз всички коренни жители, разпръснати из Севера на Съединените щати, ще ги вдигне на бунт за свобода и независимост и тяхната отприщана сила ще постигне целта си! Това бе мечтата на живота му.

Когато се бе запознал с някои от прерийните вождове, той бе открил в тях честни, горди и смели хора – много по-възвишени от безнравствените бели. Предстоеше му да се хвърли във великата битка и знаеше, че всеки, който има истинска представа за чест и дълг, ще го оправдае.

Глава XIII В ЛАГЕРА НА СИУКСИТЕ

Колкото повече се приближаваха Макдиармид и Евън Рой до десния бряг на реката, толкова по-ясно до тях долиташе някакъв глух шум, който нарастваше в общ ропот от възбудени гласове, от възклицания и викове. Селището, тихо и спокойно допреди минути, изведнъж беше заприличало на разбунен кошер. Стотици хора излизаха бързо от вигвамите си и като виждаха в реката приближаващата се лодка, хукваха към брега, за да посрещнат вожда си.

Тези индианци имаха съвсем ново излъчване. Те по нищо не напомняха парцаливите нещастници край форт Лъки. Жените носеха облекла от кожа на дива коза, лъскавите им коси висяха украсени с мъниста от двете страни на лицето. Мъжете бяха с кожени ловни панталони, в косите им бяха втъкнати пера и разноцветни лентички, бяха обути в мокасини, богато украсени с ресни. Макдиармид стъпи на брега и с величествена осанка се отправи към средата на лагера. Евън Рой, който го следваше отблизо, можа да види с какво почитание го гледаха всички, които срещаша по пътя си.

В средата на лагера се извисяваше един доста по-различен от останалите вигвам. По големината си той приличаше донякъде на онези шатри, които опъват по площадите пътуващите циркове. Разликата се състоеше в това, че беше обшит с бизон-ски кожи, с гладката страна отгоре, и целият боядисан в бяло и украсен с всякакви рисунки.

Този вигвам, нареден съвсем скромно отвътре, беше свещено място за племето дакота. Тук се провеждаха всички церемонии, както и най-важните съвети на вождовете.

Макдиармид искаше да пропусне неизменните за такива случаи религиозни ритуали и нарочно се беше забавил точно толкова, колкото беше необходимо, за да привършат те в минутите, преди да се открие съветът.

На празното място пред вигвама гореше голям огън и около него вече се бяха събрали пратениците на съседните племена, пристигнали да изслушат важното предложение, което щеше да им бъде отправено. Насядали около огъня, те мълчаливо димяха с лулите си и имаха типичния за подобни случаи съсредоточен и независим вид.

Наоколо се гълпяха стотици индианци, които тихо обсъждаха

помежду си предстоящото събитие. Щом научи за пристигането на Макдиармид, от кръга на седящите стана белокоос старец, наметнат с бял плащ, и бавно тръгна към него.

Това беше Голямата змия, почитаният вожд, на едно от най-многобройните племена.

– Поздравявам те, вожде, дошъл от земите на Голямата майка – казва той и постави дясната си ръка на рамото му. – Добре дошъл сред нас! Радваме се на твоето пристигане и те посрещаме като твои братя!

След тези думи той го въведе в кръга и заговори с висок глас, за да бъде чуто от всички:

– Златната гривна ни донесе думите на сиуксите от Бялото море. Нека всички, които сега сме тук, да ги чуем.

Шепот на одобрение се понесе над тълпата.

Като децата, и индианците много обичаха блясъка и потайностите. Преминал през английските владения, Макдиармид се беше появил при тях с много подаръци за вождовете и първенците – най-вече оръжия и бойни принадлежности, от което те бяха неимоверно щастливи. Изведнъж той стана известен и уважаван в цялата околност.

А пищия си костюм не носеше никак самоцелно. Той го изтъкваше над другите вождове и увеличаваше въздействието му над индианското население. Дори краткото време, през което беше тук, му даваше основателни надежди, че ще съумее да обедини всички сиукси с остатъците от племето на чернокраките.

Той застана край огъня с лице към пратениците и след обичайните за такива случаи минути на мълчаливо съсредоточаване заговори с ясен и авторитетен глас:

– Братя от племето сиукси! Пред вас не стои чужденец, а брат по кръв, син на онова славно племе, което някога е притежавало цялата земя на север... Както знаете, аз съм вожд на чернокраките, а те винаги са били неприятели на белите. За да се спаси от тях, племето ми се е оттеглило към Бялото море в Канада, където живее и досега. Ето с какви думи ме изпратиха хората от това племе при вас. Воини от племето сиукси, искате ли да узнаете защо войниците на коварния вожд на белите са били винаги по-силни и са съумявали да ни побеждават? Защото ние никога досега не сме успявали да се съюзим и да застанем единни срещу тях... Защото се борим разединени, вместо да застанем насреща им всички заедно.

Първенците слушаха внимателно и при последните му думи сред тях се разнесоха тихи възгласи на одобрение.

– Не можем повече да губим. Онова, което не са успели да постигнат нашите бащи – продължавате вождът Златната гривна, – трябва да се опитаме да го направим ние. Ние сме много и сме храбри. Ако се обединим, ще станем толкова силни, че коварният вожд на белите ще бъде принуден да се съобразява с нас. Вашият брат, когото виждате пред себе си, е прекарал по-голямата част от живота си сред бледоликите и е успял да научи за тях всичко, което е необходимо. Той познава отлично техните пушки и оръдия и ще обучи на това сиуксите и чернокраките... Ако се обединим и изчакаме удобен момент, за да започнем действията си от страната на Бялата майка – Канада, ще можем да победим вожда на бледоликите и да го прогоним от онези места, които по право ни принадлежат, или поне да го накараме да ни уважава. Това предлагат воините от племето на чернокраките на братята си сиукси. Хау!

След думите на Златната гривна отново сред множеството се разнесе одобрително шушукане, но никой не се решаваше да вземе думата преди Голямата змия.

Той дълго мълча, преди да проговори.

– Вождът Златната гривна говори толкова добре, сякаш осемдесет снежни зими са прелетели над главата му. Братът на чернокраките Златната гривна е велик вожд. Съюзът на сиуксите и чернокраките е записан в книгата на мъдростта. Този съюз трябва да стане. Тогава коварният вожд на бледоликите ще разбере каква е силата на всички индианци. Хау!

Всеобщото одобрение, с което бяха посрещнати преди малко думите на Макдиармид, сега прерасна във въодушевление.

Отново настъпи мълчание, след което бавно се надигна човек с исполински ръст, чиито ръце бяха обрасли целите с гъсти като руно косми. Това беше Изправената мечка, вожд на племето дакота и фанатичен привърженик на войната.

Нямаше съмнение, че влиянието на Златната гривна будеше завист у него и сега беше решил да попречи за вземането на окончателното решение. Затова започна речта си хитро и отдалече.

– Мъдрите ни бащи казваха: „Три пъти обърни езика си, преди да заговориш!“ – каза той бавно, с глас, който напомняше ръмжене на звяр. – Чернокраките са велик народ. Съюзът ни с тях е чест за нас. Но все пак, преди да вземем решението си, предлагам според обичая на бащите ни още веднъж внимателно да претеглим всички шансове. Защото нетърпението се прощава само на децата. Нека сега се разотидем по вигвамите си, където на спокойствие да съберем мислите си, а съвета да

отложим за залез слънце. Хау!

Няколко минути изминаха в пълна тишина. Никой не изказа друго мнение и предложението на Изправената мечка беше прието.

Вождовете наметнаха своите пъстри плащове и мълчаливо се разпърснаха на всички страни.

Макдиармид разбираше колко е важно да се спазват обичаите на дедите и също се отправи към вигвама си. Евън Рой се канеше да го последва, когато вниманието му беше привлечено от появилите се край лагера конници. Когато се вгледа добре, той забеляза, че те са бели.

Това не беше никак странно, защото, макар и враждебни към правителството на белите, индианците често общуваха в своите селища с търговци. Но тези бели не бяха такива. Единият от тях беше свещеник, двама изглеждаха като най-обикновени обитатели на прерията, а четвъртият – Евън Рой не вярваше на очите си – беше в мундир на кавалерийски лейтенант.

Индианците, които се тълпяха около новодошлите, изразяваха подчертано недружелюбие. Видът на офицера от бялата армия ги караше да негодуват. Привършилият преди малко съвет им беше припомнил всички обиди, нанесени им от белите, и това усилваше войнствените им настроения.

Свещеникът се зарадва, когато видя Евън Рой, който бързо се приближавате.

– Уважаеми господине – извика с облекчение мисионерът, – желая ви здраве! Аз съм смиреният Смитфилд от Шекъм... Уверявах ме, че и най-дивите племена ще ме приемат благосклонно. А вече стигнах посред лагера и от никого не съм чул добра дума.

– Преди всичко трябваше да предупредите за пристигането си – отвърна студено Евън Рой. – Не знаехте ли, че на всеки бял в прерията гледат като на неприятел?... А кои са господата, които ви придружават?

– Както виждате, един офицер, който има желание да говори с вожда на племето дакота. Останалите двама са нашите водачи... Ще ви бъдем благодарни, ако ни предложите закрилата си.

– Носите ли подаръци за вождовете и първенците на племето? – попита Евън, без да се издаде.

– Носим, разбира се. Даровете ни са натоварени на това муле.

– Знаете ли езика на племето?

– Само отделни думи, но ще можем да разчитаме на господин Фардо, единия от водачите ни.

Евън Рой изглежда подозрително Красавеца. Ако трябва да сме

откровени, външността на Бил не говореше в негова полза. И индианците вече бяха започнали да му се присмиват, като отправяха хапливи забележки.

Евън Рой едва разбираше една от десет думи на индиански, а беше явно, че толкова разбираха и двамата водачи. Колкото до свещеника, той се вглеждаше в заобиколилите го лица и усещаше как с всяка мину­та опасността се увеличава.

– Уважаеми господине – обърна се той отново към Евън Рой, – ще бъдете ли добър да ни осведомите какви думи отправят тези хора към нас?

– Засега само ви се смеят, но няма да се изненадам, ако след малко започнат да ви замерят с камъни. Казват, че сте дошли от неприятелска страна, а това, предупреждавам ви, е лош знак.

В този миг двамата водачи, които през цялото време стояха неподвижно, пъргаво скочиха на конете си.

– Тези негодници ей сега ще ни нападнат, господин Мигюр! – извика Чарли Колорадо. – Трябва да се скрием в техния свещен вигвам, иначе сме загинали. Да не губим време! Диваците ще ни разкъсат...

И наистина от всички страни продължаваха да се събират жени, които издаваха заплашителни възгласи. Мегер и спътниците му пришпориха конете и препуснаха към свещения вигвам, а Франк Армстронг се приближи бавно към белия и каза:

– Аз ви познах, Евън Рой. Макдиармид сигурно е наблизил, заведете ме при него. Той е най-добрият ми приятел.

Рой чак се зачерви от изненада. Не искаше да отрича и като хвана коня му за юздата, го поведе след себе си.

– За мен е все едно кой сте – каза той, – достатъчно ми е да зная, че сте приятел на Макдиармид, и ще ви превода и през ада, щом трябва да се срещнете с него.

Тълпата се отдръпна, когато видя, че двамата се отправиха към виг­вама на Златната гривна. Само един индианец, когото наричаха Посече­ния заради голямата рана на лицето му, им препречи пътя.

– Кой си ти – попита той Евън Рой – и кой ти е дал правото да закри­ляш един чужденец в нашия лагер? Той принадлежи на жените ни и те имат правото да го пребият с камъни...

– Отдръпни се, Посечения – спокойно го прекъсна Евън Рой, – този човек е приятел на вожда Златната гривна.

– Златната гривна не е от племето на сиуксите. Дай ни този бледолик!

Този път Евън не отговори. Той хвана индианеца за ръката, подложи му крак и го отхвърли далеч в прахта. Докато той се валиеше там зашеметен, двамата стигнаха пред вигвама.

– Армстронг! – извика от удивление Макдиармид. – Как попадна тук?

– Идвам при теб, Макдиармид! Искам да спася теб и твоите приятели от гибелта, към която вървите със затворени очи. Нещо ми подсказваше, че ще те намеря сред сиуксите, че белият вожд, за когото говори цялата прерия, си ти. Искаше ми се да се уверя в това и да предотвратя, ако е възможно, ужасната война.

Макдиармид не преставаше да стиска ръката на приятеля си, трогнат от срещата им.

– Страх ме е, скъпи Франк, че си рискувал без всякаква полза – каза той. – Няма да крия от теб, нещата тук сега са такива, че животът ти е застрашен. Нищо няма да може да спре сиуксите, щом решат, че твоето нахлуване в лагера им е оскърбително за тях. А що се отнася до войната, тук никой не мисли за подобно нещо. Аз съм тук, за да дам някои съвети на моите събратя.

– Приятелю – прекъсна го Франк Армстронг, – не искам да зная вашите тайни. Но позволи ми да кажа, че каквито и да са намеренията ви, правителството ще ги сметне за враждебни. То няма да остане равнодушно след получените сведения за оформящия се съюз между северните индиански племена. Няма да ви оставят време да образувате този съюз. А щом армията се прегрупира до месец или по-вероятно до две седмици, войната ще избухне. Затова исках да те видя и да поговоря с индианските вождове.

Макдиармид се усмихна иронично.

– Децата на прерията много пъти са били лъгани и са слушали хиляди лъжливи обещания – каза той. – Какво ще спечелят от твоите думи?

– Как какво? Преди всичко мира и богатата на цивилизацията. Макдиармид, приятелю мой! Аз познавам твоите теории, но нали ако дакота вместо чергарския живот, който водят, поискат земя, достатъчна, за да се заселят на нея, и получат съгласието на цивилизованите си съседи, ще бъдат хиляди пъти по-щастливи, отколкото тук, където са принудени да скитат с всички печални последствия от такъв живот.

– За какво си дошъл все пак? Имаш ли пълномощията на правителството, за да водиш преговори? Без това думите ти нямат никаква цена.

– Нямам пълномощия. Говоря само от свое име. Дойдох тук заради

нашето приятелство и с надеждата, че ще мога да спра безумието, което започва. Искаше ми се да те видя преди войната, която ще погуби цялото племе.

– Засега никой не знае как ще завърши всичко това. Пък и с какво можеш да ми помогнеш?

– Много е просто. Нека двама или трима от вождовете дойдат с мен при полковник Сейнт Ор. Сигурен съм, че ще могат да сключат изгодно за двете страни примирие. Колкото за безопасността им, аз ще я гарантирам. Наистина не съм командир на отряда, който ме чака край рекичката Бомини, но все пак мога... да кажа на Ван Дайк...

Армстронг беше оглушен от яростния вик, който се изтръгна от гърдите на Макдиармид.

– Ван Дайк!... Корнелиус ван Дайк е наблизо? – крещеше той извън себе си.

Франк Армстронг не осъзна веднага краха на своята мисия, когато спомена, без да иска, името на Ван Дайк. Той се удиви от промяната, която настъпи у Макдиармид. Студеното и малко присмехулно внимание, с което слушаше думите му, така рязко се смени с неудържима ярост, че той само успя да ахне от изненада.

Но нямаше време за обяснения. Силни крясъци се разнасяха край вигвама.

– Чуваш ли? Те вече искат жертвата си – произнесе все още неуспокоен Макдиармид, – можеш да видиш колко са склонни да те изслушат. Засега трябва да те скрия в свещения вигвам. Там е единственото по-сигурно място. Ела с мен, Франк, с мен няма от какво да се страхуват, поне така си мисля. Във всеки случай ще е по-добре да се покажем пред тези кресльовци, отколкото да си помислят, че кроим нещо тайно от тях.

Армстронг не се поколеба нито за миг и последва приятеля си към свещения вигвам.

Глава XIV

ДОКЪДЕ МОЖЕ ДА СТИГНЕ СТРАСТТА КЪМ СЕНЗАЦИОННИ НОВИНИ

Лагерът на дакота беше изпаднал в необикновена възбуда. Едни тичаха от вигвам към вигвам и разнасяха новината за пристигането на чужденците, като представяха това посещение за кървава обида и разпалваха омраза, други се присъединяваха към жените, които бяха наобиколили вигвама на Макдиармид и с кръсъци настояваха да им бъде предаден бледоликният офицер. Навсякъде се виждаха групи от разгневени индианци.

Все пак авторитетът на Златната гривна беше толкова голям, че никой не смееше да вдигне ръка на човек, който беше под закрилата му. Самият вожд беше хванал белия офицер за рамото и спокойно го отвеждаше към свещения вигвам. Тълпата се отдръпна и ги проследи с любопитство. Виковете утихнаха.

Макдиармид се учуди много, когато видя още трима бели във вигвама. Армстронг ги представи, като нарече Мегер с истинското му име. Тогава Златната гривна им даде да разберат, че са твърде много, за да успее да ги спаси.

– Ще се опитам да направя невъзможното, но няма да скрия от вас, че надеждата ми за успех е малка...

Четиримата бели можеха да се почувстват временно в безопасност под закрилата на свещения вигвам. Нито един индианец нямаше да посее да наруши свещения закон и да вдигне ръка срещу тях. Но отвън вече стояха бдителни пазачи, които нямаше да им позволят да излязат. Индианците бяха решили да ги изтощят от глад и така да ги принудят да се предадат.

Търсещият приключения предприемчив кореспондент на вестник „Хералд“, дори и без да разбира думичка от езика на индианците, беше схванал намеренията им. Той крачеше напред-назад и измисляше какви ли не начини за спасение.

Чарли и Красавец Бил бяха седнали невъзмутимо на земята с вечерните си лули в уста. Армстронг, застанал до полуоткрития вход, проследи с поглед Макдиармид, който се отправи към един по-особен от другите вигвам, вероятно на някой от най-авторитетните вождове.

Измина цял час в мъчително очакване. Дойде нощта. Пленниците видяха как индианците се събират около огъня посред лагера и образуват около него своя кръг. След това започнаха да пристигат вождовете, окичени с пера, наметнати с пищните си наметала.

– Началото на съвета им! – извика Мегер, който се приближи до изхода, повикан от Армстронг. – Ех, колко добре щеше да стане, ако имах възможност да опиша всичко това и да го изпратя до редакцията!

– Да напишете нещо, все ще може, но не е възможно да го изпратите в редакцията – каза Чарли Колорадо, като извади за малко лулата си от устата, – виждам, че те нямат намерение да ни пуснат.

– Ами! – каза безгрижно кореспондентът. – Щастливата звезда на „Хералд“ ни доведе дотук, тя и ще ни изведе. Най-добре ще бъде сега да послушаш какво говорят там и да ми го превеждаш, за да си го запиша.

– Щом искате от мен това, господин Мигюр – добре! – решително отвърна Чарли. – Каквото и да се случи, хартията няма да се затрие и могат да я намерят, но ние тогава ще липсваме на света.

– Тъкмо това е най-важното в случая, приятелю. Ти говориш много умно, остава да поизучиш правописа и от теб ще излезе отличен журналист.

– Да не ми се разсърдите, но предпочитам да си живея както досега. Вашият занаят нещо не ми допада.

Марк Мегер не отговори. Неговото внимание, както и това на Армстронг, беше изцяло погълнато от необичайното зрелище, което се разкриваше пред очите им. Дори и сигурната смърт, която ги заплашваше, не можеше да ги отклони от удивлението, което предизвикваше у тях тази картина.

Посред тъмната нощ около запаления огън бяха насядали индианците със запалени лули. Пламъкът осветяваше полуголите им тела. Зад този полукръг се изправяше плътна маса от притихнали от любопитство индианци. Още по-назад като привидения се виждаха вигвамите. Нощната тишина се нарушаваше ту от кратко изпращяване на дървата в огъня, ту от далечни гръмотевици. Кореспондентът попиваше с нямо възхищение всичко това.

Огънят напичаше все по-силно. Един след друг вождовете отмятаха от себе си наметалата и оставаха полуголи.

Лек шум се разнесе изведнъж от всички страни. Златната гривна влезе в кръга, съпроводен от стария вожд. Изглежда, ненапразно той се беше постарал да създаде необходимото впечатление чрез дрехите си и цялата си фигура.

Заговори:

– Братя сиукси, в сърцата ни, както и в устата ни, няма измама. Аз съм живял сред белите и познавам много добре тяхната мъдрост, както и тяхното безчестие. Точно затова искам да ви говоря за хората, които се намират в нашия свещен вигвам. Един от тях е мой приятел и аз зная, че в устата му никога няма измама. Днес той пристигна тук, за да се види с мен и ми съобщи, че носи думи за мир от Великия бял вожд. Искате ли да го чуете?...

Настана мълчание. Неподвижни и безмълвни, индианците показваха със свирепи погледи отвращението, което изпитваха към бледоликите.

Като видя, че старият вожд не му оказва обещаната преди малко подкрепа, Златната гривна продължи:

– Младият бял войник е дошъл при дакота като пратеник. Това е свещена мисия. Той не се скри под дрехите на търговец. Той не хитрува, не казва, че е дошъл от Канада. Той дойде като истински воин с вдигнатата глава и протегнатата към нас ръка. Той е гост на дакота. Дакота трябва да го изслуша...

Отново настъпи мълчание. Голямата змия отново не наруши тишината, макар всички да очакваха мнението му.

Тогавана стана Изправената мечка.

– Вождът Златната гривна е наш приятел – каза той, – кръв на червенокожи тече в жилите му. Но всички бели, които идват от изток, са измамници. Този, който заявява, че е изпратен при нас от вожда на белите, е наш враг и трябва да умре.

Изправената мечка явно изрече онова, което всички вече бяха решили.

Надигна се от мястото си и един сиукс.

– Погледнете ме – започна той, – аз съм Татука. Бях приятел на бледоликите. Живеех с децата си на определената ни земя. Белите казваха, че ние ще бъдем щастливи, спокойни и богати. Дадоха ни брашно, кафе, захар и коне срещу нашата земя. Мнозина от нас не се съгласиха на тази замяна. „Ще ни излъжат както винаги – казваха те, – да не си даваме земята.“ Но белите продължаваха да настояват. „Елате утре при нас – отвърнаха – и ще видите, че говорим истината.“ На другия ден отидохме при тях и веднага ни обградиха войници. Разбрахме, че сме попаднали в капан, и се съгласихме да вдигнем лагера си и да отидем още по-надалече. Срещу нашата земя те ни даваха в продължение на месец-два по нещичко. После свърши брашното, но вождът на белите ни каза:

„Чакайте!“ И ние чакахме. Започнах да ловувам отново, за да не умрем от глад. Заселих се край форта и войниците понякога ни подхвърляха по нещо като на кучета, а сърцето ми се изпълваше с унижение и срам. Но стоях там, защото белите ми даваха огнена вода срещу кожата, които им продавах. Докато един ден бял офицер ме удари по лицето и ме би жестоко, защото не позволих на коня му да ме прегази. Тогава гневът в сърцето ми преля. Реших да се върна при племето си. Вече знам: ако някой бял реши да те прегърне, то е само за да те задуши в тази прегръдка. С тях трябва само да се воюва. Преди да напусна форта, аз поразих с лъка си бледоликия си враг. Така трябва да се постъпва с тях. Трябва да ги убиваме като вълци. Хау!

Дългото слово на Татука, произнесено с глух и едва сдържан глас, направи на мнозинството дълбоко впечатление.

– Смърт, смърт за тях! – понесе се над тълпата. Макдиармид реши да опита отново.

– Първенците на племето сиукси казват, че всички бели са измамници, но означава ли това, че те са забравили за белия, който е наш стар приятел? – И той посочи към Евън Рой, който приближаваше.

Ала Изправената мечка се надигна отново.

– Няма нужда да говорим повече за това – извика той, – не ни трябва думите, които ни носи воинът с бяло лице. Той без съмнение е храбър. Страхливец едва ли би се решил да постъпи като него, но и той не може да ни донесе друго освен измама. Белия вожд също е велик воин, но и той е измамник. Не искаме да слушаме това, което ни предлага. Ако неговият пратеник наистина е смел, нека се приготви да умре върху кладата като истински воин, който презира неприятеля си. Иначе ще бъде убит като вълк в капан под големия вигвам, който ще рухне върху него.

Тези думи предизвикаха такова буйно одобрение, че Макдиармид осъзна безполезността на по-нататъшните си опити.

Той се запъти към свещения вигвам и застанал на входа, стисна силно ръката на Армстронг.

– Какво искат те най-сетне? – попита младият човек.

– Оставиха ти само една възможност – да решиш как да умреш. Или под рухналия вигвам, или като воин на кладата.

През това време сред първенците стана нов оратор. Бронзовото му лице и перата върху главата му бяха толкова силно осветени от огъня, че Франк Армстронг го видя като сред бял ден.

– Червената стрела – промълви той безкрайно удивен.

Това наистина беше старият водач, облечен в дрехите на сиукс и седнал между останалите пратеници.

Глава XV ЧЕРВЕНАТА СТРЕЛА

Червената стрела застана в позата на оратор, като че ли цял живот се беше занимавал само с това.

– Братя от племето дакота – започна той тържествено, – аз съм ваш приятел и затова се осмелявам да изкажа моите несъгласия. Татука има право да нарича белите вълци. Мъдростта на Изправената мечка е равна на неговата смелост. Те ни съветват да избиваме бледоликите. Това е така. Но аз, вашият гост, се питам, а питам и вас, няма ли да е прибързано дакота да събуди гнева на Белия вожд? Не е ли по-благоразумно да се престорим, че обмисляме предложенията му, а през същото време да се готвим за война? Винаги можем да избием пленниците си, но по-добре ще сторим, ако направим това в подходящия момент.

Макдиармид чу ясният и отчетлив глас на говорещия и се обърна към него. Той забеляза колко голямо впечатление направиха думите му на всички. Следотърсачът, изглежда, беше успял да докосне най-тънката струна в душите им, като предизвикваше тяхната политическа мъдрост.

Златната гривна почувства слаба надежда и приближи към съвета.

– Вождът с белите пера говори като истински мъдрец – каза той. – Зная, че белите чакат с нетърпение да разберат какво ще последва след предложенията, които са ни изпратили по младия войник. Ако убием сега този пратеник, преди още листата на тези дървета да почервенеят от приближаващата есен, Белия вожд ще бъде тук със своите полкове. Те ще пристигнат с хиляди, преди още да сме успели да се обединим, да получим оръжията, които ви обещах, да се обучим с тях. Ето върху как-во трябва да се замислим сега...

Съветът вече беше разделен на две. Един млад воин беше дотолкова възбуден, че си позволи да извика:

– Аз мислех, че Златната гривна е велик вожд и ще ни поведе в сражение!

– Да – отговори спокойно Макдиармид, – но аз искам да ви поведе към победа! А победата трябва да се подготви. Сиуксите са смели. Те ще победят първите бели, които срещнат. Но след тях ще дойдат други. После още, още... И всичко ще свърши с това, че сиуксите ще трябва да търсят спасение в Канада, ако не искат да останат на определената им земя, където ще работят като роби, а ще гладуват като вълци!... Ето

защо ви съветвам да не вземате бързи решения, а да изчакате, докато се сключи съюзът между северните племена, и тогава да изберем най-удобното време, за да покажем омразата си към бледоликите.

Повечето от събраните на съвета видимо одобряваха тези думи. Изправената мечка не се реши отново да застане срещу Златната гривна и побутна един от приближените си.

Беше слаб и висок млад човек, с покрито с рани тяло. Наричаха го Червената луна заради светлочервените му коси. Беше храбър и умееше при необходимост да прикрива майсторски следите си.

– Кой каза, че дакота ще отстъпят дори и крачка пред белите? – извика той гневно. – Бих искал белите да са тук и да научат от нас какво е смелост. Трябва да изпратим децата и жените си в земята на Бялата майка, където ще са в безопасност, а ние да тръгнем на поход срещу Белия вожд. Досега съм снел доста скалпове, но тази работа не ме уморява. Хау!

– Правилно казваш – извикаха повечето от воините, защото се бояха да не ги помислят за страхливци.

В това време сред насъбраната тълпа започна един странен ритуал – мъжете, а след тях с разпуснати коси и жените подеха дива и страшна песен, унесени в единен такт, и със злобно светнали очи редяха непонятни думи.

Като зараза гневът обхваща цялата тълпа, така както огънят обхваща за миг суха слама.

Пленниците следяха всичко това с интерес. В един момент те помислиха, че смъртта ще ги отмине, но сега надеждите им започнаха да се топят с всяка минута.

Красавеца Бил превеждаше отново какво се говори на съвета, а Марк Мегер записваше всичко, което беше по-важно според него, в това число и собствената си смъртна присъда.

Изведнъж един червенокож воин се хвърли в празното пространство край огъня и в дивашки ритъм затресе цялото си тяло.

– Аз съм Американския кон. Плених конете на цял отряд и избих войниците. Само един успя да се измъкне! Има ли по-храбър от мене тук?

– Честна дума, господин Мигюр, този разбойник не лъже! – извика Чарли Колорадо. – Вярно е, че откара всички коне на отряда, командван от едно хлапе – лейтенант като господин Армстронг. Не искам да го обиждам, обаче аз бях единственият, който успя да спаси главата си... Но погледнете тези дяволи, съвсем подивяха и от съвета не остана

нищо.

И наистина на празното пространство, където преди малко заседаваше съветът, сега се разиграваше истинска вакханалия. Всички ръкомахаха, тресяха се в транс, с крясъци изтъкваха личните си подвизи, без да слушат другите.

– Не виждам Червената стрела – забеляза Армстронг, – дано не падне в ръцете им, защото, ако сиуксите мразят някого, това наистина са водачите от племето на поуните, които винаги са готови да им навредят.

Шумът растеше с всяка изминала минута. Играещите се отдалечаваха от огъня и приближаваха свещения вигвам, като изригнаха страшни заплахи към пленниците.

Внимателните очи на Армстронг откриха посред тълпата самозвания пратеник с белите пера. Той викаше и танцуваше по-шумно от другите и с ръмжене и подскачане незабелязано се приближаваше към входа на свещения вигвам. Сред общия шум той успя да произнесе няколко английски думи, които достигнаха до пленниците.

– Сиуксите глупави! Червената стрела... ще освободи бели... две-три минути...

Като че ли в потвърждение на тези обещания страшен гръм разцепи небето, а светкавицата освети ярко вътрешността на вигвама. Сред грозните трясъци, които сякаш искаха да разрушат лагера, Червената стрела се метна встрани от тълпата и за миг успя да се скрие при пленниците, като спусна след себе си платнището. Нова светкавица сякаш изгори всичко наоколо, а гърмът накара хората да налягат по земята в суверен страх. Сред внезапната тишина се чу силен вой и връхлетя страшен вятър, който засипа с пясък лицата.

– Ураган – прошепна Чарли, – познавам гласа му.

– Да – отзова се Червената стрела, – голям ураган... ще помете вигвам, хора, всичко... ние скоро бяга... река, скача вода, плува... хайде, хайде...

И наистина във вече бурята вилнееше. Вигвамът се тресеше от вятъра и всеки миг можеше да се срути.

Чарли повдигна платнището на входа.

Ужасен мрак беше скрил огъня и хората, пясък пръскаше толкова силно, че никой, дори и пазачите, не беше останал наоколо.

– Ето нашия миг! – извика Чарли. – Сега или никога!

Той изскочи от вигвама и всички го последваха. Щом хукнаха в мрака, един глас прозвуча край тях:

– Движете се вляво!

Познаха Златната гривна.

– Прощавай, приятелю! – извика Армстронг.

Бегълците едва се придвижваха напред, хванати за ръце, за да се противопоставят по-успешно на прерийния вятър. Заслепяваше ги прах, мълнии ги оглушаваха, биеше ги едър град. Те се препъваха, падаха в някакви ями, ставаха отново и пак се втурваха напред.

След час пресичаха реката с плуване и щом стъпиха на отсрещния бряг, се ориентираха по звездите. Небето неочаквано светна и те поеха на югозапад по безкрайната прерия.

Вече не се страхуваха от индианците. Дори и да бяха открили бягството им, те трудно щяха да се организират, за да ги преследват, защото много време щеше да им трябва, докато съберат разпръснатите от бурята коне. А и едва ли щяха да се решат на такова нещо през нощта.

– По всичко изглежда, господин Мигюр, че още веднъж сполучихме да спасим скалповете си – каза през смях Чарли.

– Да – отвърна му кореспондентът, – трябва да благодарим на нашия приятел Червената стрела. Дължим му много!

Глава XVI В ЛАГЕРА

Няколко дни по-късно в една звездна, но безлунна нощ комендантът Сейнт Ор, с пораснала за седмица брада, лежеше върху бизонска кожа в палатката си. Почти до краката му прачеше огън, запален направо на земята. До този огън капитан Сейнт Ор беше приседнал върху едно пънче и пушеше лулата си, като си играеше с ушите на едната от двете хрътки, които водеше постоянно със себе си.

Наоколо край такива огньове се бяха разположили спокойно уморените войници. Едни от тях се бяха излегнали, други седяха и пушеха, докато разговаряха помежду си. Зад огньовете бяха опънати в една редица палатки, които белееха в тъмнината, после се виждаха навързаните коне, а зад тях стояха като крепост товарните коли.

Изведнъж нощната тишина беше нарушена от виковете на часовете: „Кой иде?“ Дочу се притичване, припрян разговор. Часовоите извикаха дежурните и адютантът Пейтън също се отправи нататък, за да се осведоми какво става.

Почти веднага той дотича обратно в палатката на полковника, едва съдържайки радостта си.

– Ех, че новина! – извика той. – Върна се младият Армстронг заедно с Марк Мегер и двамата индиански водачи... Сега са в караулното, полуголи и примрели от глад. Пристигат направо от лагера на сиуксите!

– Армстронг! – радостно извика полковникът и веднага скочи на крака. – Това се казва радостна новина. Щастлив съм да стисна ръката на този прекрасен младеж.

Но бързо се овладя и заговори като началник:

– Арестувайте го и му забранете да се среща с когото и да било. Преди всичко да му се даде необходимото, на него и на приятелите му, а после да ми се докладва кога ще е възможно да бъдат разпитани.

Адютантът се обърна кръгом и заедно с капитан Сейнт Ор тръгна към караулното.

Бежанците вече бяха заобиколени от цяла тълпа любопитни. Всеки бързаше да им предложи услугите си. Един им подаваше бутилка вино, друг – наметало, трети – запалена лула. Грижеха се за тях с онова съчувствие, което събуждаше нещастният им вид.

Адютантът Пейтън не одобряваше заповедта на полковника и

знаеше, че това е обикновена формалност, въпрос на дисциплина, затова се опита да подслади доколкото може горчивия хап, който им носете.

– Драги Армстронг – каза шепнешком той на младия офицер, – заповядано ми е да ви държа под арест. Разбира се от само себе си, че съм изцяло на вашите услуги, затова ми кажете какво ви е необходимо...

– Много е лесно за казване – рече през смях Франк, – най-напред да обядваме, защото от петнадесет часа не сме слагали нищо в уста. Добре, че забелязахме вашите огньове. И така – парче печено месо и осем часа сън. След това, давам дума, никакъв арест няма да ме огорчи.

Новината бързо беше обиколила лагера и от всички страни се стичаха любопитни офицери и войници. Искаха да видят призрака. Но трябваше наистина да се задоволят само с гледане – как този призрак и приятелите му лакомо лапаха обилния обяд, за който се беше постарал капитан Сейнт Ор.

След час лейтенант Армстронг; подкрепен от обяда и хубавото вино, облечен с чисти дрехи и така бодър, сякаш си беше отспал вече, бе отведен при полковник Сейнт Ор.

– Е, лейтенант, свършихте ли най-последните си скитания?

– Тъй вярно, господин полковник – отговори Франк скромно, но с твърдост в гласа.

– Напуснали сте отряда, за да проследите забелязаните следи?

– Тъй вярно, господин полковник.

– От доклада на вашия началник разбрах, че ви е разрешено да се отделите само за три дни. По каква причина нарушихте този срок?

– Защото имаше възможност да получа много важни сведения!

– Получихте ли тези сведения? – попита полковникът, като го гледаше в упор.

– Тъй вярно, господин полковник.

– Разказвайте, слушам ви.

– Сведенията са следните, господин полковник. Дакота се готвят да се обвържат в съюз със съседните си племена, а може би и с чернокраките. Начело на това движение стои образован вожд, смел, богат и способен. Неговите идеи, разбира се, са по-реалистични от тези на индианците. Той се опитва да им внуши, че е необходимо време, за да могат от тълпа да се превърнат във войска, да се обучат, да укрепне съюзът им и да станат истинска сила. Неговите идеи и планове, мога да се обзаложа за това, са повече миролюбиви, отколкото воинствени. Той предпочита да преговаря с правителството за условия, които поне малко да са изгодни за тях, отколкото да вдигне бунт. Но на съвета не беше чут и

надделяха онези, които искаха война незабавно. Но каквото и да се случи, този вожд е с много знания и не се съмнявам, че той ще се види принуден да оглави воините и като отстъпи пред решението на съвета, да започне бойни действия. Такъв противник не е за пренебрегване. Ще разберете сериозността на моите думи, господин полковник, когато ви кажа, че преди няколко седмици дакота получиха от Канада оръдия, модерни пушки и много амуниции. Засега не са въоръжени добре и не са готови за война. Един бърз поход ще задуши още в зародиш подготвения бунт.

Полковникът стана и се разходи из палатката.

– Как научихте всичко това?

– Бях в техния лагер – скромно отвърна Армстронг.

– Ходихте там? Ето къде са ви завели следите.

Комендантът го покани да седне до него, подаде му цигара и внимателно изслуша всички подробности. Армстронг разказа всичко, като скри само името Макдиармид. Той прецени, и това беше правилно, че няма право да издаде онзи, който направи всичко възможно да спаси живота му.

После преминаха върху приблизителния брой на дакота, силата и въоръжението им. И едва когато изчерпаха всички тези въпроси, полковникът освободи лейтенанта.

– Сега сте свободен, драги – стисна му той сърдечно ръката, – брат ми ще ви настани удобно... Наспете се добре, ще ви трябват всички сили, с които разполагате, за да доведете докрай работата, която вършите за родината си.

После полковникът заповяда да повикат Марк Мегер, който потвърди всичко, разказано от Армстронг. По предварителната уговорка, която имаха, Мегер също не спомена името на вождата Златната гривна. В замяна на това той беше неуморен в похвалите си за усърдието, хладнокръвието и трезвата храброст на своя приятел.

Франк весело вървеше към отредената за него палатка. Когато стигна близо до района на офицерите, той беше пресрещнат от група, сред която бяха капитан Грюнт, Корнелиус ван Дайк и някои други офицери. Всички те вече бяха узнали за завръщането на Франк и шумно го поздравяваха. Само Ван Дайк, поразен от този неочакван за него обрат, се чувстваше неудобно. Той непрекъснато се държеше настрана, а това го поставяше в още по-неловко положение.

Най-сетне се реши да проговори.

– Най-накрая се върнахте – с кисело лице и все така официално

каза той, но не се реши да му подаде ръка, – и то благополучно.

– Да, върнах се и на всичко отгоре със скалпа си, макар че ми предсказвахте с такава любезност неговата загуба – отвърна Франк с явно презрение.

Корнелиус се отдалечи, след като забележките на колегите му го накараха да потъне в земята от срам. От този момент те вече никога не си проговориха.

Като остана сам, полковник Сейнт Ор се замисли дълбоко и няколко пъти обиколи палатката си, докато накрая седна върху походното си столче, и след като написа няколко реда, нареди да извикат адютанта Пейтън.

След няколко минути тръбачът свиреше сбор и пред строя командирите прочетоха следната заповед:

„В три часа сутринта лагерът да се приготви за преместване. В четири часа да се оседлаят конете, обозът ще остане назад. Хората да имат храна за осем дни. Тази вечер огньовете да се изгасят един час по-рано.“

След прочитането на тази заповед офицерите се събраха около комеданта, за да разберат подробностите.

– Господа – каза той, – предстои ни работа. Индианците са наблизко с големи сили. Решавам да влезем в бой с тях, без да изчакаме колоната, която идва на помощ от Карам. Слагаме много на масата, рискуваме, това е вярно. Но се надявам да победим! Необходимо е само всеки от вас да изпълни дълга си, в което не се съмнявам!

Глава XVII ВЪВ ФОРТА

Мисис Сейнт Ор седеше в едно от креслата в работния кабинет на мъжа си и мълчаливо плетеше вълнени чорапи, предназначени за бедните индианци, които бяха дошли наскоро във форт Лъки. Наблизо Нети Дашууд, бледа и сякаш предала се, с паднали над слепоочията светлоруси къдрици, които сега бяха станали почти прозрачни, се беше отпуснала на дивана.

Усещаше се приближаващата есен. Дървата прашяха в голямата камина. Навън природата изглеждаше сива и меланхолична. Плацът, на който доскоро се водеха занятията на войниците, беше пуст. Тревата, винаги равно подстригвана, стърчеше на рошави кичури. Цветята бяха изсъхнали и пожълтели. Казармените помещения изглеждаха потъмнели и запуснати. Часовои имаше само при главния вход на форта и пред шаба. Всичко наоколо носете печата на печал и запуснатост.

Мис Дашууд, тъжна от въздействието на тази картина и от жалните вопли на вятъра в камината, нямате сили дори да говори. Беше станала от леглото преди два дни. Изведнъж мисис Сейнт Ор дочу силна въздишка и когато вдигна глава, видя госпожицата цяла обляна в сълзи.

Тя бързо захвърли плетивото си, изтича до болната и я прегърна, обсипвайки я с целувки.

– Недей така, миличка, това е безразсъдно. Не трябва да плачеш... сълзите няма да помогнат...

И докато казваше това, тя също заплака.

– Ах – простена болната, – колко е ужасно това безкрайно очакване!... Отникъде няма известие... Не мога да се примиря с мисълта, че той е умрял... не мога...

Мисис Сейнт Ор триеше сълзите си и се опитваше, доколкото можеше, да успокои бедната девойка.

– Скоро ще получим вести. И войската очаквам да се завърне, защото няма да може да остане през зимата на открито в прерията.

– А мислиш ли, че е възможно той да се завърне с тях?

– Разбира се, толкова повече, че за смъртта му не се получиха сигурни потвърждения. Разбрахме само, че е тръгнал по опасен път... Мъжът ми много пъти през живота си е постъпвал така и както виждаш, е здрав и невредим.

– Каква егоистка съм! – извика девойката. – Колко лошо е от моя страна да ви дотягам със своята мъка, когато си имате достатъчно и своя, скъпа мисис Сейнт Ор! Простете ми. Ще се постарая да бъда благодарумна... Господи! Колко грижи ви създавам!...

– Никакви грижи не ми създаваш, дете мое, напротив. Ще ти кажа откровено, че ако не беше тук, щях да се чувствам съвсем изоставена. Нети, ти не можеш да разбереш какво е да бъдеш жена на войник, да прекарваш седмици и месеци с мисълта, че го заплашва опасност, да чакаш вести и същевременно да се боиш от тях, да чакаш идването на куриера, а да се страхуваш да разпечаташ плика с новините.

– Скъпа мисис Сейнт Ор – Нети поднесе ръката ѝ до своите устни, – простете ми детинската постъпка. Сигурно това е, защото съм още твърде слаба след болестта и трудно сдържам сълзите си, но вие ми простете.

– Сега пък измисли друго! Хайде да не говорим повече за това. – Мисис Сейнт Ор стана и се опита да изглежда весела. – И двете сме неразумни и се тревожим без причина.

При тези думи тя се приближи до прозореца и се загледа разсеяно към плаца.

– Виж! Погледни натам, това е мисис Пейтън. Така бързо тича насам без шапка и с развети коси... Нещо важно се е случило.

Тя бързо отиде да я посрещне на вратата. По стълбището вече кн-теше гласът ѝ:

– Елси, миличка, нашите си идват!... Вече са съвсем наблизо!

И младата жена връхлетя запъхтяна в стаята.

– Погледнете сами – каза тя, като приближи до прозореца и посочи нещо в прерията.

Мисис Сейнт Ор дълго се вира надалече и най-сетне успя да различи две мънички фигурки, които бързо се приближаваха. Тя веднага позна двете хрътки на своя мъж, които той и този път бе взел със себе си. Радостен вик се изтръгна от гърдите ѝ.

– Имаме известия, известия! – не се сдържаше тя, като обви с ръце шията на Нети.

– Известия? Откъде?... – без да може да разбере каквото и да е, попита бледата девойка.

– Истина е, мила моя, нашите хрътки си идват. Мъжът ми винаги ги изпраща с писмо до мен, когато е решил да се завърне във форта.

През това време хрътките вече прескачаха фортовия ров. Те сякаш летяха по земята, когато минаваха през плаца. След миг бяха пред

къщата. Мисис Сейнт Ор отвори прозореца.

– Ситън, Браун, тук! – извика тя.

Благородните животни изскимтяха от радост, с един скок се метнаха по стъпалата и връхлетяха в стаята. Те се движеха толкова бързо, желанието им да близнат ръката на мисис Сейнт Ор беше така голямо, че тя не успяваше да вземе хартията, завързана за нашийника на Ситън.

Най-сетне се добра до писмото и го прочете високо.

До мисис Сейнт Ор, форт Лъки.
От бойното поле, Малък Мисури,
12 октомври

Всичко върви много добре. Срегнахме се със сиуксите на шест километра от Естакада, според предвижданията на Армстронг. Той показва чудесни качества и храброст. Сполучи успешно да се завърне от лагера на Изправената мечка, където е имал дързостта да се промъкне...

– Нети, пиленце, какво ти става? Да не би да ти е лошо? – попита мисис Пейтън, като хвана болната за ръката, защото тя извика и в миг изгуби и последния цвят на лицето си.

– Не... нищо... четете... от радост е – отговори тя, като молеше с жест мисис Сейнт Ор да продължи писмото.

Възползвахме се от благоприятния случай и без да чакаме подкрепленията, които ни бяха обещани от Нарамии, разбихме сиуксите на пух и прах. Нашите загуби са трийсет и осем души, между които и двама офицери: лейтенант Грокъм и младият лейтенант Дейвид. Пейтън е жив и здрав. Армстронг е ранен от стрела в ръката. Ще бъдем във форта около осемнайсети, ако времето е благоприятно.

В. Сейнт Ор

– На осемнайсети, а сега сме петнайсети. Това означава след три дни? – радостно извика мисис Пейтън.

– Той е ранен – прошепна с разтреперан глас Нети Дашууд – и може би...

– Нищо опасно не може да бъде, нали чухте, че е в ръката?

Изведнъж мисис Пейтън извика:

– Вижте, на нашийника на Браун има друго писмо!... Елате да го

вземем. Елси!

И наистина едно пакетче се подаваше изпод този нашийник и едва се забелязваше. Бързо го взеха и прочетоха написаното върху плика:

За мис Нети Дашууд, форт Лъки

– Моля ви, прочетете ми го. Сега не мога да различа и една буква. Писъмцето беше едва от десетина реда:

Младежът се държи като истински герой. Раната му е лека и не крие опасност. Сметнах, може би напразно, че трябва да пазя тайната Ви и с горчивина трябва да призная, че той и сега продължава да си мисли, че братовчедка Ви Джулиет е всичко за него. Ако имах правото да говоря, сърцето му щеше да узнае истинския път към щастието. Но обещах да мълча и ако той не се досеща, вината е Ваша, мило дете, а не негова. Въпреки това съм ядосан на този слепец, защото това негово сърце трябваше да се обърне най-сетне към Вас. Наистина, няма ли да е по-добре, ако му се помогне за това?

Джим Сейнт Ор

Жените веднага се заеха да коментират получените вестии, да препорочитат писмото на коменданта и се отдадоха изцяло на радостта си, че мъжете им са живи и здрави и скоро ще се завърнат. Те не забелязаха бързата промяна, която ставате с Нети Дашууд.

Малката болна се изправи, по лицето ѝ заигра руменина, очите ѝ заблестяха някак особено.

Щом мисис Пейтърн си отиде, Нети се приближи до мисис Сейнт Ор, прегърна я и каза:

– След като размислих добре, смятам, че мой дълг е да напусна веднага форта.

Жената вдигна недоумяващи очи.

– Да напуснеш форта? С толкова крехко здраве? Но защо, кажи ми, за Бога!

– Така трябва. Не мога да бъда тук, когато те се завърнат – каза тя, като криеше пламналото си лице в прегръдката на мисис Сейнт Ор.

– Това е лудост!... Не трябва дори да споменаваш за напускане на форта, Нети!

– Необходимо е – каза решително тя. – Ако ме обичате, трябва да ми помогнете, за да не се забавя излишно. От една страна, не искам да

будя у никого състрадание, а от друга – след като не мога нищо да направя сама, няма да допусна други да сторят нещо, от което Джулиет би могла да е недоволна.

– Джулиет! – извика мисис Сейнт Ор. – Да разбирам ли, че искаш да се принесеш в жертва за братовчедка си? Ах, дете, дете! Колко много се лъжеш, ако допускаш, че Джулиет мисли сериозно за лейтенант Армстронг!

– Дори тя да не мисли... той мисли сериозно за нея.

Мисис Сейнт Ор укоряватے дълбоко в себе си Джим, че не беше открил истината пред Франк. Но в същото време съзнаваше, че е излишно да спира девойката.

– Мислех си, че ще мога да те задържа до Коледа и после да те изпратя до Ню Йорк. Още ли искаш да си заминеш сама?

Нети кимна утвърдително.

– Кога?

– Утре, дори днес, ако е възможно.

– Трябва да ти откажа, скъпо дете, но мисля, че нямам право. Най-добрият начин да докажем на приятелите си своята любов е да постъпваме според техните желания... Не без съжаление ще отида да се разпоредя да се подготви всичко за заминаването ти. Утре ще дойдем с мисис Пейтън да те изпратим до гарата. Сега вече е късно. Знаеш, че влакът е в седем... Но трябва да се погрижа и за това, временният комендант на форта да ни осигури охрана...

Нети горещо прегърна мисис Сейнт Ор.

Когато след три дни Дванайсети кавалерийски полк, покрит с прах и кал, придружен от обоза си и от пленени индианци, с изморени коне влезе във форта, Нети Дашууд вече беше на стотина километра далеч с тихоокеанския влак. С удовлетворена гордост, но и с голяма тъга Нети гледаше през прозореца на влака как чезнат тъмните гори на просторната прерия.

Глава XVIII

СРАЖЕНИЕТО КРАЙ БРЕГОВЕТЕ НА МАЛКАТА РЕКА

Войските от форта и две хиляди индианци, предвождани от Златната гривна, се срещнаха сред откритата прерия край бреговете на Малката река. Сражението беше разгорещено, жестоко и кръвопролитно.

Щом черната редица на индианците се показа край левия бряг на реката, полковник Сейнт Ор заповяда да оседлаят конете. Отрядът се придвижи напред и зае позиция по хълмовете, като остави равнината под себе си. По този начин беше спечелено значително предимство.

От своя страна червенокожите забелязаха това придвижване на противника, възседнаха конете си и с диви викове се хвърлиха напред.

Както беше предвидил Армстронг, Макдиармид бе приел своя нравствен дълг да поеме командването на индианците в едно безумие, което той съзнаваше най-добре от всички. Известен от разузнавачите си за придвижването на войската само седмица след бягството на Армстронг и Мегер, той едва успя да изпрати жените и децата на безопасно място в Канада.

За него нямаше съмнение относно изхода на битката. Не му остави време нито да я избегне, нито да се подготви за нея. Но жребият беше хвърлен, а Макдиармид не беше от онези, които отстъпват в минути на опасност. Индианците нямаха оръдия, пушките им бяха недостатъчно, а муниции почти им липсваха... Все пак непоколебимостта им беше явна и в целия лагер на Изправената мечка не се намери нито един, който да призове към отстъпление. Само Макдиармид, удивен от бързото придвижване на двете страни, разбираше опасните последствия, които заплашваха индианците при несполука. Съюзът на племената, за който той мечтаеше, изискваше поне няколко седмици, за да се осъществи, а Макдиармид не разполагаше дори и с няколко часа, за да организира боя. И все пак, като чувстваше отговорността си за пропадането на всичко, той не помисляше нито за миг за измъкване.

Поддържаха го всички. Безусловната преданост на индианците към него, смелостта на всеки един от тях и слабата надежда, че някоя непредвидена случайност може ако не да спаси, то поне да отслаби удара, готов да се стовари върху смелата му, но неподготвена за такова

сражение войска, го крепеше.

Той побърза да изпрати куриери до съседните племена, като ги призоваваше на помощ, а сам застана начело на сиуксите.

Яхнал чудесен чистокръвен сив кон, доведен от Канада, в бойните си дрехи, с украсено според индианския обичай лице в жълто и зелено, Макдиармид усещаше своята безгранична власт над тези сляпо предани му храбреци и в сърцето му все пак блещукаше слабото пламъче на надеждата.

Той възнамеряваше да започне сражението в отбрана, като се възползва от прикритието на местността, осеяна с храсти и могили. Трябваше да дочака неприятеля съвсем близо и да приеме боя гърди в гърди – в това виждаше той своя шанс. Но подобен маниер противоречеше на индианските представи за храброст. Те не можеха да го разберат и предпочитаха да се хвърлят смело и безумно напред.

Само след десетина минути разстоянието между двете войски не надвишаваше три-четири километра.

Върху откритото поле всичко се виждаше като на длан.

Тогава полковник Сейнт Ор заповяда на двете оръдия, останали зад конницата, да дадат по един изстрел срещу неприятеля.

Въздействието от тези изстрели беше убийствено. Щом видяха падналите сред тях снаряди, дошли от толкова далече, индианците в миг разбраха, че техните стрели и копия не могат да достигнат неприятеля от такова разстояние. Те видяха хората, убити за миг от двата снаряда, и спряха, готови да се хвърлят в бягство.

Но в този миг правителствените войски видяха как сред уплашени индианци се появи един великолепен конник, наметнат с блестяща мантия от злато и скъпоценни камъни, който вдъхна, смелост на разколебаните си воители и успя да събере разпокъсаните им редици, да върне побегналите и да ги поведе в настъпление.

Изминаха няколко минути, докато отново напълнят оръдията. Противниците бяха вече само на километър. Последваха нови гърмежи и ново смущение в редиците на индианците.

Този нов изстрел беше предвиден от вожда им. В мига, когато съзря пушека пред дулата на оръдията, но още не се беше чул техният гръм, той се надигна върху седлото и с могъщ вик издаде заповедта си за атака. После пришпори коня си, като увлече всички след себе си.

Стана очевидно, че индианците привикват с оръдейните изстрели и дори петте, които последваха, макар и да взеха стотици жертви, вече не можеха да спрат устрема им.

Полковник Сейнт Ор, който се намираше в ъгъла, образуван от двете крила на неговия отряд, не можеше да не се възхити на смелата решителност, която показваше неприятелят, а най-ве-че на вожда му. Това не му попречи да види, че индианците застрашаваха вече левия му фланг. Но въпреки всичко той задържаше с труд разгорещените си войници, които кипяха от желание да се втурнат напред. Той издаде заповед да останат като неподвижна стена с пушки на рамо... А човешката вълна срещу тях застрашително приближаваше.

Червенокожите бяха вече на около половин километър. Стрелите им започнаха да достигат войниците и падаха току в краката им.

В този момент полковникът вдигна сабята си.

Това беше сигналът, по който лявото крило, където беше разположена кавалерията под командването на майор Уестбрук, се хвърли с глух тропот от конски копита върху индианския фланг.

Чу се кратка и повелителна заповед от един познат на всички индианци от форта глас:

– Внимание!... Огън по редици... първа редица... огън... бий!

Разнесе се зловещ трясък. Сред устремените напред индиански колони започнаха да падат хора, ранени коне се заизправяха на задните си крака, всичко се размеси и обърка.

Но вече звучеше нова команда:

– Внимание! Втора редица... огън... бий!

Последва нов трясък и индианците, оглушени и пометени от куршумите, спряха. Те пуснаха няколко единични изстрела и облак от стрели. Няколко войници бяха ранени.

В мига, когато спряха, поражението на индианците беше сигурно. Четирите последвали залпа причиниха страшно опустошение в редовете им. Тогава дясното крило на белите с правилен маньовър се вмъкна в колоните им и хората стреляха почти с допреди до гърдите пушки. Тази минута чакаше полковник Сейнт Ор. Той се хвърли с резерва си сред индианците.

Започна страшен бой гърди в гърди. С pistolетите си кавалеристите изведнъж надделяха, защото индианците не използваша копията си поради недостатъчната дистанция. Някои от тях, като Червената луна и Американския кон, които притежаваха исполинска сила, помитаха войниците около себе си. В този бой се разиграха страшни сцени. Татука, който се озова под коня на Дейвид, хвана нещастника за единия крак, смъкна го на земята и в миг заби в гърдите му ножа си чак до дръжката. Сам той беше убит секунда по-късно от няколко изстрела, но загина,

след като успя да си отмъсти.

Имаше и невероятни случки. Ван Дайк, който презглава побягна от полесражението, неочаквано видя пред себе си Златната гривна. Макдиармид позна омразния си доносник и се нахвърли със сабята си върху него, но един куршум раздроби крака на сивия му кон и той остана неподвижен. А в това време Корнелиус си плю на петите и спря едва когато се видя далеч от изстрелите.

Франк Армстронг беше измежду първите, които се озоваха между индианските колони. Изведнъж се видя срещу Изправената мечка и се спаси от страшния удар само по чудо. Той беше ранен със стрела в ръката още в началото на боя и трябваше да се сражава само с десницата си. Като пришпорваше коня си, той успя да отбие насочения срещу него удар и да изпразни в гърдите на противника пистолета си. Вождът на дакота се строполи като сноп и не помръдна повече.

Цялото внимание на Франк сега се насочи към Златната гривна, който се биеше храбро на стотина метра от него. В душата си той му желае да умре с оръжие в ръка. Франк се боеше за съдбата на Макдиармид – да не би да попадне в плен.

Чарли Колорадо успя да срази Червената луна с карабината си. Американския кон падна под ударите на четирима кавалеристи, които го бяха обградили. И когато загина Изправената мечка, индианците бяха напълно победени. Загубили половината си воини, притиснати от две страни, те престанаха да се сражават и един след друг хвърляха оръжието си. Само неколцина успяха да се спасят с бягство.

Накрая остана само една групичка, която продължаваше отчаяно и безнадеждно да се отбранява. Посред тези индианци беше и Златната гривна. Тези хора бяха въоръжени като белите и дадоха на войниците добър урок, но колкото повече броят им намаляваше, толкова по-плътно се събираха те около своя вожд, който едва се държеше на седлото след двете получени рани и голямата загуба на кръв. Хората му съвсем осезателно отстъпиха пред численото превъзходство на войската. Кавалеристите все повече стягаха обръча си около тях и приближаваше онзи миг, когато неколцината храбреци щяха да се видят съвсем сломени и заловени в плен. Но в най-критичната минута сред сражаващите се влезе конник с дрехи на шотландски планинец, хвана изнемошелия вожд, постави го като чувал пред себе си върху седлото и изчезна като светкавица на север.

Армстронг видя тази сцена и разбра всичко: доблестният Евън Рой избави Макдиармид благодарение на отчаяната си храброст.

Това беше последният епизод на сражението. Останалите индианци се впуснаха в бяг. Всичко продължи не повече от два часа, но смъртта беше взела богата жетва. И от двете страни имаше обезобразени трупове, охкащи ранени, осакатени коне и потоци от кръв.

Комендантът Сейнт Ор не позволи на войниците си да преследват побягналите. Той знаеше, че главната цел на битката е постигната и съюзът на индианските племена нямаше в скоро време да се поднови. Затова, щом видя, че бойното поле е изцяло под негов контрол, полковникът заповяда да се прекрати стрелбата и да се свири отбой.

Когато войниците се строиха, направиха проверка и известиха имената на онези, които липсваха. Бяха шейсет – двайсет и двама ранени и трийсет и осем убити. Отначало помислиха, че Ван Дайк е в числото на убитите, защото през последния час никой не го беше виждал. Вече решиха да впишат името му в списъка на загиналите, когато той се появи иззад прикритието блед и посрамен.

Успя да съобщи, че конят му бил убит под него и едва успял да се спаси от скалпиране.

За негова беда тази версия беше силно разклатена, защото конят му наистина беше намерен убит, но на петстотин метра от мястото на сражението. А изстрелът, който го беше убил, явно бе даден зад главата му, откъм ухото.

Тази история напълно погуби Ван Дайк в очите на полка. И без това вече много офицери страняха от него заради случая с Армстронг. Сега само двама-трима се решиха да отидат при него, и то за да му предложат да си подаде оставката.

– Знаеш ли какво, драги – каза му още същата вечер капитан Грюнт, когато се бяха събрали да пият пунш, – ще ти бъде невъзможно да останеш в полка. Може и да не си виновен, но обстоятелствата се обърнаха срещу теб и всички взеха страната на онзи малък интригант Армстронг. Трудно се рита срещу ръжен, по-добре е веднага да отстъпиш.

След този разговор Корнелиус се промъкваше към палатката си, но когато минаваше покрай тази на Армстронг, дочу своето име и верен на нрава си, спря да послуша.

Марк Мегер беседваше с ранения лейтенант. Той цял ден бе стърчал до полковника и бележникът му бе пълен с впечатления и бележки. Щом привърши сражението, още на самото място той написа чудесен репортаж за станалото, като го придружи със скици и рисунки. В следващите минути Чарли Колорадо вече препускаше към най-близката

железопътна гара, прикътал драгоценната кореспонденция за „Хералд“.

Щом изпълни задължението си, Мегер побърза да навести своя приятел.

– Ами – казваше Армстронг в минутата, когато Ван Дайк спря край палатката му, за да подслушва, – да оставим този разговор. Какво е направил или какво не е направил Ван Дайк, това не ни интересува.

– А видя ли този дявол Макдиармид как се биеше?

– Като лъв. По едно време си помислих, че ще го хванат в плен.

– О, за това не биваше да се страхуваме. По-скоро щеше да се остава да го наскечат на парчета, отколкото да бъде пленен. Той добре знае какво го очаква.

– Много се радвам, че не е заловен. Но е възможно Евън Рой да е отнесъл само трупа му със себе си. От това се страхувам. Но смъртта на бойното поле е най-голямата награда за войника. Той не можеше да лине между суксите, нито да се върне между нас... Колко жалко, че този смел младеж – толкова смел и способен – е тръгнал по грешен път...

– Малко офицери като него са необходими и нашата армия би станала най-добрата в целия свят. Как мислиш, дали някой не го е познал?

– Никой, сигурен съм в това. Първо, изрисуваното му лице, второ, нали само ние двамата го познаваме. Кой би могъл да си помисли, че индианският вожд Златната гривна е бивш възпитаник от Уест Пойнт?

– Това е много пикантно. Ще ми разрешиш да разкажа тази история в „Хералд“.

– Не, драги Мегер, умолявам те, недей, дори не споменавай за това. Че на кого друго освен на него и на Червената стрела дължим живота си? Без неговата намеса щяха да се разправят с нас много преди да връхлети ураганът, който ни помогна. Ако разберем, че е умрял, тогава може, но засега нищо не е сигурно. Евън Рой би направил всичко, за да го спаси. Трябва да пазим тайната му. За нас това е въпрос на чест.

– Съгласен съм с теб, но ми признай, че по-голяма услуга на вас двамата с Макдиармид не може да ви направи никой освен един заклет вестникар. Засега само ще съхранявам тази любопитна история.

– Оценявам по достойнство всяка твоя жертва, бъди уверен в това – каза Армстронг усмихнат.

– Сега се погрижи добре за почивката си през тази нощ – каза Мегер, като ставаше, – докторът каза, че раната ти не е опасна, а полковникът е приготвил чудотворен мехлем – заповед за теб в полка.

Корнелиус побърза да отmine, за да не го забележат.

– Гледай ти! Ех, че новина! – шепнеше си той на път за палатката си. – Армстронг и Мегер познават Златната гривна. Трябва тази работа да се продаде както подобава и добре да се поразпита за този Макдиармид.

Глава XIX СРЕЩУ КОЛЕДА

Настъпи Бъдни вечер. Бяха изминали вече два месеца, откакто Корнелиус ван Дайк беше принуден да си подаде оставката, осъден от всички офицери. За да се поутеши, той се отдаде на всякакви развлечения, като използваше всички възможности, които можеше да даде Ню Йорк на човек без работа и с много пари.

Една вечер той беше в Италианската опера и тъкмо се настаняваше на обичайното си място в партера, когато забеляза полковник Сейнт Ор със съпругата му, пристигнали за малко в Ню Йорк. Бившият лейтенант се уплаши не на шега и побърза да се скрие. Навсякъде го преследваше късият енергичен надпис на полковника, надраскан върху молбата му за напускане на полка: „Мнението ми, господин министър, е, че армията ще спечели много от незабавното уволнение на този офицер. Сейнт Ор.“ Щом видя полковника, тези думи му се сториха като отпечатани върху завесата на театъра.

Докато излизаше бързо навън, той си каза:

– Ще трябва да се отбия в най-близкото кафене, за да изиграя един билиард.

Но докато си търсеше партньор, слухът му беше поразен от познат глас:

– Драги Мегер, трябва да знаете, че ние във форт Лъки нямаме билиардна маса, за да тренираме. Ще трябва да ми отстъпите двама и пет карамбола аванс.

Дебелият човек, който произнесе това, не беше друг, а капитан Щрикер. И той знаеше историята на Корнелиус. Значи и оттук трябваше да се бяга. Отгоре на всичко специалният кореспондент го гледаше право в очите, и то не особено любезно. Корнелиус познаваше Марк Мегер, беше чел и знаменития му репортаж, отпечатан на три колони във вестника под примамливото заглавие „Изправената мечка“ – военен съвет в лагера на сиуксите. – Подробен репортаж на специалния кореспондент на „Хералд“. Беше прочел, разбира се, и за подвизите на Армстронг, и двусмислените подмятания за Ван Дайк, нещо, за което той нямаше ни най-малко желание да си припомня.

Вече се бе приготвил да избяга още веднъж, когато внезапно почуства една ръка върху рамото си и чу тежък глас:

– Най-сетне ви срещнах, господин Ван Дайк...

Бившият лейтенант се обърна бързо и се озова срещу висок млад човек, когото той, както му се стори, беше виждал някъде, но не можете веднага да разпознае притежателя на тези черни очи, бледо лице и иронична усмивка върху тънките устни.

Непознатият беше облечен модерно, без онази пъстрота, по която веднага можеше да се познае човекът със смесена кръв, каквото беше той без съмнение. Нито тежката верижка на жилетката му, нито едрият брилянт на вратовръзката му, нито пръстенът му, нито прекрасно ушитият му костюм, нито безукорните му ръкавици – нищо не даваше ни най-малка възможност на Корнелиус да го разпознае.

Но в лицето на непознатия имаше нещо такова, което не се хареса на Ван Дайк и прогонваше желанието му да разговаря с него. Той реши да прибегне към онова средство, което му помагаше много пъти.

– Нямам честта да ви познавам, уважаеми господине – каза рязко той и се обърна, за да излезе.

Но в същия миг почувства, че не са го пуснали.

– Наистина много къса памет имате, господин Ван Дайк – каза Макдиармид.

Той беше! Най-сетне бе срещнал оня, когото търсеше цели три години.

– Повтарям, че не ви познавам! – повтори натъртено Ван Дайк.

– Но затова пък аз ви познавам – отвърна Макдиармид, като подчерта личното местоимение „аз“.

Говореше хладнокръвно, но усмивката не изчезваше от устните му. Все пак бившият лейтенант предусещаше приближаващата се буря.

Ако трябва да сме напълно откровени, бихме прибавили, че в случая Ван Дайк беше съвсем искрен. Той се беше срещал с Макдиармид само два пъти: първия път в Уест Пойнт, когато го бе видял като възпитаник на военната академия със забранената цигара в уста, и втори път – в облеклото на индиански вожд, подгонил панически побягналия лейтенант, който поради това не можа да го разгледа внимателно.

И затова произнесе неуверено:

– Възможно е да съм ви забравил... с кого имам честта?...

– Уважаеми господине – отвърна другият, без да обърне внимание на думите му, – веднъж бях сред млади хора, току-що завършили военната академия в Уест Пойнт, и те ми разказаха за един от своите приятели, който бил изключен и не получил офицерско звание само заради доноса на един, забележете това, офицер, проявил се като пълен негодник,

който не служел в академията, дори няма! нищо общо с това, но се проявил като доносител само от любов към тази дейност...

Ван Дайк беше започнал постепенно да си припомня, но предпочете да се направи, че не разбира за какво става дума.

– Защо мислите, че този разказ има нещо общо с мен?

– Ето защо – отвърна непознатият, – аз се казвам Макдиармид. Разбрахте ли? А подлият негодник и шпионин, който е проявил доста старание, за да лиши Макдиармид от офицерското звание, подлецът, който по-късно измени и на служебните си задължения, се нарича Корнелиус ван Дайк.

Още при първите думи Ван Дайк бръкна в джоба си, където би трябвало да бъде пистолетът му.

А Макдиармид говореше, без да повишава глас, като натъртваше думите си и се пляскаше в техния ритъм по ботушите с камшик. Макар този разговор да се водеше тихо, без да излиза от рамките на нормалното общуване, все пак в изражението на лицата им, в стойката им имаше нещо особено и жадните за зрелища хора ги заобиколиха.

Щом Макдиармид произнесе заедно с името на събеседника си думата „подлец“, Ван Дайк измъкна бързо ръката си от джоба. В нея имаше пистолет. Той го вдигна и стреля почти от упор в противника си.

Но преди изстрела се чу изплющяване на камшик. Макдиармид удари по ръката Ван Дайк и пистолетът му изхвъркна. После той го шибна два пъти по лицето и остави на двете му бузи по една тънка синкава ивица.

Всичко това стана мигновено. Някои от хората наоколо се хвърлиха върху Ван Дайк и го отстраниха. Но никой не докосна Макдиармид.

Корнелиус се възползва от дистанцията и започна да обсипва неприятеля си с оскърбителни думи. Макдиармид стоеше безмълвно и гледаше към него с очевидно презрение.

Тогава от тълпата излезе широкоплещест господин, вдигна пистолета от земята и извади патроните.

Ван Дайк беше успял да се освободи от хората, които го държаха, и гледаше като безумен пред себе си. Стори му се, че целият форт Лъки се беше изгърсил в Ню Йорк, за да гледа срама му. Пред очите му се привиждаха капитан Сейнт Ор, капитан Щрикер, капитан Бурке, лейтенант Армстронг – всички те удивени от смелостта на Макдиармид – и най-накрая Марк Мегер.

Макдиармид продължаваше да се усмихва.

А в същото време Евън Рой свърши работата си с пистолета,

приблужи към злополучния Ван Дайк, подаде му го и каза високо и преднамерено вежливо:

– Ето играчката ви, господине. Махнах патроните, за да не би случайно да се нараните. Пък, току-виж, станала и някаква беля.

Присъстващите се разсмяха и понеже зрелището явно свършваше, мнозина си тръгнаха. Тогава Корнелиус, побеснял от подигравките, извика:

– Лесно е да ми се присмивате, когато сте седем срещу един!... Но ако тук се намира поне един честен човек, нека бъде мой секундант!...

Той гледаше към бившите си приятели по оръжие. Капитан Бурке, който и във форта беше измежду неговите приятели, не можа да остане равнодушен.

– Готов съм да ви услужа, драги Ван Дайк – каза той, като излезе пред тълпата. – Какво е станало все пак?

Нещастникът се улови за въпроса като удавник за сламка.

– Гледайте, моля ви се! Този човек, когото не познавам, ме оскърбява. Моля ви, драги капитане, изяснете тази работа. Ще ме намерите на Пето авеню!...

– Добре, заемам се с това.

Ван Дайк побърза да излезе и да потъне в нощната тъма.

Капитан Бурке, който като повечето офицери в армията беше ирландец, претендираше, че знае всички тънкости около уреждането на така наречените „въпроси на честта“. Той се приближи до Макдиармид и Евън Рой, поклони се вежливо и каза:

– Господа, нямам честта да ви познавам, но предполагам, че ритуалът по запознанството ще отпадне, щом ви кажа, че се обръщам към вас от името на моя приятел Ван Дайк.

И той подаде визитната си картичка на Макдиармид.

Той я пое с леко кимване, извади портфейла си и му връчи своята.

– Много ми е приятно да се запозная с вас. Ще бъдете ли любезен да предоставите воденето на преговорите на някого от вашите приятели?

– Тук е моят роднина господин Евън Рой. С него можете да уредите всичко.

Като се поклони вежливо, той отмина. Ирландецът и планинецът останаха сами.

Евън Рой изведнъж почувства нужда да се издигне на висотата на новата роля и понеже тънкостите на висшата дипломация се съчетаваха в съзнанието му с бутилка хубаво вино, той започна изискано:

– Не намирате ли, капитане, че разговорите ни по този деликатен въпрос могат да започнат в някое тихо сепаре на чаша хубаво вино?

– Чудесна идея! – извика офицерът. – На ваше разположение съм.

Двамата секунданти тръгнаха, без да се бавят, по стълбите към втория етаж на кафенето.

Отнякъде изведнъж се появи лейтенант Армстронг и се приближи до Макдиармид.

– Ти си полудял – каза му той тихо, като същевременно стискаше горещо ръката му, – как е възможно да се появиш в Ню Йорк, а и да започнеш цялата тази история, и то тъкмо след... Разбираш ли за какво те подсещам?... Нима искаш да се погубиш?

– Скъпи Франк, смелостта ми е възнаградена, щом ми се удаде да те видя. Нека това да е компенсацията за неприятните последици от появяването ми тук. Но аз имам сметки, с които трябва веднъж завинаги да свърша. Трябваше да осигуря майка си и сестра си и най-накрая да накажа този безочлив човек...

– Че какво можеш да имаш с Ван Дайк? Не знаех, че се познават с него.

– Питаш ме какво имам против него? – попита с глух глас Макдиармид. – Тогава трябва да знаеш, че той разби моята кариера и погуби живота ми, той ме превърна в бунтовник и ме тласна към един път, от който няма измъкване, а единствено смърт или изгнание от родината. И всичко заради някакво мнимо нарушение, което тогава съвсем не го интересуваше. Ти помниш ли лошата характеристика, която ми лепнаха, и ме изключиха от Уест Пойнт. Много време ми отне, за да разбера със сигурност, че всичкото това зло дължа на Ван Дайк. Тогава той просто минавал по коридора, за да посети по работа генерала, погледнал през ключалката и ни видял с цигари в уста. Побързал да разтръби за това толкова високо, че комисията не могла да не му обърне внимание и да не провери, така че ни завари на местопрестъплението. Узнах това от един офицер, очевидец на този епизод. Учудваш ли се, че досега не съм ти казал и дума за това? Направих го, защото исках сам да накажа подлеца. Нали разбираш сега защо се появих тук? На бойното поле не ми се удаде да го накажа, защото той побягна.

– Разбирам всичко – каза Армстронг, – но това едва ли е оправдание за безумната ти постъпка. В тази минута трябваше да бъдеш в Канада, в Европа – навсякъде, но не и тук.

– Защо да се притеснявам за това, което може да ми се случи? Аз предреших съдбата си. Останало ми е само да забия куршум в главата

на този подлец, а после да става каквото ще. Животът ми е свършен! Аз изгубих онова, което му даваше смисъл и цел. Исках да постигна сносно съществуване за индианците. А за останалото се интересувам толкова, колкото за ланския сняг. Но да оставим тази тема. Тя е лично моя... Как заздравява раната ти, мили приятелю? Научих, че си бил ранен със стрела в ръката. Ти и досега носиш превръзка.

– Ръката ми почти напълно е оздравяла, благодаря. Но ти сам, както видях, беше в далеч по-лошо положение, когато те отнесе Евън Рой.

– Видя ли това? – попита Макдиармид с добрата си усмивка, която Франк помнеше от академията. – Добре ме натупаха. Но индианците се оправят след такива рани по-бързо от всеки друг на света. Само за шест седмици старейшините ме изправиха на крака.

– По-тихо, за Бога! – каза Армстронг. – Могат да те чуят.

– Ами! Кой може да ме познае? Онези господа там приятели ли са ти?

– Да, това са офицери от моя полк, а с тях е един човек, когото познаваш поне малко – Марк Мегер, кореспондентът на „Хералд“.

– Така ли? – погледна с интерес той към посоченото място, където Мегер изцяло беше погълнат от играта си с капитан Щрикер. – Моля те, Армстронг, запознай ме с него. Интересува ме много дали той ще ме познае.

Франк отиде до билиардната маса, за да изпълни тази молба, и там се завърза оживен разговор между двамата, които преди три месеца отчаяно се бореха за живота си край бреговете на Малък Мисури.

Макдиармид продължаваше да се забавлява с тайното си присъствие тук.

– Прочетох с голям интерес репортажа ви за посещението, което сте направили в лагера на Изправената мечка – каза той на Марк Мегер. – Предполагам, че сте имали там много силни преживявания и размислите ви за свещения вигвам не са били от най-веселите.

Кореспондентът, облегнат на билиардната маса, пресмяташе някакъв много сложен удар, но се изправи и се загледа внимателно в новия си събеседник.

– Питате ме – отговори той – какви са били размислите ми? Ето какви: до днес си мислех, че няма по-голям смелчага от мен. Но в този миг трябва да призная, че срещнах човек, който ме превъзхожда.

После се обърна към билиарда и един след друг направи цели пет карамбола.

Когато дойде редът на Щрикер, Мегер отново се обърна към

Макдиармид.

– Нали разбирате, аз пръв трябва да узная за дуела ви с Ван Дайк. Смятам да го опиша в „Хералд“.

Макдиармид беше готов да се разсърди, но вместо това се засмя весело и каза:

– Ох, тези вестникари! Никога не можеш ги разбра дали говорят сериозно, или се шегуват.

Но вниманието му веднага беше привлечено от съдията Брентън, който, след като побъбри със старите си приятели от форт Лъки, радостно поздрави Макдиармид. Разбира се, той още не беше разбрал за сблъсъка между него и племенника си.

Изглежда, работите на почитаемия търговец и съдия не бяха в блестящо състояние независимо от неуморното му старание да преследва печалбите.

Дори и сега, когато срещна богатия Макдиармид, първата му мисъл беше дали няма да може да му пробута някоя и друга акция, която и без друго щеше да пропадне на борсата. Макдиармид не се съмняваше в лошата сделка, която му предложи съдията, но за него беше ценно влиянието на Брентън в обществото, към което той като полуиндианец винаги се стремеше. Затова, без веднага да се съгласи или откаже, обеща да помисли. Съдията се трогна.

– Няма ли да ни посетите през коледните празници? Та ние сме почти съседни. Вашата къща е на не повече от двайсет мили от моята. Утре очаквам полковник Сейнт Ор със съпругата му и още няколко приятели, с които ще ми бъде приятно да ви запозная.

Макдиармид не се решаваше да даде съгласието си веднага, защото не знаеше как ще завършат преговорите между Евън Рой и капитана. Но тъкмо в това време Евън Рой слизаше по стълбите.

– Какво? – попита младият човек, като го дръпна настрана.

– Още нищо не е решено. Капитанът иска време, за да поговори с приятеля си.

– Както се вижда, това няма да стане утре! Щастлив съм да ви кажа, че имам възможност да приема любезната ви покана – обърна се Макдиармид към съдията.

Глава XX

КРАЙ БРЕГОВЕТЕ НА ХЪДЗЪН

На следващия ден бързият влак спря на малката гара Брентънвил край река Хъдзън.

Тя беше замръзнала, а бреговете ѝ бяха покрити с дебел сняг. Гонени от северния вятър, надолу летяха шейни с платна. Над покрива се виждаше зелената борова гора, а в далечината пейзажът се губеше под безкрайната белота.

Върху билото на близкото възвишение все пак можеше да се забележи бедно селце, а по средата на пътя, който водеше до него, се открояваше голяма каменна вила, чийто жълт цвят силно контрастирате със снега.

– Това сигурно е къщата на Брентън – каза капитан Джим, докато слизаше от влака в компанията на брат си и жена му, а също и на лейтенант Армстронг.

Един лакей вече тичаше към тях.

– По всяка вероятност вие сте гостите, които очаква господин Брентън. Ако е така, смея да ви покана в шейните, които ви очакват пред гарата. Дайте ми, моля ви, билетите си, за да освободя багажа ви.

– Това ми харесва. Обичам някой да ме очаква и да се е погрижил за удобството ми – каза Джим на Армстронг, докато полковник Сейнт Ор настаняваше жена си в леката шейна. – Това се казва истинско гостоприемство.

След две минути пътниците вече бяха насядали по местата си, завиха се с кожените завивки и бързо се понесоха по пътя към вилата на съдията.

На вратата ги посрещна любезно мис Джулиет. Ролята на домакиня ѝ прилягаше, а и тя имаше всички качества за това.

Както повечето богати американски девойки, тя беше ходила в Европа, беше посетила там доста изискани салони и се беше нагледала на знатни дами, от които беше усвоила умението да отмерва според човека пред себе си онзи неуловим от пръв поглед нюанс на вниманието, което оказва, даваше на всеки да усети, че чарът в поведението ѝ е посветен по някакъв начин само на него.

С госпожа Сейнт Ор беше нежна и внимателна, към полковника се отнасяше с изисканата сериозност, каквато предполагаше положението

му, с капитана се държеше просто приятелски, а колкото до Армстронг, едновременно го омайваше и го държеше на разстояние от себе си чрез подчертано студено достойнство. Отначало това отношение го раздразни, а по-късно се почувства дори оскърбен.

Истински любезен към него беше съдията Брентън, като че ли Армстронг имаше определено значение за него, а не беше поканен само заради любезното внимание към полковника.

И въпреки всичко, когато се усамоти в определената за него стая, младежът си даде сметка, че нито бащата, нито дъщерята проявяваха някакъв интерес към неговите подвизи, дори не се заинтересуваха за раната му. Беше прав да се огорчава. „Хералд“ разнесе по всички краища на света новината за неговата необикновена смелост, а славата, която усети след последвалата заповед по армията, все още не беше отшумяла.

„Както се вижда, тук ми е отредена доста глупава роля“ – тъжно размисляше младежът, опрян о студеното стъкло на прозореца, загледан в зимния пейзаж.

„Ако бяха ме повишили поне, може би щеше да е друго, а то само ръката ми е превързана. Това не е достатъчно, за да ме приеме тя по-любезно. Нети не би постъпила така... Чудесна девойка!... Не биваше да идвам тук – почти гласно изрече той, – особено след онова глупаво писмо! Къде ли ми беше умът, когато реших да го напиша? Ако все пак Нети е прочела това писмо пред нея, то тя е получила и кичурчето от косата ми. Не би ли трябвало поне да спомене за това?“

И като поразмисли, продължи своя мълчалив монолог:

„Милата Нети, толкова е чиста и възвишена! Защо ѝ възложих такава сложна работа?“

И той дълго остана така до прозореца, като гледаше навън и не виждаше нищо пред себе си. Не видя дори и чудесния залез, отразен от прозрачния въздух над планинските склонове.

Изведнъж се дочу звънче и пред вратата спря шейна, от която слезе Ван Дайк, облечен в дебел кожух, в който изглеждаше още по-дебел.

– Само това оставаше! – каза гласно Франк. – Вижда се, че съдията Брентън не умее да подбира гостите си. Не стига, че Ван Дайк ще се срещне с мен, но трябва да го види и полковникът, който толкова неделикатно го изпрати в оставка. Но това си е работа на домакина. Все пак ще трябва да се преоблека за вечеря.

Франк не обичаше да отделя много време за облеклото си, но този път прекара няколко излишни минути пред огледалото.

Когато облече за първи път след много, много време цивилни

дрехи, той изпита същото удоволствие, каквото бе преживял, след като се видя в мундира на новопроизведен офицер. Скромността не му попречи, след като се огледа критично в огледалото, да се усмихне одобрително на собствената си външност. Черната превръзка, която придържаше ранената му ръка, не разваляше общото впечатление.

Салонът беше празен, когато влезе там. Докато чакаше, той се зае да разглежда книгите и вестниците, поставени на масата, накрая взе албум със снимки и се настани край прозореца с него.

Беше сбирка от портрети на прочути мъже и държавници. Имаше снимки на Линкълн и Вашингтон, на генерал Скот и на Виктория, на Виктор Емануел и Пати. Тук не липсваше и самият Брентън, да не говорим за Корнелиус ван Дайк и цяла редица от лели с намусени и подозрителни физиономии...

„Като че ли са ми сърдити тези госпожи, защото тичам след зестрата на тяхната родственица – помисли си той тъжно. – Но те имат право, ако се замисли човек. Лейтенант, който освен със заплатата си не разполага с никакви други средства! Как би могъл да мечтае за ръката на толкова състоятелна госпожица като мис Брентън?“

Той въздъхна дълбоко и обърна страницата. Пред него се откроиха портретите на Джулиет и на Нети, разположени един срещу друг. Джулиет беше усмихната и цяла блестеше като летен ден, тържествуваща със самосъзнанието за безукорните черти на своето лице. Тъмносивите ѝ очи гледаха със спокойна ирония онзи, който би поискал да прочете нещо в тях. И за първи път в живота си Франк разбра, че на това лице и на тези очи не им достига душа! Припомни си за богините, които Тициан беше нарисувал, колкото прекрасни, толкова и безстрастни.

А колко различна беше Нети! Мило и живо лице, малко поотслабнало напоследък, сини очи, стиснати като от прикривано страдание устни, светлоруси къдрици над високо чело – тя цялата излъчваше доброта и чистосърдечност.

Франк дълго разглежда двата портрета. Сравняваше ги, без да иска, и трябваше да признае накрая, че това сравнение не беше в полза на онази, на която той от толкова дълго време отдаваше горещите си чувства.

„Тези две снимки са като неумолимо огледало, което показва точно характера на оригинала“ – каза си Армстронг.

Лек шум го накара да повдигне глава. Капитан Джим Сейнт Ор беше застанал до него и гледаше през рамото му в отворения албум.

– Каквото и да ми кажеш, бих предпочел малката – заговорих той, –

тя притежава истинско лице. Виж каква решителност! Тъкмо такава жена е необходима на войника. Впрочем познавам една особа, която няма да има нужда от подканяне, ако е уверена поне малко, че ще сполучи. Наистина е така.

Франк изведнъж стана сериозен.

– Какво чувам, капитане? Нима е възможно да се говори с толкова фамилиарен тон за малката госпожица?

– Но, моля ти се... фамилиарен тон! Откога тичането след едно момиче се е превърнало в нещо лошо? Цели шест месеца мис Дашууд и аз прекарахме заедно и се опознахме отлично. Не ми беше потребно много време, за да я оценя. Ако можех само да предположа, че и тя от своя страна... Лесно ти е, Армстронг. Можеш да ми кажеш: ти не си се излагал на опасности като мен и си имал възможността... Но нима не беше и ти това лято във форта с нас? Е, ти отдели много време да се скиташ около лагера на Изправената мечка и да залагаш главата си на карта заради честта да попаднеш в заповедта по армията. Това, разбира се, е много хубаво. На мен пък през същото време ми се случи да бъда във форта между два огъня. Говоря за двете братовчедки. И като преценявам сега, не съм се излъгал в избора си. Но ти не губиш нищо, както виждаш, не споменавам за твоята избраница... Както можеш да допуснеш, за това никой не знае. Нито казано, нито сторено, нали разбираш? Но аз на драго сърце бих направил така, че накрая да получа поздравленията. За теб богатата съпруга, за мен пък – малката ѝ братовчедка!

Армстронг чуваше тези думи като насън. Никога не беше виждал капитан Джим толкова възторжен. По-рано нямаше друг човек на света, който би заговорил за жените иначе освен по рицарски. Нима капитан Джим бе човекът, който произнасяше всичко това?

– Капитане – каза официално Армстронг, като затвори албума, – извинете ме, но съм безкрайно учуден, когато ви чувам да говорите толкова безцеремонно за младата госпожица, на която се смятам приятел.

– Мислиш, че се подигравам с девойката? – каза капитанът, без да отдава особено значение на официалния му тон. – Че защо да се подигравам? Говоря напълно сериозно, уверявам те. Никой не цени толкова много мис Нети, колкото аз, или толкова много, колкото тя заслужава. Според теб, Франк, тя е само дете, но аз вече опознах сърцето ѝ и възвишената ѝ душа. Какво, че говоря за това? Не мога да разбера с какво те наскърбявам. Преди, признавам си, мислех, че между теб и Нети има някакви отношения, но само от нейна страна, убедих се в това. Тогава имаше дълбоко и силно чувство към теб. Нали тя се разболя и без малко

щеше да умре само заради известието за смъртта ти?

– Истината ли казвате? – не забравяше официалния си тон Армстронг.

– Разбира се, че истината – отвърна капитан Джим равнодушно. – Само двама, аз и съпругата на брат ми, знаем тази тайна. Но всичко това, слава Богу, отмина отдавна. През цялото време ти мислеше за бляскавата Джулиет, а не за бедната Нети. Детето видя грешката си и се помъчи да те забрави, като направи неимоверни усилия над себе си. След като я пренебрегна, предполагам, че не можеш да искаш тя да си сложи траур заради грешката на сърцето си, а може би на твоето? А колкото до мен, признавам ти, изпитвам към нея голяма признателност и не отдавам голямо значение на предишното й увлечение. Само ако Нети поиска, с гордост бих я нарекъл своя жена.

Лейтенантът не можеше да си обясни обхваналото го раздражение, преbledня от гняв, а приятелят му Джим като че ли не забелязваше нищо и беше безкрайно доволен от себе си.

Появата на съдията и коменданта, а след тях и на дамите сложи край на тази сцена, която заплашваше поради особеното състояние на Армстронг да вземе лош обрат.

Мис Джулиет се появи под ръка с мисис Сейнт Ор. Но чудно, в този момент очите на Франк не търсеха нея, а някой друг. Вече беше разтревожен, че не вижда Нети Дашууд.

Най-сетне и тя влезе в салона.

Развълнуван от разговора си с капитана, младият човек само след миг беше при нея.

– Скъпа мис Нети, колко съм щастлив, че ви виждам! – каза той високо, като я хвана за двете ръце.

За негово дълбоко учудване последва съвсем хладен отговор.

– Добър ден, господин Армстронг.

– Бях отчаян, когато разбрах, че в мое отсъствие сте посетили Лъки и сте се разболели там – продължи Франк със същия приятелски тон.

– Да, много бяхме обезпокоени за съдбата на нашия братовчед Корнелиус – каза младата девойка с най-сериозен вид.

След това тя се поклони леко и отиде при дамите, като го остави в неудобно положение сред салона.

Не само у нея, но и у другите той също не срещна топлота, нито най-малка загриженост за съдбата си. Чувстваше се като зашеметен и приличаше на човек, когото са полели с ведро студена вода. Единственото му утешение можеше да бъде само глупавата фигура на Корнелиус

ван Дайк.

След историята с обявяването на дуела той се чувстваше герой и това му придаде сили да се срещне с бившия си командир. Но цялото му самообладание се изпари, когато лакеят произнесе името на Макдиармид, съобщавайки за пристигането му.

Младият индианец влезе в същия миг, облечен в моден фрак, и веднага беше представен на всички, в това число и на Корнелиус, като и двамата се престориха, че се виждат за първи път.

– Нали ще ми простите, ако се оттегля веднага след вечерята – каза той на съдията, когато се отдалечиха малко от останалите, – много ми се искаше да удържа на думата си и да ви посетя, но ме чакат важни дела у дома.

– Работата преди всичко – каза с убедителен тон съдията, – но като споменавате за това, размислихте ли вече за предложението ми?

– Почти съм решен да закупя малко от вашите акции. Можете да разчитате, че утре ще получите, както се надявам, положителен отговор.

Ако можеше да се съди от прекрасното разположение на духа, което не го напусна през цялата вечер, съдията Брентън беше много доволен от този отговор.

Макдиармид допадна на полковник Сейнт Ор. Помежду им се завърза разговор и полковникът намери начин да изкаже съжалението си, че заради едно незначително недоразумение правителството се е лишило от услугите му.

– Какво да се прави, господин полковник, миналото не може да се върне – каза Макдиармид, – за мен този удар беше жесток, но не искам да го коментирам сега. Изглежда, че съдбата ми е била такава. С неизбежното човек не може да се пребори.

Полковникът, поразен от тъжните нотки в гласа му, съчувствено стисна ръката му.

Като се правеше, че разглежда едно списание, Корнелиус се вслушваше в този разговор с изтръпнало сърце. Цяла поредица от ситуации, които не можеше досега да свърже, в този момент се подредиха в съзнанието му. Горчивината в думите на Макдиармид, подхвърлянето за злата съдба, която го преследвала още от Уест Пойнт – всичко това, взето заедно, можеше да се прибави към разговора, който беше подслушал в лагера между Мегер и Армстронг след сражението. Прогонването от полка и личните му грижи го бяха накарали да забрави за този разговор. Сега сякаш го осени Светият дух. В индианските черти на този висок господин, който толкова спокойно разговаряше с полковник Сейнт Ор,

той търсеше и намираше чертите на вожда Златната гривна, който в бойното си облекло му беше вдъхнал толкова страх, та чак да побегне от бойното поле... Макдиармид!... Разбира се, че със същото име Мегер и Армстронг нарекоха вожда... Но в такъв случай този човек е бунтовник срещу правителството, човек извън закона! И защо трябва да се излага на такава опасност с този дуел? Подлата душа на Корнелиус веднага съзря начина, по който можеше да се избави от бедата, която го заплашваше. Той вече пресмяташе как по-добре да се възползва от прозрението си, когато приканиха гостите за вечеря.

Франк се надяваше, че в трапезарията ще сполучи да седне до Нети Дашууд, за да научи за странното ѝ поведение към него, но това не му се удаде. Нети седна на другия край на масата.

Не ще и дума, при това стечение на обстоятелствата вечерята се оформяше за него като чисто наказание. Беше чудно, но никак не се тревожеше, че седналата срещу него Джулиет отделяше цялото си внимание на Макдиармид, попаднал до нея. В друг случай това обстоятелство би го отчаяло, а сега у него не трепна нищо. Мислеше само как би могъл да се обясни с Нети. И като отличен възпитаник на Уест Пойнт той си припомни хватките на стратегическата наука.

Щом дамите напуснаха трапезата и според американските обичаи оставиха мъжете да пият вино, а самите те се оттеглиха в гостната, той стана и тръгна с тях. Когато напускаше трапезарията, на вратата се появи един лакей с две визитни картички върху поднос и ги подаде на Корнелиус.

– Поканете тези господа в малкия зелен салон – каза той. – Извини ме, чичо, че се разпореждам у вас така безцеремонно, но това е нещо спешно. Двама мои приятели са слезли преди малко на гарата и искат да ме видят, а им се налага бързо да отпътуват.

Корнелиус излезе, а Армстронг го видя да разговаря в коридора с червенобрадия Евън Рой и офицера от Дванайсети кавалерийски полк капитан Бурке. Причината за това посещение не можеше да бъде тайна за Франк и той изведнъж разбра какъв разговор водят те помежду си.

„Най-сетне край на подлостите му – помисли той, – жал ми е за него, нищо добро не го очаква от куршума на Макдиармид.“

В гостната Армстронг завари мис Нети увлечена в игра на бридж. Колко пъти бе слушал от нея за отвращението ѝ от игрите на карти!

С въздишка той приседна до мис Брентън, останала самотна край камината. Какво не би дал само преди половин година за такава възможност! Тя беше все така прекрасна и любезна.

– Макдиармид – каза тя – много ви хвали по време на вечерята.

Франк се почувства трогнат от похвалите на Макдиармид, но щеше да му е много по-приятно, ако беше чул това от устата на друга... А тази друга седеше с независим вид край игралната маса и изглеждаше така, като че ли в този миг за нея нямаше нищо по-важно.

Докато разбъркваха картите, тя небрежно погледна през рамо и хвърли разсеян поглед към нещастния лейтенант.

Той беше изненадан и притеснен, но като улови този поглед, почервения като дете. Без съмнение в него нямаше нищо друго освен презрение.

„Какво съм й направил? С какво съм заслужил това отношение?“ – питаше се напразно той.

В този момент съдията дойде при гостите си, придружен от Джим Сейнт Ор и Корнелиус, който явно беше разстроен след разговора със секундантите. Макдиармид, както беше обявил, отпътува веднага след десерта.

Глава XXI

ДВОЕН УДАР

На другия ден Франк Армстронг все още не се беше разсънил съвсем, когато в паметта му нахлуха случките от вчерашния ден. Докато се опитваше да ги подреди по важност, на вратата се почука плахо.

– Влезте – каза той.

Беше един от най-приближените лакеи на господин Брентън.

– Един господин е долу и настоява да ви види. Изглежда, бърза много и не се съобрази с обстоятелството, че още не бяхте се събудили. Ето визитната му картичка.

„Капитан Бурке! – изненада се Армстронг, като погледна картичката. – Защо ли му трябва, и то толкова спешно? Навярно е възникнало ново недоразумение между Макдиармид и Ван Дайк.“

– Помолете капитана да почака пет минути – каза гласно той, – ще се облека и веднага слизам.

Когато влезе в малкия зелен салон, беше поразен от печалното изражение на своя колега от форта.

– Лоши новини, драги Франк – каза веднага той, – нося нещастие и ми е трудно сам да изпълня задачата си. Затова помолих за присъствието ви при разговора с господин Брентън.

В това време се появи и съдията.

– Уважаеми господине – каза капитанът, – имам печалното задължение да ви съобщя, че вашият племенник Корнелиус ван Дайк... загина в честен двубой...

– Корнелиус?... Мъртъв?... Не може да бъде! – извика съдията зашеметен, като че все още непобуден от съня си. – Та ние бяхме заедно до два часа след полунощ на чаша вино!

– И все пак това е печалната истина – каза капитанът. – Преди три часа Корнелиус предаде Богу дух пред моите очи, пронизан от куршум в сърцето. Загина на дуел.

– Шегувате се – неуверено произнесе съдията, – Корнелиус да бъде убит на дуел?! Може ли да се бие на дуел човек, който има половин милион и нито цент дългове... Мога да ви уверя, господине, че куршумът, който ще го проние, все още не е излят.

– Извинете ме, че настоявам – каза капитанът, пообъркан от това недоверие, – но мога да ви удостоверя, че бях секундант на вашия

племенник и той наистина бе убит на място от противника си.

– Кой е този противник? – попита съдията разколебан.

– Господин Макдиармид.

– Макдиармид! Възможно ли е това? Че той вчера ме уверяваше в приятелството си...

– Няма да имате възможността вече никога да чуете подобни уверения, защото и той е мъртъв...

– И Макдиармид е мъртъв? Трябва да признаете, че съобщенията ви са доста съмнителни! – извика съдията искрено. – Днес имам с него среща по делови въпроси... много важни.

– Той няма да се яви на тази среща, защото него и племенника ви ги видях със собствените си очи прострени на снега и бездиханни... Ако желаете, мога да ви предам накратко този трагичен епизод. Между Макдиармид и Ван Дайк съществувала някаква стара история, която е породила омраза помежду им. Истинската причина не зная, а не беше и в моите задължения. Когато приятел ме потърси с думите: „Трябва да се явя на дуел“, моят принцип е да не се интересувам за причините. Поводът беше публично оскърбление. Пред очите на сто души вашият племенник беше ударен с камшик. Подобна обида не може да се отмине току-така. Ван Дайк ме помоли да стана негов секундант. Като негов бивш командир можех да направя само едно – да изпълня желанието му... Господин Макдиармид избра за тази роля своя роднина Евън Рой, шотландец, истински дивак, но това също не ме интересува в случая. Тази сутрин в осем часа срещата се състоя до реката, ето там, на завоя...

Капитанът посочи през прозореца онова място, където реката опасваше хълма край Брентънвил.

– Условията на дуела бяха следните: пистолети с по шест патрона, петнайсет крачки разстояние, първият изстрел след команда, останалите произволни. Напразно се опитвах да смекча тези сурови условия. Проклетият шотландец не искаше и да чуе за отстъпки. Признавам си, че когато видях двете фигури – черни на белия сняг – как приближават една към друга, разбрах, че горкият Ван Дайк е обречен. Нещастният, беше пил през цялата нощ и едва стоеше на краката си. Евън Рой даде знак. За голямо мое учудване първият куршум на Корнелиус – той не беше в състояние да се прицели – попадна в корема на Макдиармид и той като подкосен рухна на снега. Корнелиус стоеше с вдигнат пистолет, поразен от това попадение. Двамата секунданти се хвърлихме към падналия, но той се надигна и ни извикала не го докосваме. Бавно и спокойно той се прицели в неподвижния Корнелиус, който падна като подкосен след

изстрела. „Ще си отидем заедно! Това е по-справедливо“ – каза Макдиармид. Той беше толкова слаб, че след усилието да произнесе тези думи издъхна. Противникът му също беше мъртъв. Хората от близката гара притичаха и ни помогнаха да вдигнем труповете... Враговете сега лежат един до друг в една стая на железопътната гара. Евън Рой отнесе съдбоносната вест на роднините на своя приятел, а на мен се падна да съобщя на вас за нещастieto.

Съдията изглеждаше повече ядосан, отколкото покрусен. Докато капитанът разказваше, лицето му постоянно сменяше цвета си: от червено то стана синьо, после алено. И без това потресен от чутото, Армстронг виждаше, че ги заплашва и трета смърт. Но за щастие причината се оказа в набързо завързаната вратовръзка на съдията, която неимоверно го стягаше.

– Това е двоен удар... двоен удар – повтаряше той, без да осъзнава смисъла на думите си, – все такива неща ми се случват. Какво ще кажете, моля ви се, не е ли глупак този Корнелиус? Вместо да се ожени за дъщеря ми, той тръгнал на явна смърт. Ами Макдиармид? Да ме измами по такъв начин! Виждаш ли, драги – обърна се той към Армстронг, – никога не трябва да се вярва на индианците.

Това беше всичко, с което Брентън почете паметта на двамата мъртви. Корнелиус беше преминал през живота толкова безцветно, че просто нямаше какво да се спомене. Но Макдиармид беше съвсем друго нещо. Не само майка му и сестра му, но и преданият му приятел Евън Рой, Армстронг и Мегер не можеха лесно да приемат края на този така рано завършил живот, който обещаваше толкова много занаяред.

Измина не повече от четвърт час след излизането на капитан Бурке. Франк и Брентън бяха още в малкия зелен салон, когато дотича притеснен лакеят и съобщи, че е пристигнал служител от обществената безопасност.

Господин Брентън отиде в чакалнята и завари там чиновника.

– Извинете ме, господин съдия, чувствам се нещастен, че трябва да смутя вашата Коледа – каза любезно той, – но имам заповед да арестувам един от вашите гости.

– Един от моите гости? – повтори съдията безкрайно учуден.

Агентът извади от джоба си заповедта и прочете:

„Нарежда се на всички служители на обществената безопасност да арестуват и държат под стража лицето Макдиармид.“

Франк и Брентън слушаха мълчаливо. Полицейският офицер помисли, че те съобразяват как да скрият търсеното лице и да му дадат

възможност да избяга.

– Безполезно е да отричате присъствието му в тази къща – побърза да каже той, – ние сме известени за това чрез телеграма, подадена от гарата в Брентънвил.

И той показа една изписана бланка: „Вождът Златната гривна, който организира последния бунт на сиуксите и чието истинско име е Макдиармид, гостува в този момент във вилата на съдията Брентън в Брентънвил. Трябва да бъде арестуван най-късно до седем часа сутринта, защото е възможно да избяга. Корнелиус ван Дайк.“

„Това и трябваше да се очаква – каза си Франк, – не би могло да се предполага, че човекът, който не можеше да живее без подлост, ще умре честно. Той и смъртта си превърна в безчестие. Смятал е по този начин да избегне дуела.“

– Не ни беше възможно да го арестуваме до седем часа, защото нямахме заповед, но се постаряхме да стане бързо, доколкото ни беше възможно... – каза офицерът.

Съдията продължаваше да мълчи, притиснат от тежките си мисли. Тогава Франк се зае да разкаже на офицера за трагичната случка.

– Нима – извика той, когато чу краткия разказ – единият от убитите е...

– Макдиармид – довърши Франк.

– На гарата ни споменаха нещо, но толкова бързахме, че и през ум не ни мина подобна възможност.

Служебното положение на съдията Брентън и на Армстронг, който се представи с офицерския си чин, изключваше съмнението в достоверността на думите им. Затова съвсем делово служителят състави кратък протокол, помоли за подписите на двамата свидетели и се отдалечи с хората си. През това време ужасната новина се беше разнесла из цялата вила – от преддверието лакеите я бяха занесли мигом и до най-отдалечената спалня.

Не можеше да се твърди, че във вилата стана нещо драматично. Щом разбра за постигналата я загуба, Джулиет бързо пресметна, че за нея ще е по-изгодно да не коментира събитието пред останалите. А колкото до Нети, ако можеше да се вярва на думите и, напоследък тя горещо се вълнуваше от съдбата на Корнелиус и можеше да се очаква, че ще се повтори онзи нервен пристъп, който я връхлетя във форт Лъки. Но нищо подобно не последва. Тя изглеждаше само опечалена от трагичния край на братовчед си.

Най-много от всички беше покрусен съдията Брентън. Той

оплакваше едновременно бъдещия си зет и купувача на акциите си. Но по природа той не беше човек, който може продължително да се отдава на скръбта си. Беше видимо, че когато след няколко часа седна да обядва, мислите му бяха вече далече от трагичната случка.

Но все пак дуелът сложи край на приготовленията за празниците. Особено неудобно се почувстваха полковник Сейнт Ор и лейтенант Армстронг заради особеното им отношение към мъртвия родственик на домакина. Отпътуването им беше решено веднага. До обед те подредиха отново багажа си и един извънреден експрес бързо ги отдалечи от мястото, където бяха пристигнали с намерението да прекарат весела Коледа.

Съпрузите Сейнт Ор заминаха за Филадельфия, а Франк Армстронг заедно с Марк Мегер, след като отдаде последна почит към останките на своя приятел, посети самотната му майка, която твърдо понасяше скръбта и се приготвяше заедно с дъщеря си да напусне тези тъжни за сърцето ѝ места и завинаги да се засели в Канада. После Франк се сбогува с новия си приятел Мегер и отпътува за Илинойс, където живееха родителите му, с които не се беше виждал още от летния поход.

Марк Мегер обеща да мълчи за истинските приключения на Макдиармид в продължение на два месеца. Беше уверен, че Армстронг ще запази в тайна тази известна само на двама им история, а след това тя ще бъде само негово притежание.

Глава XXII ЗАКЛЮЧЕНИЕ

От шест седмици Франк беше в родния си град и се опитваше да разсее скръбта си и обхваналата го меланхолия. Бяха започнали да му омръзват прекалените възхвали, които отправяха към него съгражданиите му. Те бяха научили за геройството му от вестниците и разказите им звучаха приповдигнато и фалшиво.

По пощата той получи два обемисти плика. Първият съдържаше писмо от господин Смит, нюйоркски нотариус, който му съобщаваше, че в разтвореното след смъртта на Макдиармид завещание имало и отделен параграф, който се отнасял до Франк Армстронг. Този параграф се предшества от следното въведение:

„Всичко на този свят зависи от сполуката и щастието. И макар дуелът ми да е с един най-презрян страхливец, възможно е и да загина. Затова смятам за благоразумно да направя онова, което до този момент не съм предприемал – да напиша завещание.“

След още няколко изречения в този дух следвал конкретният текст: „Завещавам на моя скъп приятел лейтенант Франк Армстронг шейсет хиляди долара, една двучевна пушка, система «Вирсман», която сега е закачена над бюрото ми, и златна гривна, която може да бъде намерена във второто чекмедже вдясно на същото бюро. Моля от сърце моя приятел от военната академия, като спомен от Уест Пойнт и непомрачената ни при всички обстоятелства по-късно дружба, да приеме моя дар. Моля го да не страда от излишни скрупули, да не изпитва ни най-малко колебание, защото личното състояние на сестра ми е предостатъчно, за да я осигури за цял живот, а онова, което ще ѝ оставя, след като се изпълни цялостното ми завещание, за нея ще бъде един излишък. Моля Франк да предаде на господин Мегер за спомен от срещата ни, която той, сигурен съм, няма никога да забрави, хронометъра ми от парижкия Лероа. С него не съм се разделял никога.“

В края на завещанието си Макдиармид се обръщате към правителството на Съединените щати и го молеше да пожали останките от индианските племена. „Само човеколюбието може да ги направи ваши приятели. Изстреблението им завинаги ще остане като тъмно петно в историята – пишеше той. – В името на честта ви, на личните ви интереси, погрижете се да ги цивилизовате чрез просвета, вместо да ги унищожавате.“

Франк се трогна до сълзи.

– Скъпият ми приятел! – високо произнесе той. – Ето защо побърза да се оттегли след вечерята в Брентънвил – за да напише завещанието си...

Към богатството, което сякаш му падаше от небето, Франк се отнесе равнодушно. Беше в толкова угнетено състояние, че само спомените за изгубения приятел, пушката и златната гривна, които му ги връщаха, сега му бяха най-скъпи от всичко на света.

Франк прекара още доста време в спомени за невъзвратимото минало, за годините в Уест Пойнт, за дългите разговори, в които Макдиармид разкриваше пред него необикновените си дарби и прекрасната си душа, а и неукротимите сигнали на кръвта си.

Чак тогава той си припомни за другия, още неразпечатан плик. Когато го отвори, в него откри две писма. Първото беше със служебно съдържание – известие за произвеждане в по-горен чин, придружено от покана да се яви при началника на Атлантическата дивизия, за да получи по-нататъшни заповеди. Другото писмо беше от полковник Сейнт Ор. Той го поздравяваше с повишението и го молеше да го посети в Ню Йорк, в хотела на Пето авеню, веднага щом пристигне.

Към това писмо имаше малка добавка, но щом я прочете, Армстронг цял се промени. Той сякаш се пробуди и забрави за всичко друго, дори за продължаващите поздравления по повод повишението му. А на пръв поглед нямаше нищо особено в тази добавка: „При нас сега е мис Нети Дашууд, която беше любезна да ни достави удоволствие с гостуването си, докато заминем за форта. Брентън – бащата и дъщерята – останаха на село поради траура.“

Никога заповедта на военен министър не е била изпълнявана толкова бързо. Щом Армстронг прочете писмото, а най-вече добавката, начаса пристъпи към изпълнение на даденото му нареждане. В девет часа пристигна пощата, в десет той вече се носеше на запад с експрес „Светкавица“.

Веднага щом пристигна в Ню Йорк, вече бе във фойето на хотела на Пето авеню и питаше за полковник Сейнт Ор.

– Полковникът излезе – каза младият и изискан служител, – но ако вие сте господин Армстронг, имам поръчението да ви отведе до апартамента му, където ще можете да го почакате.

Армстронг веднага последва младежа по безкрайните коридори, докато най-сетне стигнаха до апартамента, нает от полковник Сейнт Ор.

Вече притъмняваше и в салона, където го въведеха, цареше

полумрак, който едва се разсейваше от тлеещия в камината огън. Капитанът веднага се зае да поразпали камината и докато сръчно си служеше с ръжена, едва дочу как зад гърба му тихичко се отвори врата и нежно шумолене на коприна накара сърцето му да подскочи.

– Тук ли сте вече, капитан Джим? – прозвуча познат глас – Мисис Сейнт Ор и аз ви очакваме вече цели десет минути, за да ни разходите с шейна, както обещахте. Да не сте се отказали?

В този момент в камината избухна пламък и освети лицето на Армстронг, който се беше обърнал по посока на гласа. Дамата извика от изненада.

– Ах, извинете ме, моля ви! Взех ви за...

– ...любезния капитан Джим... – продължи Армстронг не без горчивина в гласа. – Повярвайте, мис Дашууд, вече съм в отчаяние, че причиних това недоразумение... но веднага си отивам и за нищо на света не искам да...

Докато казваше това, той бързо взе шапката си и тръгна към вратата. Но девойката го спря.

– Останете, моля ви се. Аз не съм сама тук, а ще излезе, че ви пропждам. Вие навярно сте дошли заради полковника?

– Явих се по негова заповед – каза сухо капитанът, – но щом веднъж сме се срещнали, бих искал да се обясним.

Беше застанал пред вратата така, като че ли преграждаше пътя ѝ за отстъпление.

Този тон и жестовите, които съпроводи думите му, предизвикаха силно вълнение у мис Нети. Тя пребледня и с лека досада каза:

– В такъв случай постаарайте се да бъдете лаконичен. Долу ме чакат вече приятелите ми...

– Вашите приятели?! – извика той с горчивина. – Беше време, мис Дашууд, когато вие ме смятахте за един от най-близките си приятели, а и аз от своя страна ви смятах за добър, верен... за най-верен свой приятел. А сега... – той замълча.

– Какво сега? – попита тя, като тропна с крак, обзета от някакво детинско нетърпение.

– Сега не зная какво да мисля. Вие, както изглежда, сте се превърнали в мой неприятел. Във всеки случай проявявате към мен такова равнодушие, че това, това... ме докарва до отчаяние. Човек може да си помисли, че някаква пропаст е зинала помежду ни. Нали няма да сметнете за нахално желанието ми да узная причината за този обрат?

Огънят се разгоря и неговият блясък освети сериозното лице на

младия човек, който говореше според силите си съдържано, но не успяваше да прикрие тъгата си.

Мис Дашууд се замисли и отговори така, като че ли се отбраняваше:

– Лъжете се, господин Армстронг, уверявам ви. Според мен нищо не се е променило между нас. Пък и откъде може да се появи между нас онова, от което се оплаквате?

– Питате откъде? Та нали точно това искам да науча?... В себе си не мога да открия причината... Кълна ви се, Нети, не си спомням нито с дума, нито с дело да съм изменил на онова искрено приятелство, което някога имахме. Дори мисля, че заздравих това приятелство с един малък залог.

– Залог ли казахте? – тя поклати глава недоверчиво. – Какъв беше този залог?

– Не ми се иска да вярвам, че сте забравили това!...

Тя не отговори веднага. Приблужи до камината, грациозно седна на табуретката до голямото тежко кресло и със смях каза:

– Сигурно има някакво недоразумение...

– Да, разбира се, какво друго освен недоразумение! – извика той с внезапно появил се порив в гласа. Къде се бяха скрили горчивината и сухото му изражение? Лицето му за миг се проясни, гласът му беше пълен с нежност и любов. – Мога да ви кажа, мис Нети, кое създаде печалното недоразумение. Глупакът се помами по примамливата външност и си въобрази, че тя предполага и прекрасна душа. Той предпочете лице без сърце и не оцени приятелството и искрената привързаност. Когато заблудата падна от очите му, беше твърде късно... Беше изгубил и онази, която украсяваше с измислени и несъществуващи добродетели, и другата, която му беше истински скъп приятел.

И той отправи към седящата пред него Нети внимателен и питащ поглед.

– Говорите твърде загадъчно – каза леко изчервена тя, – а аз не съм много силна в гатанките.

Преди това потърси с пръсти нежната верижка, която висеше на шията ѝ, и хвана с малката си ръка медальончето, което беше закачено за нея.

– Признайте ми, беше ли много огорчен господинът, когато изгуби приятелството на момичето, а в порасналата госпожица срещна студенина? Тя наистина е лекомислена и безжалостна, нали?

– Така е – отговори той с едва прикриван гняв, – лекомислена и

безжалостна! Защо, вместо да разсее недоразумението, тя продължава да се шегува и да се подиграва с едно истинско дълбоко чувство? Така, както си играе с играчката, закачена на тази верижка!

Едва сега тя намери ключ към трудната задача и разбра, че вече не може да се измъква с неразбирането, което показваше досега.

– Но защо така? Аз много ценя тази, както благоволихте да я наречете, играчка, защото съм я получила от приятеля си.

Франк трепна така, като че ли го прониза стрела на сиукс.

Последната й дума го промени отново.

– Мис Дашууд! – извика той. – Ще бъде ли твърде нескромно, ако попитам какво държите в ръката си?

– Няма да е нескромно – каза тя и стисна още по-здраво медальончето. – Това е дреболия, която няма никаква цена във вашите очи и сигурно не струва повече от откъснато медно копче.

Последните й думи бяха произнесени с такава закачливост, че Армстронг нямаше друг изход, освен да стане още по-настоятелен.

– Все пак съм много любопитен и искам да видя тази играчка – каза той, като се наведе над ръката й. – Позволете ми в името на старото приятелство... – шепнешком продължи младият човек, сякаш споходен от неочаквана догадка.

Думата приятелство му се стори слаба, но вече нямате време да я замени с по-подходяща. Беше успял да разтвори ръката й.

И видя едно блестящо медно копче.

Сърцето му заби непоносимо силно. Обладаха го и угризения на съвестта, и негодувание към самия себе си, и безкрайна радост.

– Нима! – изтръгна се от гърдите му. – Вие пазите това за спомен от мен толкова време?

Тя склони светлорусата си глава към него и мълчанието й беше по-красноречиво от всякакви думи. Ръката й остана в неговата.

– Мила Нети! – каза той. – Това е повече, отколкото съм заслужил! Кълна се, пялата ми любов е само ваша! Ще можете ли да ми простите старата ми заблуда?... – И бихте ли приели моето име и моя живот?

– Уви – каза тя през сълзи, – длъжна съм по неволя да се съглася, защото нямам сили да произнеса „не“... Помните ли, аз ви предлагам да си вземете това копче, а вие отказахте. Тогава го запазих за себе си. Това е всичко!

Като по сигнал след тези думи вратата се отвори и влезе полковникът. След него вървяха мисис Сейнт Ор и капитан Джим.

Франк не изпусна ръката на Нети. Той побърза да я заведе при

тях и преди още да ги поздрави, произнесе с разтреперан от вълнение глас:

– Господин полковник, госпожо, можете да ме поздравите! Имам щастието да ви представя бъдещата госпожа Армстронг!...

– Ето на! – извика Джим. – Знаех си, че така ще приключи всичко.

– А не ви ли казвах аз, че тази малка госпожица ще бъде истински щастлива един ден – каза полковникът весело.

– Това е точно така, но трябва да се съгласите, че без помощта на моята военна хитрост кълбото все още щеше да си бъде цяло.

Удивлението на Армстронг от тези думи беше безкрайно и той се успокои едва когато напълно се убеди, че в случая не е необходимо да проявява ревност. Капитан Джим първи го поздрави, и то така искрено, че не можеше да има и най-нищожна причина за недоразумение.

– Щастлив съм, скъпи приятелю, че си тук – не преставаше да говори той, – защото вече се бях приготвил да ти сложа крак... Нищо, всичко завърши много добре, а за мен остана само една възможност – да се утеша... А кога ще е сватбата? Ако ви потрябва кум, можете да разчитате на мен.

Капитанът, както се оказа, наистина действаше по военному. Когато след месец полковник Сейнт Ор и капитан Армстронг бяха призвани във форт Лъки, гарнизонът беше наистина щастлив да зачисли в своите списъци и изящната млада мисис, която преди се беше появявала там само като гостенка.

Не ни остава друго, освен към пялата тази история да прибавим, че бляскавата Джулиет все още е неомъжена. Тя спазва от благоприятие траур известно време, но след това мястото на Корнелиус не се зае от друг. Носят се най-ужасяващи слухове за финансовите операции на съдията Брентън и може би точно те въздържат горещите поклонници на богати девойки.

Дъщерята на утрото, сестрата на Макдиармид, се засели заедно с майка си в Квебек, където основа болница за индианци в памет на своя брат. Това сега поглъща цялото ѝ внимание.

Евън Рой се завърна в Шотландия и живее в порутена малка крепост, както се и полага на една последна издънка на стара и прославена фамилия.

Капитан Сейнт Ор си остана ерген. Той се кандидатира заедно с мисис Пейтън да стане кръстник на второто дете на Франк Армстронг. Първото, както му е редът в този полк, го кръстиха комендантът и неговата съпруга.

А колкото до Марк Мегер, той доста отдавна публикува в „Хералд“ пълния разказ за своето пътешествие до лагера на сиуксите и истинската, макар и невероятна история за Макдиармид.

КРАЙ

© 1992 Иван Андрейчин, превод от английски

Thomas Mayne Reid

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

МАЙН РИД. ЗЛАТНАТА ГРИВНА

Роман

Превод: Ив. Андрейчин

Редактор: Паруш Парушев

Илюстрация за корицата: Емилиян Станкев

Художник-редактор: Лили Басарева

Коректор-стилисти: Лидия Ангелова, Людмила Антонова, Борислав Зонгов

Графично оформление: Стефан Узунов

Цена 10,98 лв.

„Трнев & Трнев“ ООД, София, 1992

с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4619>]